

Tỳ Nữ Sinh Tử Khế

Contents

Tỳ Nữ Sinh Tử Khế	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	20
4. Chương 4	30
5. Chương 5	39
6. Chương 6	49
7. Chương 7	57
8. Chương 8	67
9. Chương 9	91
10. Chương 10	100

Tỳ Nữ Sinh Tử Khế

Giới thiệu

Nữ chính bị câm nên phải lưu giữ tại nhà vị đại phu chữa bệnh. Là một thần y như hắc quả thật hắc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ty-nu-sinh-tu-khe>

1. Chương 1

Mở đầu

“Đúng vậy , thật sự ta không muốn trị khỏi bệnh của ngươi , không muốn cho ngươi mở miệng nói chuyện , ngươi có thể câm cả đời đối với ta mà nói là không có chuyện gì tốt hơn” Nam nhân cười lạnh một tiếng , còn nói “Ngoài ra , đừng quên thân phận của mình , Vu Tranh ngươi , chẳng qua chỉ là một nô tài ta dùng bạc mua từ kỹ viện về mà thôi , nếu ngươi không thể chấp nhận sự thật này , thì bây giờ cắt cho ta!”

Tiếng rống giận dữ tàn nhẫn cho tới bây giờ vẫn quanh quẩn bên tai Mộ Dung Trinh.

Hai canh giờ trước , hấn bắt cần lạng mạ cô nương luôn bên cạnh bầu bạn với hấn thời gian dài đi .

Cho tới bây giờ hấn vẫn khắc sâu nhớ rõ , lúc chính mình vô tình gằm lên với nàng từ “cút” trên mặt hấn toát ra vẻ bi thương cùng tuyệt vọng , khiến lòng người đau đớn đến cỡ nào .

Nhìn thấy trong quân trưởng cả phòng bị quần thành đồng hỗn độn , Mộ Dung Trinh chậm rãi từ trong phần nộ khôi phục lại bình tĩnh .

Hấn chỉ là hận nàng hoài nghi hấn , tức nàng không tín nhiệm hấn.

Hấn cao ngạo tự phụ , từ trước đến nay khinh thường không muốn giải thích suy nghĩ của mình với người khác , hấn cho rằng lòng nàng có thể hiểu được trái tim của hấn

Vậy mà nàng lại để cho hấn thất vọng .

Oanh ! Tiếng sấm không dứt , vang vọng tứ phương , ngoài quân trưởng là một mảnh mù mờ .

Trời như muốn mưa, gặp phải thời tiết quái đản này Mộ Dung Trinh càng thêm buồn bực .

Hấn là chủ tử của nàng , nam nhân của nàng , ông trời của nàng ! Hấn có quyền nắm giữ sinh mệnh của nàng cùng với cuộc sống của nàng , hấn không có sai , sai rõ ràng là nàng , nàng không nên nghi ngờ hấn !

Tiếng sấm lại một lần nữa vang vọng phía chân trời , trong chớp lát , từ ngoài trướng truyền tới tiếng hạt mưa nện trên mặt đất .

“Chủ tử không ổn !”

Ngay khi Mộ Dung Trinh phiền lòng ở trong trướng đợi Vu Tranh chủ động quay về hướng hấn dập đầu nhận lỗi , thì nô tài đi theo bên mình Hỉ Đa thất kinh vừa chạy vào đã quỵ xuống .

“Chủ tử ...” Hấn run rẩy chỉ ra ngoài trướng “Chủ tử ngài mau đi ra nhìn xem , Vu cô nương nàng ...”

Thấy Hỉ Đa cả người đầy máu xông vào , tim Mộ Dung Trinh nhất thời ngừng đập , hấn vội vàng đứng dậy nhìn về phía ngoài trướng .

Trên mặt đất bày ra một càn quét đã bị mưa làm ướt, trên càn quét một nữ tử trên người mặc soái bào

Chỉ thấy cả người nàng đầy máu , trước ngực cắm ba mũi tên , mưa to vô tình rơi trên khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu của nàng .

Mộ Dung Trinh không thể tin được điều mà hấn thấy , hấn lao đảo đi đến trước càn quét , mặc cho nước mưa lớn đánh vào người lại hoàn toàn không cảm giác được .

Hai binh lính đột nhiên quỳ một gối xuống .

“Vu cô nương vì bảo vệ Tứ hoàng tử thoát thân , thay soái bào , dự định truy kích , không may bị quân địch bắn trúng ba mũi tên , hiện giờ đã ... hương tan ngọc nát.”

Bốn chữ cuối cùng , giống như chìm ngập trong nước mưa nặng nề , nhưng vẫn lọt vào trong tai Mộ Dung Trinh , hấn lắc đầu , cự tuyệt tin tưởng.

Hỉ Đa theo từ trong trướng đi ra tới , đem một đơn thuốc đưa cho hấn : “Chủ tử , đây là Vu cô nương hai canh giờ trước cho ta , nàng nói nàng mang thai cốt nhục của chủ tử , để tránh thai nhi trong bụng gặp nạn đặc biệt phân phó ta nấu thuốc dưỡng thai , không ngờ tới ... Không ngờ tới ...”

Nghe đến đó , Mộ Dung Trinh cả người đều ngây ngốc .

Vu Tranh mang thai hài tử của hấn ?

Không , đây không phải sự thật , không phải sự thật !

Mộ Dung Trinh run rẩy quỳ rạp xuống trước thi thể lạnh băng của nàng , chậm rãi mở ra y phục lớn , giữa hai chân máu tươi đỏ thẫm nhuộm đỏ hai mắt hấn .

Vu Tranh đã chết ! Ngay cả tiểu sinh mạng mà hấn chưa biết kia ...

Bi thương vô cùng giống như một phen đao nhọn tàn nhẫn hướng lồng ngực hấn đâm tới , tuyệt vọng cùng vô lực cơ hồ cắn nuốt linh hồn hấn.

“Không _____”

Ầm ! Một tiếng sấm thình lình vang lên , nhưng không thể át đi tiếng gào thét bi thương tuyệt vọng của một người nam nhân đau lòng mất đi người mình thương yêu

Giờ khắc này , hấn Mộ Dung Trinh , hoàn toàn sụp đổ .

Chương 1

“Ngày thường ăn uống không điều tiết , mệt mỏi quá độ , cơ thể yếu nhược nhiều bệnh , do khí hư tích tụ lâu ngày mà thành . Lâm bà , người không cần lo lắng , ta khai một đơn thuốc , chỉ cần người dựa theo phương thuốc này mà dùng , không quá nửa tháng , những bệnh trạng này liền sẽ từ từ biến mất.”

Hồi Xuân đường là một cửa hiệu thuốc lâu đời , nằm ở ngoại ô phía Bắc kinh thành , tuy rằng địa thế có chút hẻo lánh , nhưng ông chủ Phượng Ngũ lại là một lão đại phu có y thuật tương đối khá .

Phượng Ngũ khoảng năm mươi tuổi , là người tính tình thật thà phúc hậu , tâm địa hiền lương , dân chúng vùng phụ cận có đau đầu nhức óc , đều thích đến Hồi Xuân đường để cho y xem bệnh .

Đuổi đi người bị bệnh cuối cùng tới cửa cầu y , Phượng Ngũ cũng cảm thấy thân thể có chút mệt mỏi .

Lúc này , một cô nương xinh đẹp tuổi chừng mười tám , vóc dáng thướt tha , mang theo một hộp đựng thức ăn xinh đẹp duyên dáng từ bên ngoài đi vào .

Thấy hấn mỗi một xoa sau gáy, môi nàng hơi cong lên : “Cha , con chẳng phải đã nói , lúc cảm thấy không thoải mái , để cho A Quý thay người ở hiệu thuốc tọa đường mà người nhất định không nghe , chuyện gì cũng đều tự mình ôm vào người , nhìn xem , lại mệt nhọc rồi.”

Nói xong , Phượng Tịch Dao buông hộp đựng thức ăn tiến đến , chìa mười ngón tay giống như rễ hành trắng , thay Phượng Ngũ niết vai đâm lưng .

Nhìn thấy con gái xuất hiện , Phượng Ngũ không tự chủ được lộ ra nụ cười chân chất.“A Quý mấy ngày nay luôn luôn ở bên ngoài thu nợ , dù sao gần đây hiệu thuốc người bệnh cũng không nhiều , cha người tạm thời còn ứng phó được.”

Y nhìn nhìn hộp đựng thức ăn trước mắt , nhíu mày . “Tịch Dao ,cha không phải đã nói rồi , trong nhà cùng hiệu thuốc đều bận rộn , chuyện nấu cơm này con không cần bận tâm , bên ngoài Hồi Xuân đường chúng ta còn có một tiệm mì nhỏ , nếu cha đói bụng đi sang đối diện ăn một bát là được.”

Nàng hừ nói : “ Tiệm mì nhỏ trước mặt cha đã ăn nhiều năm , coi như thật sự làm ra sơn hào hải vị , cũng có ngày chán . Hơn nữa , nếu không phải con chính mắt nhìn chăm chăm người ăn cơm , người khẳng định lại để bụng đói sau lưng con.”

Phượng Ngũ không khỏi thở dài , con gái mỗi lần đến đều đem người cha như y trở thành tiểu hài tử mà quần giảo .

Người làm thuê già thuốc ở bên cạnh nghe vậy , không khỏi cười nói : “Tôi nói này Phượng lão gia , ngài cũng đừng thân ở trong phúc mà chẳng biết , Phượng cô nương sinh ra đã xinh đẹp , tài giỏi lại có bản lĩnh , người khác đều ao ước được như ngài ngài. Từ năm năm trước sau khi Phượng cô nương đại nạn không chết , tình hình liền đại biến , chẳng những ở Hồi Xuân đường giúp đỡ ngài trông coi buôn bán , còn hầu hạ ngài chu đáo đến vậy .”

“Hiện giờ Hồi Xuân đường chúng ta ở kinh thành so không được với những hiệu thuốc lớn khác nhưng người hâm mộ tiến đến bốc thuốc so với lúc trước có thể sánh bằng hơn gấp mấy lần , muốn tôi nói a , những việc này đều là công lao của Phượng cô nương .”

Phượng Ngũ nghe xong , ngoài miệng tuy rằng không nói ra nhưng trong lòng lại thập phần hạnh phúc.

Nhắc tới con gái y , Tịch Dao là hài tử duy nhất của y , từ mười lăm năm trước sau khi bạn già qua đời , vì sợ vợ kể vào cửa sẽ ngược đãi con gái , những năm gần đây y vẫn không tái giá .

Không nghĩ tới Tịch Dao được chính mình nuôi dưỡng nuông chiều lại gây cho y thêm không ít phiền toái .

Phượng gia là gia đình nhỏ , trong trong ngoài ngoài chỉ trông vào việc mở hiệu thuốc làm kế sinh nhai . Tịch Dao thuở nhỏ đã hướng tới cuộc sống phú quý , cho dù trong nhà không có tiền tài gì , ăn uống chi phí lại thực sự xa xỉ , tiền tài mấy năm y tích góp cơ hồ từng chút một mất hết , hại y vì nàng bận tâm , rồi lại bất lực , chỉ có thể âm thầm thở dài từ đáy lòng.

Đại khái là năm năm trước , Tịch Dao bị một trận bệnh nặng , thiếu chút nữa phải đi gặp Diêm La vương , y thậm chí cả quan tài đều đã chuẩn bị xong cho nàng , không ngờ sau một trận bão xảy ra ban đêm , con gái bị bệnh , lại có thể như kỳ tích chuyển tốt .

Sau khi trận bệnh nặng qua đi , tính tình không tốt của Tịch Dao khi trước lại đại biến , chẳng những bắt đầu biết hiếu kính với người cha là y , ngay cả việc buôn bán của Hồi Xuân đường cũng được nàng xử lý gọn gàng ngăn nắp.

Mới đầu , y cũng cảm thấy kỳ quái , bởi vì năm năm trước , khi Tịch Dao bệnh nặng mới khỏi thì từng có đoạn thời gian rất dài kiên quyết không chịu mở miệng nói chuyện , sợ tới mức y cả ngày phù hộ cho nàng , chỉ sợ con gái còn có chuyện gì không hay xảy ra .

Từ từ , Tịch Dao không chịu mở miệng nói chuyện lại chủ động mở miệng gọi y là cha , khiến cho y cảm động không thôi , từ đó về sau , quan hệ cha con thật sự một ngày so với một ngày càng tốt hơn .

Y tin chắc một câu châm ngôn , đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời . Nhớ ngày đó Tịch Dao trong đêm bão như kỳ tích sống lại , nhất định là ông trời ban phúc phận cho Phượng gia .

Cho nên , sau này mặc kệ không biết Tịch Dao tại sao tính tình đại biến , chỉ cần con gái còn sống , so với bất cứ điều gì cũng đều quan trọng hơn .

Phượng Tịch Dao nhu thuận nắn xong bả vai cho cha nàng , thật cẩn thận đem đồ ăn nóng hôi hổi trong hộp cơm nhất nhất lấy ra .

“Cha , dạ dày người vốn không tốt lắm , cho nên đồ ăn con làm cho người đều là dưỡng dạ dày , người không được tiếp tục tính tình như tiểu hài tử chọn này chọn kia , nhất định phải ăn sạch những đồ ăn này, như vậy với có thể tốt cho thân thể.”

Phượng Ngũ bị con gái răn dạy và khiển trách , một chút cũng không tức giận , vui vẻ nhìn con gái đem thức ăn từng thứ một bưng đến trước mặt.

Người làm thuê bên cạnh bên cạnh thấy vậy không khỏi ghen tị đến đỏ mắt .

“Phượng lão gia thật sự là tốt số , Phượng cô nương chẳng những xử lý gọn gàng ngăn nắp việc buôn bán của hiệu thuốc còn nấu đồ ăn khiến người ta vừa ngửi thấy đã chảy nước miếng .”

Phượng Tịch Dao cười liếc mắt một cái nhìn người làm thuê , sáng giọng : “Người cũng đừng đỏ mắt , mau tới đây cùng nhau ăn đi , ta cũng chuẩn bị cho người.”

Hỏa Kế vừa nghe , vội vàng dùng vạt áo lau tay , cười hì hì chạy tới . “Vậy tôi không khách khí.”

Tay nghề của Phượng cô nương thật sự là quá giỏi , có thể ăn đồ ăn nàng tự mình làm chính là phúc phí của hân .

Ngay lúc mấy người vừa nói vừa cười chuẩn bị dùng cơm trưa thì mấy người dân chúng dìu đỡ một nam tử trung niên cả người đầy máu , sắc mặt hết hoảng bước vào cửa chính Hồi Xuân đường , khi bọn họ định thần nhìn lại thì sắc mặt đồng thời đại biến .

Nam nhân cả người đầy máu kia chính là Phượng Ngũ mười mấy năm trước nhận làm đồ đệ – A Quý , cũng là tọa đường đại phu của Hồi Xuân đường , cuối ngày cuối tháng theo lệ cũ đi ra ngoài thu nợ từng nhà .

Dân chúng phụ cận đến Hồi Xuân đường bốc thuốc chữa bệnh , bởi vì một số người đều khách quen , thói quen mỗi tháng thanh toán nợ . Không nghĩ tới A Quý sáng sớm đi ra ngoài thu nợ , hiện giờ lại được người đỡ trở về .

Thấy hấn bị đánh đến vô cùng thê thảm , môi kêu ra tiếng , cả người run rẩy không ngừng , thông thạo y nhiều năm Phượng Ngũ vừa xem liền biết , A Quý sợ rằng không xong.

“Các vị hàng xóm láng giềng , rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì , A Quý hấn ...”

Đối với câu hỏi của Phượng Ngũ, người nào đó lòng còn sợ hãi nhỏ giọng nói : “Là ác thiếu kinh thành Từ Phách Thiên đánh A Quý thành cái dạng này.”

“Từ Phách Thiên?” Phượng Ngũ Tịch Dao nghe vậy , cũng nhin không được lấp bắp kinh hãi.

A Quý hôm nay gặp độc thủ này , chắc hẳn cùng với sự kiện nửa tháng trước có quan hệ .

Từ Phách Thiên bởi vì bị người đánh cho mặt mũi bầm dập , dọc đường tới Hồi Xuân đường , tới cửa đòi xem tổn thương cho hấn .

Lúc đấy tọa đường chính là A Quý , tự biết ác thiếu không dễ chọc , sợ sau này Từ Phách Thiên sẽ tìm đến Hồi Xuân đường gây phiền phức , hấn đành chuẩn bệnh cho ác thiếu kia , dùng thuốc cẩn thận .

Từ Phách Thiên khi đó bị đánh thập phần chật vật , trên người bạc lại bị cướp , tiền thuốc tự nhiên là một phần cũng chưa trả .

Mà A Quý sáng sớm đi Từ phủ thu nợ , Từ Phách Thiên vừa nhìn thấy hấn liền nhớ lại lúc trước chính mình bị đánh thật thảm hại , liền tức giận đập một cái , muốn đuổi hấn đi . Nhưng A Quý thu không được nợ sẽ không chịu rời khỏi , Từ Phách thiên liền trong cơn tức giận sau đám gia đình ra tay động thủ đánh A Quý một trận , cuối cùng đánh hấn thành trọng thương.

Nhìn phụ thân xem qua mạch cho A Quý xong , sắc mặt càng lúc càng kém , nàng không khỏi lo lắng .
“Cha , A Quý hấn ...”

Phượng Ngũ khe khẽ lắc đầu “Sợ là chịu không nổi qua đêm nay.”

“Cái gì.” Kết luận này khiến Phượng Tịch Dao chấn động ,nàng tiến đến nhẹ nhàng thăm qua mạch , tiếp tục xem nét mặt A Quý trên giường đã trắng bệch .Nếu A Quý cứ như vậy mà đi , Phượng gia cao thấp lương tâm đều cảm thấy bất an.

Dù sao A Quý cũng là vì Hồi Xuân đường mới gặp kiếp nạn này , hơn nữa mấy năm trước hấn vừa mới lấy thê tử sinh con , một nhà già trẻ đang chờ hấn kiếm tiền nuôi sống , cái này ... làm sao bây giờ ?

Mặc dù mình y thuật coi như không tồi , nhưng lại không có khả năng Khởi tử hồi sinh ! Y coi A Quý như con ruột mà đối đãi , bảo y như thế nào chấp nhận sự thật tàn khốc này ...

Khởi tử hồi sinh ! Phượng Ngũ đột nhiên đứng dậy . “Tịch Dao , mọi người đều truyền rằng Thiên Khải vương triều Tiêu Dao Hầu Mộ Dung Trinh , xuất thân y học thế gia , thân có thuật khởi tử hồi sinh , nếu vi phụ đi cầu Mộ Dung hầu gia chữa bệnh cho A Quý , có lẽ A Quý còn có một đường sinh cơ .”

Nghe thấy tên Mộ Dung Trinh này , Phượng Tịch Dao sắc mặt hơi đổi.

Người làm thuê bên cạnh nghe vậy , nhin không được nói : “Mộ Dung hầu gia kia tuy rằng y thuật cao siêu , có thể đem người chết sống lại ,nhưng mà hấn tính tình cổ quái , thường xuyên đem người cầu chữa bệnh trực xuất khỏi cửa Hầu phủ . Đừng nói chúng ta loại cửa nhỏ nhà nghèo , ngay cả hoàng thượng cũng không dám tùy tiện sai khiến hấn .”

Nhắc tới Mộ Dung gia tộc , đây tuyệt đối là thế gia vọng tộc mà Thiên Khải vương triều từ trên tới dưới đều phải kính sợ .

Đây là một gia tộc vô cùng thần bí , cùng với những thầy thuốc bình thường khác biệt , Mộ Dung gia nhiều thế hệ người truyền thừa kế đều có được thuật khởi tử hồi sinh , được người hoàng tộc kính sợ cùng tôn trọng .

Hiện giờ đương gia tác chủ của Mộ Dung gia tộc đời thứ mười chín là truyền nhân Mộ Dung Trinh . Hấn thân có cô là đương kim hoàng hậu , mà mẹ ruột của hấn , cũng lại là người được tiên đế sủng ái Hòa Thụy công chúa.

Mộ Dung gia đích truyền cho con cả , Mộ Dung Trinh không nghi ngờ chút nào leo lên vị trí gia chủ Mộ Dung gia , hơn nữa thừa kế tước vị Tiêu Dao hầu , trong kinh thành thực sự là nhân vật quan trọng nhất nhì.

Năm đó Tịch Dao mạng đã một sớm một chiều , Phượng Ngũ đã từng tới cửa quỳ gối van xin Mộ Dung Hầu gia cứu con gái của y một mạng . Nhưng khi đó bởi vì Nhị hoàng tử Chu Tình Tiêu thừa dịp tiên đế băng hà mà đoạt vị , dân cũng ngày lại càng khổ , tứ Hoàng tử Chu Thành Tấn không thể không khởi nghĩa mưu phản , Thiên Khải vương triều lâm vào thời kì loạn lạc , Mộ Dung Trinh được mời đến quân doanh làm quân y , cho nên mạng Tịch Dao cũng chỉ nghe theo mệnh trời .

Sau khi Tứ Hoàng tử thành công đem hôn quân hạ bệ , Thiên Khải vương triều đã dần dần khôi phục hòa bình vốn có , Mộ Dung hầu gia cũng sớm đã từ tiền tuyến trở lại kinh thành , nếu như mình tới cửa cầu đối phương cứu A Quý một mạng , có lẽ , A Quý còn có một đường sinh cơ.

Vừa nghĩ như thế Phượng Ngũ liền muốn đem người A Quý đặt lên cang , chuẩn bị tự mình đi Hầu phủ cầu Hầu gia cứu tính mạng A Quý .

“Cha ...”

Không đợi con gái mở miệng , y quyết đoán nói : “Tịch Dao , cha không thể trở mắt nhìn A Quý vì Phượng gia mà chết , chỉ cần một tia cơ hội có thể làm cho A Quý sống sót , cha đều không buông bỏ.”

Phượng Tịch Dao hai tay ở dưới ống tay áo , xiết chặt , lại chậm rãi buông ra .

Sau một lúc lâu , nàng nhẹ giọng đáp lại : “Cha , con với người cùng đi cầu.”

“Cầu Hầu gia có thể cứu đại nhân nhà ta một mạng , chỉ cần Hầu gia chịu cứu giúp , núi vàng núi bạc , kì trân dị bảo , phạm những thứ trong phủ nhà ta có , Hầu gia thích gì , cứ việc lấy đi.”

Một nam tử còn trẻ dáng vóc vô cùng tiêu tụy quỳ ở ngoài cửa , khóc lóc kể lể thỉnh cầu , hẳn đã quỳ gối ở đây tròn nửa canh giờ .

Cách rèm châu xa hoa từ trong nhìn lại , một góc trong căn phòng , bày ra một xích đu bạch ngọc sang quý , một người nam tử tuổi còn trẻ nằm bên trên .

Mặc dù thấy không rõ diện mạo nhưng người này từ trong ra ngoài đều tản ra khí tức cao quý tao nhã , thân mặc áo lông thỏ , chỉ bạc vừa bên sắc áo choàng xanh nhạt càng tôn lên sự nổi bật bất phàm , khí thái anh hùng bức người .

Một con mèo Ba Tư nhỏ trắng tuyết nằm úp sấp trong lòng người nọ . Nam nhân nằm ở xích đu khớp hờ đôi mắt , bàn tay to thon dài trắng nõn , hạ xuống khe khẽ vuốt vuốt mèo con .

Người quỳ ở phía ngoài thấy mình nói nửa ngày nhưng trong phòng như cũ không một tiếng người đáp lại , lo lắng phải quỳ hướng về phía trước vài bước , nhưng lại không dám vượt qua bức rèm che kia , sợ làm cho người nọ tức giận .

Phải biết rằng , người trong phòng kia chính là cháu ruột của đương kim hoàng thái hậu , biểu đệ của đương kim hoàng thượng , mặc dù ở trong triều không có thực quyền gì , nhưng chỉ riêng địa vị Hầu gia cũng đủ để cho hắn ở kinh thành hô phong hoán vũ , muốn làm gì thì làm .

Hướng chi , hắn bây giờ còn có việc cầu ở hắn , cho dù ở đáy lòng đối với đối phương bất mãn thế nào đi nữa , cũng chỉ có thể đem cục tức nuốt vào trong bụng .

“Hầu gia , chỉ cần ngài chịu đến nhà chữa trị bệnh cho đại nhân nhà ta , một nửa gia sản của Thượng Thư phủ , đời khi thân thể đại nhân khôi phục tự nhiên sẽ biểu tặng.”

Một tiếng cười lạnh từ trong phòng truyền ra . “ Thân là Hộ Bộ Thượng Thư , quan tam phẩm của Thiên Khải vương triều , Tả đại nhân nhà ngươi thật là vợ vệt không ít bạc của nhân dân các nơi đúng không ?”

Không để ý tới sắc mặt người quỳ ngoài cửa khó coi thế nào , Mộ Dung Trinh nằm trên xích đu , vẻ mặt lạnh nhạt vuốt vuốt tiểu miêu trong lòng .

“Tham quan như vậy , bốn hầu gia cũng không dám cùng Diêm vương lão nhân gia cướp đoạt, tới Địa phủ , hần còn phải chịu ngũ quỷ xà thần thẩm xét đấy . Không bằng khuyên hần nhanh chóng chết đi , sau khi chết , nhớ rõ đến nói với bốn hầu gia một tiếng , bốn hầu gia sẽ phái người đi mua mấy xuyên pháo , thay dân chúng vô tội tứ phương bị hần bóc lột chúc mừng một đợt.”

Không đợi người nọ ngoài cửa vì những lời này mà sụp đổ , nô tài Hỉ Đa hầu hạ bên cạnh Mộ Dung Trinh nhiều năm trán đã đổ mồ hôi lạnh .

Chủ tử nhà hần độc miệng lòng dạ cũng ác độc chính là chuyện mà cả kinh thành Thiên Khải vương triều đều biết , nhưng mà chủ tử a , cho dù ngài dù có chướng tai gai mắt Hộ Bộ Thượng Thư Tả đại nhân đến thế nào , cũng không cần phải trong lúc người ta tới bờ hấp hối mà nói nguyên rủa người ta chết sớm ác độc như vậy a . Phải biết rằng làm việc không lưu mặt người khác sẽ là tạo đến phiền toái , vạn nhất ngày nào đó có người nhìn ngài không vừa mắt đến nhà trả thù , ngài không sợ bị mất mạng sao ?

Hỉ Đa trong lòng ai oán , nhưng lại không dám uốn nắn chủ tử điều ngoa.

Trong phòng Mộ Dung Trinh không kiên nhẫn phát phát tay như thể đuổi ruồi bám thân : “Người cũng đừng quỳ ở nơi này thật chướng mắt , nhanh đi về đi , ngộ nhờ đại nhân nhà người thật sự tắt thở , ngay cả gặp mặt lần cuối người cũng không được đấy.”

Người nọ còn muốn lại tiếp tục quỳ gối van xin , bất đắc dĩ hạ nhân Mộ Dung phủ đã được chủ tử ra lệnh , vô cùng không khách khí đưa hần đuổi ra ngoài .

Bên tai cuối cùng cũng thanh tĩnh , Mộ Dung Trinh lười nhác đứng dậy , hướng về tiểu bạch miêu không nhúc nhích trong lòng vừa vẩn vơ vừa nản.

Hôm nay bên ngoài mặt trời lên cao , đối với đầu mùa đông mà nói , chính là thời tiết tốt hiếm có.

Hần ôm tiểu miêu trong lòng , chậm rãi đạp cửa phòng , đi vào trong viện phơi nắng , người hầu hai bên nhắm mắt theo sát sau đuôi .

Sân trong Mộ Dung phủ vô cùng đẹp , giả sơn lưu thủy , hoa cỏ cây cối đủ loại . Tuy rằng thời tiết càng ngày càng lạnh , không giống ngày mùa hè lá cây nở đầy cả vườn nhưng đình viện lớn như vậy , vẫn có một hương vị khác.

Cửa phủ truyền đến một trận xôn xao.

Một thanh âm hơi có vẻ già nua đột nhiên vang lên , “Tiểu lão nhân thật sự là có việc gấp cầu kiến Mộ Dung Hầu gia , mong các vị quan sai đại ca giúp đỡ , để tiểu lão nhân gặp mặt Hầu gia ...”

Thi vệ canh giữ ở Hầu phủ không khách khí gào lên.

“Nhanh nhanh đem người khiêng đi , đừng để Hầu gia phủ chúng ta thêm mùi khó ngửi , đi đi đi , đi nhanh lên.”

“Quan sai đại ca , kia ... mạng người thật sự là việc hệ trọng a!”

“Người có biết đây là nơi nào không ? Chủ nhân ở trong này chính là cháu ruột của hoàng thái hậu , biểu đệ của đương kim hoàng thượng , há có thể để điều dân các người muốn gặp là gặp!”

Lúc này ,một tiếng nói cực dễ nghe đột nhiên lên tiếng trách mắng : “Chúng ta một không cướp bóc , hai không giết người , ba không phóng hỏa , chỉ là có chuyện tới cửa để van cầu Hầu gia cứu người , người dựa vào cái gì nói chúng ta là điều dân ? Người có biết cái gì tội là điều dân ? Hay là trong mắt Hầu gia các người , phạm là dân chúng tới cửa để van cầu hần đều bị phân loại làm điều dân?”

“Người ... Người nha đầu kia thật sự không biết tốt xấu...”

Tiếng cãi nhau bên ngoài làm cho Mộ Dung Trinh nhin không được nhú mày .

Hỉ Đa bên cạnh thấy thế , cuống lên nhỏ giọng nói : “Chủ tử , nhiệt độ bên ngoài vẫn còn chút lạnh , người vào phòng nghỉ ngơi chốc lát không ?”

Hần hừ lạnh một tiếng , ôm tiểu miêu hướng cửa thông thả đi , cũng bảo Hỉ Đa mở cửa phủ ra . Hỉ Đa hiểu ý , vội vàng mở đại môn Hầu phủ.

Chỉ thấy có mấy dân thường đứng trước mặt , cầm đầu là một lão nhân cùng một cô nương mười tám , mười chín tuổi . Phía sau hai người còn bày một cái cang , nam tử trung niên búi tóc nằm nửa sống nửa chết .

Thấy một màn như vậy , Mộ Dung Trinh cái gì cũng đều minh bạch rồi .

Thị vệ giữ cửa thấy Mộ Dung Trinh đi ra , vội vã bước lên phía trước khom người vãn an.

Phượng Ngũ nghe vậy , lập tức quỳ rạp xuống đất , nước nỡ nói : “Tiểu lão nhân vốn nghe thấy Hầu gia có khả năng khởi tử hồi sinh , đồ đệ A Quý của ta bị ác bá đánh trọng thương , mạng chỉ còn một sớm một chiều , mong Hầu gia nhân từ thương cảm , cứu A Quý một mạng , tiểu lão nhân làm trâu làm ngựa nhất định không quên ân huệ Hầu gia.” Những người khác cũng đều quỳ xuống đất khẩn cầu.

Hắn kiên cường đứng ở cửa , lạnh nhạt nhìn một đám người quỳ ở trước mặt mình , hừ cười nói : “Thiên hạ mỗi thời mỗi khắc đều có người tắt thở , nếu mỗi người cũng giống như ngươi tới cầu bốn hầu cứu mạng , bốn hầu chẳng phải là sẽ chết sớm sao.”

Phượng Ngũ nhất định không chịu từ bỏ . “Tiểu lão nhân tự biết tùy tiện tới cửa cầu Hầu gia cứu đồ đệ của ta quả là ép buộc , nhưng nhà đồ đệ trên có mẹ già , dưới có vợ , người một nhà toàn bộ đều chờ đợi hắn kiếm tiền nuôi gia đình , cầu Hầu gia cứu hắn một mạng .”

Nói xong , lập tức phục dậy , bộ dạng nhún nhường lại không có trợ.

Phượng Tịch Dao thấy thế , vội vã bước lên phía trước đỡ lấy cha của nàng , Ngắc đầu trừng mắt nhìn Mộ Dung Trinh cao cao tại thượng liếc mắt một cái . “Hầu gia nên biết rằng từ xưa thầy thuốc tâm như từ mẫu , nếu trên trời ban cho người khả năng khởi tử hồi sinh , người cứu một mạng có thể lãng phí bao nhiêu khí lực?”

Mộ Dung Trinh rủ mắt , hờ hững nhìn nàng một cái , vô tình nói : “Vì sao ta phải cứu hắn?”

Nàng giật mình , một lát sau hỏi lại : “vì sao ngươi không cứu ?”

Bị nàng hỏi lại lời này , hắn nhíu mày , cười lạnh một tiếng . “Bởi vì bốn hầu mất hứng.”

“Hầu gia nhìn cao quý như thần , phong thần tuấn lãng , đáng tiếc lại là một súc sinh khoác da người , thật sự là vừa đáng buồn vừa đáng tiếc , loại tâm vững như đá như ngươi , ông trời thật là có mắt như mù , cho ngươi có được khả năng khởi tử hồi sinh .”

“Tịch Dao...” Phượng Ngũ nghe con gái nói một phen , sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng .

Từ xưa đến nay , bản không cùng phú đấu , phú không cùng quan tranh , đây là đạo lý ngàn năm không đổi . Một nữ nhân sao có thể quả trách thân phận cao quý như Mộ Dung Hầu gia , kết quả của bọn họ chẳng phải là ...

Phượng Ngũ bên này sợ muốn chết , nô tài hầu hạ bên người Mộ Dung Trinh cũng bị nàng cả gan loạn ngôn làm sợ tới mức không biết phải làm sao .

Mộ Dung Trinh tuyệt đối là một chủ tử bụng dạ hẹp hòi hay ghi thù , cô nương này chẳng lẽ không muốn sống nữa , lại có thể dám trước mặt nhiều người như vậy mắng chủ tử ?

Mộ Dung Trinh khuôn mặt tuấn tú âm trầm , ngón tay ôm con mèo nhỏ lơ đãng bắt chặt , đáng thương cho con mèo nhỏ tựa hồ bị cổ lực đạo kia làm đau đớn , kêu thảm meo meo một tiếng .

Tất cả mọi người cho là hắn sẽ tức giận ngay tại chỗ , không nghĩ tới hắn thế nhưng lại ở phía sau cười nhẹ một tiếng .

“Muốn bốn hầu cứu người cũng không phải là không thể được có điều ...”

Hắn từ từ thả lỏng lực đạo nắm con mèo nhỏ trong người , khom người , chậm rãi đem con mèo thả xuống mặt đất , mọi người kinh ngạc , con mèo kia tuy rằng ngày thường khéo léo đáng yêu , nhưng chân sau lại khép khiêng.

Chỉ thấy con mèo nhỏ lão đảo hai cái , liền té ngã trên đất.

Hỉ Đa đương nhiên biết đây là có chuyện gì , đây là thú vui thường thường của chủ tử , thường xuyên cho hạ nhân trong phủ hoặc là động vật nhỏ thử được , mặc dù không đến mức chết , nhưng là có thể khiến người ta dần vật khổ sở.

Tiểu bạch miêu đáng thương này , mặc dù ngày thường mềm mại đáng yêu , nhưng hồi trước chủ tử ngại nó quá mức nghịch ngợm , liền bảo hạ nhân hạ thuốc , không quá bao lâu , Tiểu bạch miêu mất đi năng lực hoạt động , mỗi ngày chỉ có thể nằm ở trong lòng chủ tử thành một con mèo nhỏ ngoan ngoãn.

Mộ Dung Trinh chỉ chỉ con mèo nhỏ té trên mặt đất , cười nói : “Nếu người có thể khiến con mèo một lần nữa đi được , bản hầu có lẽ sẽ xem xét một chút cứu người các người.”

Phượng Ngũ nhìn Tiểu bạch miêu hai chân trước không ngừng nhẩy trên mặt đất , nhưng mà hai chân sau lại hoàn toàn vô lực . Đây ... Con mèo này không phải là tàn tật chứ?

Nếu nó thật sự tàn tật , Hầu gia kia chẳng phải là cố ý gây khó xử người?

Phượng Tịch Dao liếm mi đi về phía trước vài bước , khom người , ôm tiểu miêu hành động bất tiện vào trong ngực sờ sờ.

Tiểu miêu đáng thương ở trong lòng nàng uốn người , ánh mắt vô tội rưng rưng nước.

“Tịch Dao , này...”

Nàng đưa tay , ý bảo cha của nàng có lên tiếng . “Chuyện này giao cho con.”

Nói xong , nàng từ trong cái túi giấu trong tay áo lấy là một gói nhỏ mở ra , bên trong xếp đặt chỉnh tề một loạt ngân châm lờ lờ tỏa sáng .

Mộ Dung Trinh chân mày đứng thẳng , chỉ thấy nàng đang lúc mọi người nhìn soi mói , lấy ra hai cây ngân châm , nhẹ nhàng đâm lên trên huyết vị chân sau của tiểu bạch miêu.

Học y châm cứu cho người không coi là gì , nhưng nếu châm cứu cho động vật , đây chính là kĩ năng khó lường . Bởi vì trên thân động vật nhiều lông , rất khó tìm huyết vị , hơn nữa , động vật không thể phối hợp giống người , mỗi khi đau đớn iền giây dựa ngay , lại càng không thể dễ dàng hạ châm.

Tiểu Miêu mặc dù hành động bất tiện , nhưng bị kim đâm một chút , vẫn là kêu meo meo một tiếng cũng cố gắng chạy trốn , Phượng Tịch Dao không chút hoang mang , ôn nhu vuốt ve lông ngắn trên trán nó , để cho nó chậm rãi an tĩnh trở lại.

Phượng Ngũ nhìn cảm thấy kỳ quái . Con gái từ nhỏ điêu ngoa thành tánh chỉ biết phá gia , tuy rằng lắm năm trước sau khi qua khỏi quái bệnh tính tình đại biến nhưng phương diện y thuật chưa kể tục y nhiều lắm .

Trước mắt thấy thủ pháp châm cứu lão luyện của nàng , thậm chí so với thầy thuốc như y còn có kĩ năng hơn , làm y vô cùng khó hiểu.

Nhưng giờ phút này không phải thời điểm giải thích nghi hoặc , y cũng chỉ có thể yên lặng đứng một bên chờ đợi.

Ước chừng nửa nén hương qua đi , Phượng Tịch Dao đem kim châm đâm ở chân Tiểu Miêu rút ra , Tiểu Miêu khẽ kêu một tiếng rồi lại thả người nhẩy , từ ngực của nàng nhẩy đến trên mặt đất , chân sau mặc dù nhất thời hành động bất tiện , nhưng nó cố gắng hạ xuống , rất nhanh liền chạy trốn , biến mất trước mắt mọi người .

Phượng Ngũ kinh ngạc đến ngây người , Hỉ Đa cũng há to miệng , ngay cả Mộ Dung trinh cũng hơi hơi híp mắt , không thể tin nhìn nàng .

Chậm rãi cất kim châm , đặt lại túi trong tay áo , Phượng Tịch Dao ngẩng đầu , không chút sợ hãi nhìn thẳng hẳn . “Mong rằng Hầu gia có thể tuân thủ lời hứa , giúp chúng ta trị bệnh cứu người.”

Mộ Dung Trinh nóng rực tầm mắt ở trên mặt của nàng đánh giá thật lâu , thật lâu ,sau đó mới nói : “Bản hầu vừa mới chỉ nói sẽ xem xét cứu người , cũng không có nói nhất định sẽ cứu người . Có điều trong phủ

vừa lúc thiếu một nô tài , nếu người không muốn để người kia đi gặp Diêm La Vương , thì lấy thân để trả nợ nhân tình này , làm nha đầu sai bảo của bốn hầu đi.”

Nàng giận dữ : “Người ... Người tại sao lại lật lọng?”

Hắn cười lạnh , ngay cả giải thích cũng lười , trực tiếp xoay người rời đi.

Phượng Tịch Dao nghiêng răng nghiêng lợi đứng phía sau hắn hô to . “Được , ta đáp ứng người , làm nha đầu sai bảo cho người.”

Hắn quay đầu lại lạnh nhạt nhìn nàng một cái , nói hai người hai bên : “Đem người kia nâng vào cho bốn hầu.”

Thuật khởi tử hồi sinh của Mộ Dung Trinh không phải là hư danh nói chơi , nguyên bản A Quý gần tắt thở , sau khi hắn xuất thủ cứu giúp , khí mạch đã dần dần khôi phục lại về vốn có , tuy rằng sau này còn cần điều dưỡng , nhưng mạng cuối cùng vẫn được bảo trụ.

Đối với thuật khởi tử hoàn sinh của Mộ Dung Trinh từ trước Phượng Ngũ chỉ có nghe thấy , hôm nay được tận mắt chứng kiến , hết sức ngạc nhiên . Nhưng mà vì cứu A Quý , nữ nhi lại phải ở lại Mộ Dung phủ là nha đầu sai bảo của Mộ Dung Hầu gia .

Toàn dân kinh thành đều biết , Mộ Dung Hầu gia tính tình kì quái , dễ nóng nảy , nô tài hầu hạ bên người cả ngày đều phải cẩn thận từng li từng tí , chỉ sợ một mình ở nơi này chịu khổ sở chủ tử trách phạt .

Nữ nhi tuy rằng tài giỏi , nhưng khó bảo đảm nàng sẽ không trong lúc lơ đãng đắc tội Hầu gia để rồi bị trách phạt trách mắng , vì thế y sống chết không chịu đi.

Vẫn là Phượng Tịch Dao lên tiếng khuyên nhủ : “Cha , chúng ta làm người phải giữ chữ tín , tuy rằng Hầu gia chính xác có tùy hứng điều ngoa đó , nhưng hắn rất cuộc vẫn cứu A Quý một mạng , người không cần lo lắng cho con , con tự có chừng mực , sẽ không gây thêm phiền toái cho cha .”

Sau một hồi khuyên nhủ ảm ỉ , Phượng Ngũ cuối cùng cũng đi.

Cũng may Hồi Xuân đường cách Mộ Dung phủ tính ra không quá xa , tuy rằng một người ở đông , một người ở tây nhưng cha con muốn gặp mặt cũng không đến mức khó như lên trời .

Chờ đám người Phượng Ngũ khiêng A Quý đã được cứu sống đi , Mộ Dung Trinh sai người đến Phượng Tịch Dao gọi vào trước mặt mình .

Kỳ thật Mộ Dung phủ nô bộc thành đàn , căn bản không cần một nha đầu để sai bảo . Hắn sở dĩ đột nhiên có ý tưởng đem người lưu lại , là có tư tâm .

“Nói một chút đi , làm sao người có thể chăm cứu cho động vật nhỏ?” Hắn ngồi trên ghế tử đàn lớn , uống trà nóng hạ nhân dâng , bày ra một bộ dạng cao cao tại thượng nhìn như thể thần thái tự nhiên nhưng mà ở sâu trong nội tâm lại có vài phần tính toán .

Trong thiên hạ , có thể chuẩn xác tìm được huyết vị trên thân động vật , trừ bỏ thần y danh xưng được Mộ Dung gia đích truyền ra ở bên ngoài thật đúng là rất khó tìm được người thứ hai .

Trong trí nhớ của hắn , cũng chỉ có người năm năm trước chết trên chiến trường , để cho hắn cả đời khó quên được – Vu Tranh!

Nhớ năm đó , hắn từ trong kỹ viện mua Vu Tranh không biết nói chuyện về làm nô tài của mình , ngày qua ngày , nàng từ từ học được không ít y thuật tinh xảo từ hắn .

Châm cứu cho động vật , cũng không phải là muốn học có thể học được , nàng tuy rằng miệng không thể nói , nhưng thông minh chăm chỉ , lúc trước vì để học cách châm lên huyết vị trên thân của động vật , nàng chính là chịu không ít đau khổ .

Nghĩ đến đây , Mộ Dung Trinh tâm tình không khỏi một hồi rối rắm.

Trong chớp mắt , năm năm đã trôi qua , thời gian cũng không an ủi từng tầng vết thương mà nàng từng lưu cho hắn , hắn dù có được khả năng khởi tử hồi sinh trời ban , nhưng không cách nào cứu được người yếu mền.

Đứng ở cửa Phương Tích Dao trấn định tự nhiên nói : “ Cha ta mở y quán , thuở nhỏ đi theo bên cạnh phụ thân , tai nghe mắt thấy các thủ pháp y thật , dần dà , tự nhiên cũng hiểu sơ qua một chút.”

“A , nói như thế , cha ngươi cũng được coi là một đời danh y sao?”

Nàng vội trả lời : “Tự nhiên không dám nghĩ cùng Hầu gia so sánh thần y .” Ngụ ý , Phương gia bọn họ về y thuật cũng là có danh vọng nhất định .

Nghe vậy , Mộ Dung Trinh không khỏi xuất ra một nụ cười lạnh , bỏ qua không đem Phương Ngũ vào trong mắt .

Phương Tích Dao cũng không giận , lạnh nhạt nói : “Người làm nghề y , đều là có một lòng nhân từ , y thuật cùng y đức tồn tại song song , mới là người chân chính được vạn người kính ngưỡng.”

Mộ Dung Trinh không ngốc , đương nhiên lập tức nghe ra phép ẩn dụ trong lời nói của nàng .

Nha đầu kia đang uốn cong mắng hăn , chửi hăn , nói hăn mặc dù y thuật cao minh , lại không hề có y đức .

Đang cầm bát trà uống hăn hừ cười một tiếng “Ta cho ngươi lưu lại trong phủ làm nha đầu sai bảo , ngươi có bất mãn gì hay không ?”

Nàng ung dung nói : “ Phương gia chúng ta nợ Hầu gia một mạng , lấy thân gán nợ , đâu là điều mà ta phải làm.”

“Ngươi đã cam tâm tình nguyện ở lại Hầu phủ làm nô tì , bổn hầu sẽ thanh toán cho ngươi , Hỉ Đa !”

Hỉ Đa đứng bên cạnh đợi sai bảo nhanh chóng bước lên phía trước , “Chủ tử , có gì phân phó?”

Mộ Dung Trinh rì rì uống ngụm trà mới phân phó . “ Đem mấy người ở phòng giặt quần áo ... nha đầu trước đều điều đến nơi khác đi , sau này phòng giặt quần áo , đều do Phương cô nương này một mình ôm hết mọi việc.”

Hỉ Đa hoảng hốt , không khỏi nhỏ giọng nhắc nhở . “Nhưng mà chủ tử , phòng giặt quần áo của Hầu phủ ta , không có ba , năm nha đầu thì làm không hết a.”

Hăn ngoài cười nhưng trong không cười nói : “Phương cô nương bản lĩnh lớn mà , đừng nói ba , năm , ngay cả mười mấy hai mươi người , chắc chắn với năng lực của Phương cô nương , cũng nhất định có thể đảm nhiệm ổn thỏa .”

Hỉ Đa nhất thời không nói gì . Chủ tử rõ ràng đang gây khó dễ người ta.

Phương Tích Dao cũng không có ý kiến gì cười . “Hỉ Đa , ngươi dẫn đường phía trước , đưa ta đi đến phòng giặt quần áo làm việc đi .”

“Ách , ai ! ĐI theo ta đi.”

Nhìn bóng lưng hai người lần lượt rời đi , Mộ Dung Trinh ánh mắt không khỏi nheo vài phần .

Là ảo giác của hăn sao ? Phương Tích Dao vừa mới kêu Hỉ Đa tự nhiên như vậy , khiến cho hăn nhận không được lại nghĩ tới Vu Tranh ...

Từng chút từng chút lại nảy lên trước mắt khiến hăn âm thầm thở dài.

Còn ký ức , cuối cùng vẫn không thể quên được .

Vu Tranh , ngươi ở đâu ? Năm năm , ngươi cũng đã biết , ta ở đây si ngốc đợi ngươi suốt năm năm !

2. Chương 2

Thời gian trôi qua trong chớp mắt , từ lúc Phượng Tịch Dao ở lại Mộ Dung phủ làm a hoàn , đã qua tròn một tháng .

Từ lúc mới tiến phủ đã bị Mộ Dung Trinh cố ý gây khó dễ , nàng liền đến thẳng phòng giặt quần áo ở hậu viện đảm nhận chức tỳ nữ giặt quần áo.

Đối với người đã có thói quen làm việc như nàng mà nói , giặt quần áo không phải việc khó . Tuy nói ý Mộ Dung Trinh là muốn một mình nàng toàn quyền phụ trách phòng giặt quần áo , nhưng Hỉ Đa không thực sự đem toàn bộ phòng giặt quần áo giao hết cho nàng.

Chủ tử nhà mình xảo quyệt tùy hứng , không có nghĩa là Hỉ Đa cũng là người không hiểu chuyện.

Phòng giặt đồ mỗi ngày phải giặt nhiều quần áo như vậy , nếu quả thật đem toàn bộ quần áo bảo Phượng Tịch Dao đi giặt , chỉ sợ không quá ba ngày , nàng mảnh mai như vậy liền sẽ bị mệt đến chết.

Sau khi Mộ Dung Trinh biết được sự thật , chỉ hừ một tiếng , cũng không trách cứ Hỉ Đa nhiều chuyện tự tiện chủ trương .

Dần dà , hẳn từ từ một người như Phượng Tịch Dao ra sau đầu.

Ngày hôm đó , nàng cùng a hoàn Yên Nhi ở phòng giặt đồ mỗi người cầm một boia đồ chuẩn bị đi giặt đồ nhằm thẳng hậu viện Hầu phủ mà đi , cách ao sen , phía sau truyền đến một tiếng hô tức giận.

Thanh âm kia làm hai người hoảng sợ ,đồng thời xoay người , chỉ thấy Mộ Dung Trinh luôn luôn bình tĩnh tao nhã , sắc mặt hốt hoảng , bước đi hỗn độn hướng về phía hai người.

Năm nay Yên Nhi chỉ mới mười sáu tuổi , là một người nhát gan hay sợ , ba năm trước đây bị mẹ nàng bán vào Hầu phủ làm a hoàn , bình thường có rất ít cơ hội nhìn thấy Hầu gia , cho dù gặp được , cũng chỉ là đứng xa mà nhìn.

Giờ phút này , thấy khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh đi đến , hai tay Yên Nhi run lên , không chút nghĩ ngợi liền vội vàng quỳ xuống , quần áo ôm trong tay toàn bộ rơi đầy đất.

Gió rét thổi tới , quần áo từng cái bị thổi vào ao sen , mùa đông ở kinh thành , hoa sen đã sớm héo tàn , vài món đồ rơi trong nước , giờ phút này có vẻ chói mắt .

Mộ Dung Trinh vọt tới trước mặt các nàng , lo lắng hỏi : “Hai người các người vừa rồi ai thu quần áo trong phòng ta?”

Phượng Tịch Dao cùng Yên Nhi đưa mắt nhìn nhau.

Yên Nhi đã sợ tới mức không biết phải làm sao ấp úng nói : “Bẩm , bẩm Hầu gia , là , là nô tì”

“Quần áo đâu?”

Yên Nhi hoảng sợ , sắc mặt tái nhợt chỉ chỉ ao sen .

Chỉ thấy Mộ Dung Trinh lạnh lùng , nâng chân lên đạp nàng một cước , mắng : “Ngươi , nô tài vô dụng này!”

Vừa dứt lời , đã thấy hắt hủ người nhảy xuống , ngay trước mặt các nàng , nhảy vào trong ao đã kết thành lớp băng mỏng , chẳng những Yên Nhi hoảng sợ mà ngay cả Phượng Tịch Dao cũng bị việc trước mắt làm cho ngây người.

Mộ Dung Trinh không bị diên chứ?

Bây giờ là tháng mười một âm lịch , thời tiết lạnh vô cùng , thậm chí trên mặt ao sen cũng đã kết một lớp băng mỏng , đừng nói là nhảy vào , cho dù là lấy tay chạm vào một chút ngon tay cũng sẽ bị cái lạnh làm bị thương.

Mà một người luôn kiêu căng , bụng luôn nghĩ làm thế nào để ép người khác như hấn , lại có thể làm trò này trước mặt hạ nhân , cứ như vậy nhảy xuống!

May mắn là ao sen cũng không sâu , nước ao chỉ tới trước ngực hần .

Nhưng cho dù vậy , ở trong nước lâu cũng sẽ bị đông lạnh thành bệnh.

Hỉ Đa nghe tin mà vội còng chạy tới , miệng thở hổn hển , khi hần nhìn thấy ông chủ đứng ở trong ao sen , sợ tới mức sắc mặt trắng bệch , lập tức quỳ rạp xuống bên cạnh ao kêu gào “Chủ tử của ta a , trời vô cùng lạnh , ngày đừng tự hành hạ chính mình , muốn tìm cái gì đều có các nô tài giúp ngài tìm , nếu ngày thực sự gặp chuyện không hay , hoàng thái hậu nhất định sẽ lấy nô tài toàn Hầu phủ này bồi tội cho ngài.”

Mộ Dung Trinh trong ao căn bản chẳng chút nào để ý đến lời khóc lóc kể lể của Hỉ Đa , hần giống như bị điên rồi , không ngừng tìm kiếm ở trong đám quần áo trôi nổi trên mặt nước.

Yên Nhi gây ra đại họa hoàn toàn sợ hãi đến choáng , nàng ngơ ngác quỳ gối tại chỗ , nhìn thẳng vào Hầu gia trong ao sen.

Phượng Tịch Dao cũng không biết phải làm sao . Hần rốt cuộc đang tìm cái gì ? Nhìn vẻ mặt thất kinh của hần , giống như lấy mạng ra , căng thẳng nhưng không cách nào giúp.

Hỉ Đa thấy thế , vội vàng bắt nô tài trong phủ chạy tới cùng tìm với chủ tử , nhưng mà nô tài căn bản không biết chủ tử muốn tìm cái gì , không phải tìm từ đâu.

Lúc này , Phượng Tịch Dao đứng ở bên cạnh ao , nhìn thấy một cái hà bao* (túi đựng tiền) màu xanh có thêu một đôi chim uyên ương rơi xuống cạnh chân nàng , cái ví thêu này vô cùng tinh xảo đang yêu , hai con chim uyên ương nhỏ được thêu bằng sợi tơ đặc biệt , trông rất sinh động .

Nàng nhin không được cúi người xuống , nhặt cái hà bao lên , tuy rằng đã ngấm nước nhưng không có bẩn , chẳng qua nhìn bề ngoài ,thì cái hà bao này tựa hồ như đã dùng rất nhiều năm , nhưng không thể che hết sự tinh xảo của nó.

Phượng Tịch Dao không nhin được nhỏ giọng nói : “Người muốn tìm , có phải cái này không vậy?”

Cả người ngấm trong nước , Mộ Dung Trinh nghe vậy , nâng hai trong mắt hơi có vẻ bối rối lên , khi tầm mắt hần rơi xuống hà bao màu xanh trong tay nàng thì hai mắt vốn đã mất đi thần thái bỗng dương như nhìn thấy rặng đông , vội vàng đi tới phía nàng.

Bởi vì dưới ao sen có rất nhiều bùn ,vài lần hần suýt nữa bị ngã sấp xuống ở trong hồ.

Nhưng dường như có một động lực lớn lao giúp đỡ hần , để hần đi một hơi đến trước mặt Phượng Tịch Dao , không chút nghĩ ngợi đưa tay cái hà bao trong tay nàng .

Tựa hồ như không cần thận đánh mất vậy bảo bối chân quý nhiều năm , khi hần bắt được hà bao nhỏ kia , trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ vẻ một thần sắc kích động khó nén được.

Hần thật cẩn thận đánh giá hà bao có bị hao tổn gì hay không , ngoại trừ bị ướt ở ngoài ra , may là nó hoàn hảo không vấn đề gì.

Mộ Dung Trinh đem hà bao coi như trân bảo cất ở ngực , lau nước bẩn trên mặt mình, không để ý đến toàn thân dơ bẩn chật vật , lên bờ.

Hỉ Đa vội còng chạy đến trước , đem một cái áo choàng tinh tế khéo léo choàng lên người hần . “Chủ tử , sau này việc như vậy giao cho các nô tài làm là được rồi , ngài ngàn vạn lần đừng dọa chúng ta nữa.”

Hần không hé răng , cẩn thận cầm cái hà bao kia , chậm rãi hướng về phía chủ trạch.

Phượng Tịch Dao dõi theo hần . Bóng lưng của hần thoát nhìn cô đơn mà chật vật , như là một người thương lữ đã nhiều lần trải qua tang thương , vẻ mặt hần cô đơn vậy , hiện lên một nội tâm khổ sở ở sâu trong lòng hần.

Mộ Dung Trinh như vậy khiến nàng cảm thấy xa lạ , lại cảm thấy đau lòng.

Mãi cho đến khi bóng dáng người kia biến mất ở trước mắt , nàng mới thu tâm trạng có hơi mất mát lại , thật lâu không nói lời nào.

Yên Nhi đáng thương vẫn ngơ ngác ngây ngốc quỳ gối như cũ , nàng thế nào cũng không nghĩ đến , bản thân nhất thời sơ tay , thế nhưng hại quần áo chủ tử rơi vào ao sen , trời lạnh như thế , Hầu gia bởi vì sai lầm của tay nàng mà nhảy vào trong nước băng , đây chính là sai lầm tội ác tày trời.

Nếu hoàng thái hậu ở trong cung biết chuyện này , một a hoàn nhỏ nhoi như nàng , kết cục chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

Phượng Tịch Dao thấy Yên Nhi vẫn quỳ nguyên tại chỗ không dậy nổi , khỏi kìm được tiến lên khuyên nàng “Hầu gia đã đi rồi , ngươi mau dậy đi.”

Nàng chỉ ngây ngốc ngẩng đầu nhìn về phía nàng , thanh âm khốc lóc run rẩy nói : “Ta hại chủ tử nhảy vào trong nước lạnh như vậy , chủ tử nhất định sẽ trị tội của ta ...”

“Nếu hần đã rời đi , thì cũng không tiếp tục trị tội ngươi” Phượng Tịch Dao kéo nàng dậy “Nếu hần muốn trách phạt ngươi , từ lúc lên bờ cũng đã trị tội ngươi rồi , mau , đừng quỳ nữa , trời lạnh thế này , quỳ lâu không tốt cho xương cốt , nhanh thu gom lại quần áo , chúng ta còn phải quay về phòng giặt làm việc nữa”

Mặc dù miệng khuyên , nhưng trong lòng của nàng lại hoảng loạn . Mộ Dung Trinh lại có thể vì một cái hà bao nhỏ và có cử chỉ như vậy.

Hần ... vẫn nhớ kỹ người năm năm trước sao ?

“Phượng cô nương , tỉnh , mau tỉnh lại...”

Lúc nửa đêm , . trong mơ màng ngủ Phượng Tịch Dao mơ hồ nghe thấy có người đang gọi tên của nàng .

Nàng khó khăn mở hai mắt , chỉ thấy Hỉ Đa cầm theo một đèn lồng da dê , trong ánh sáng đứng ở trước giường nàng.

Nàng có chút bất ngờ nhăn mi lại , thấp giọng nói : “Hỉ Đa ? Tại sao lại là ngươi?”

Cũng may hạ nhân Mộ Dung phủ được đối đãi cũng không cay nghiệt , phạm là những cô nương trẻ hầu trong phủ , khi ngủ không phải ở chung cái loại quan mấy chục người cùng ở.

Bốn người một gian , hoàn cảnh tuy kém một chút , nhưng mỗi người một giường , có một không gian nhỏ riêng của mình đã rất là không tệ rồi.

Trước giường mỗi người đều có màn che , cho nên khi Hỉ Đa đến cũng không khiến người khác thức giấc.

Hần hạ giọng hỏi : “Phượng cô nương có phải biết y thuật hay không ?”

Phượng Tịch Dao thần tình khó hiểu .

“Ta nói thật với ngươi chứ , buổi trưa hôm nay , chủ tử cố ý nhảy vào trong ao sen , tuy rằng sau đó đã tắm nước ấm , nhưng ta ở bên ngoài phòng ngủ , nghe thấy chủ tử ở trong phòng ho không ngừng , vào trong xem , hình như chủ tử phát sốt”

Về mặt Hỉ Đa lo lắng nói “Bây giờ đã nửa đêm , nếu xuất phủ tìm đại phu cho chủ tử , chỉ sợ lại phải chậm trễ một ít thời gian . Hơn nữa , chủ tử là thần y nổi danh kinh thành , bây giờ người bị bệnh , nếu đi tìm người khác tới điều trị , sợ rằng người dân kinh thành sẽ cười gậy lười .

“Ngày trước tôi thấy Phượng cô nương trị khỏi cái chân què cho mèo , đoán rằng Phượng cô nương chắc chắn cũng biết y thuật , ngươi nhanh đi xem cho chủ tử , đừng khiến chủ tử bệnh nặng quá , đến lúc đó hoàng thái hậu sẽ trị tội đám nô tài làm không tốt”

Nghe Hỉ Đa nói như thế , Phượng Tịch Dao hiểu rõ mọi chuyện . Nàng cũng biết trời lạnh như thế này nhảy vào ao sen nhất định sẽ xảy ra chuyện , không ngờ Mộ Dung Trinh bị bệnh nhanh như vậy.

Lập tức không dám trì hoãn , nàng nói với Hỉ Đa : “Chờ ta thay quần áo rồi cùng ngươi đi xem Hầu gia”

“Ta ở bên ngoài chờ Phượng cô nương” Nói xong , hần nhẹ nhàng bỏ đi.

Thở dài , nàng vội mặc quần áo , rồi choàng thêm cái áo khoác dày , cẩn thận đi ra khỏi phòng người hầu.

Trên đường đi đến chủ trách , Hỉ Đa cầm đèn lồng vừa đi vừa than phiền “Chủ tử thật là nhìn thấy đã hết hi vọng , người đã chết năm năm , người vẫn” Nói tới đây , hần bắt đắc dĩ lại thở dài.

Phượng Tịch Dao liếc mắt nhìn hần một cái , thật cẩn thận hỏi một câu “Người nào?”

“À! Không giấu gì Phượng cô nương , chủ tử trước kia đã từng thích một cô nương , nhưng năm năm trước cô nương kia bởi vì một chuyện ngoài ý muốn bất hạnh qua đời . Ngày hôm nay chủ tử vội vã nhảy vào trong ao sen tìm cái hà bao , chính là do vị cô nương năm đó tự tay thêu cho chủ tử.

“Từ sau khi cô nương kia qua đời , cái hà bao đó liền trở thành chỗ dựa tinh thần duy nhất của chủ tử , chủ tử coi nó như bảo vật cả ngày đều mang trên người , sáng nay xuất môn phát hiện hà bao không có , liền điên lên rồi chạy về phủ tìm kiếm khắp nơi , giống như là mất hồn vậy...”

Hỉ Đa ở phía trước nhỏ giọng than thở , Phượng Tịch Dao im lặng đi đằng sau nghe , mỗi một câu hần nói , lòng của nàng không kìm được đau như cắt.

Tới trước tấm phòng của Mộ Dung Trinh , Hỉ Đa thả chậm cước bộ , giảm thanh âm xuống thấp nói : “Phượng cô nương , tuy rằng tính tình chủ tử không tốt , nhưng tâm địa thật ra không xấu , hồi trước hần cố ý làm khó dễ cô , cho người ở trong phủ làm a hoàn , kỳ thật chỉ là tức thời tức giận , chủ tử được cứng chịu từ bé ,không ai dám vặc lại hần , ngày đó cô...”

Dừng một chút , hần lại thở dài “Tóm lại , cô đừng trách hồi trước chủ tử giày vò cô người quanh năm suốt tháng chưa từng bệnh qua , lúc này phát bệnh , khẳng định tính tình càng thêm nóng nảy , nếu có làm khó dễ hay nói nhục mạ gì , xin Phượng cô nương đừng để trong lòng.”

Không phải hần suy nghĩ nhiều , mà là chủ tử kia xấu tính , đắc tội với tất cả nhân vật lớn nhỏ trong thành .

Tuy rằng đại nghiệp Mộ Dung gia con nối dõi nhiều nhưng người duy nhất có thể tiếp tục vị trí gia chủ cũng chỉ có một mình chủ tử . Trong số những người có thể nối dõi cũng không hiếm người y thuật cao siêu , nhưng mấy năm nay thật sự bị chủ tử dẫm nát dưới lòng bàn chân , không biết đã chọc tức bao nhiêu.

Lần này chủ tử bị bệnh , hần không phải không nghĩ tới đi cầu huynh đệ chủ tử tới chữa bệnh cho hần , nhưng sợ rằng vừa tới cửa sẽ bị chửi vào mặt rồi.

Trước mắt hần cũng chỉ có thể cầu Phượng cô nương xuất thủ cứu giúp , tốt xấu gì cha nàng cũng là lão bản Hồi Xuân đường , cho dù y thuật không bằng với ngự y nhưng chắc trị cái bệnh cảm lạnh thông thường này thì không thành vấn đề.

Phượng Tịch Dao bị bộ dạng cẩn thận làm cho nở nụ cười , trấn an lòng hần nói : “Người yên tâm đi , ta không phải người bụng dạ hẹp hòi , nếu Hần gia quả thực bị bệnh , ta nhất quyết sẽ không làm ngơ không quan tâm”

Nói xong , nàng nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra . Trong phòng , mơ hồ truyền đến từng đợt ho khan.

Hỉ Đa vội vàng bước vào trong , đốt ngọn nến trong phòng lên.

Phượng Tịch Dao không dám chậm trễ tiến đến , khi nàng nhìn thấy Mộ Dung Trinh ngày thường ngang ngược dương dương tự đắc lại lộ ra bộ mặt ốm yếu , không khỏi hoảng hồn.

Nhìn cả khuôn mặt hần đỏ bừng như bị thiêu , cánh môi lại trắng bệch , hai mắt nhắm nghiền cũng không ngừng ho khan.

Nàng vội vàng kéo cánh tay hần trong chăn ra ngoài , tỉ mỉ bắt mạch , sau đó dò nhiệt độ trên trán , cả kinh nói “Sao lại nóng đến thế này ? Ta mà đến chậm một chút , chỉ sợ hậu quả thật sự khó lường.”

Hỉ Đa nghe xong , tức thì bị dọa đến chảy mồ hôi lạnh , vội hỏi : “Phượng cô nương, vậy phải làm thế nào ?”

“Người đừng vội , lấy giấy bút ra đây trước , ta khai đơn , người nhanh chóng lấy thuốc , sau đó lấy nấu nước ấm mang đến đây , trước tiên chúng ta phải giúp Hần gia hạ sốt ,trách việc chuyển thành viêm phổi sẽ phiền toái.”

“Ta liền đi làm”

Hỉ Đa không dám trì hoãn một khắc nào , vội vàng tìm giấy bút đến , đưa cho Phương Tịch Dao khai đơn .
Hầu gia bị bệnh , đây chính là đại sự trong phủ.

Người hầu hạ bên cạnh Mộ Dung Trinh tất cả đều bị Hỉ Đa gọi đến , vừa nấu nước vừa mang thuốc , trong khoảng thời gian ngắn tất cả đều cuống cuồng.

Phương Tịch Dao cũng không nhàn rỗi , để Mộ Dung Trinh nằm úp sấp ở trên giường , cởi áo tơ trên người , lộ ra phần lưng trần , sau đó lấy dầu thuốc , cầm một ngọc trạm hình quạt , giúp hẩn cạo gió.

Hỉ Đa từ đầu tới cuối đứng bên cạnh không kìm được hỏi : “Phương cô nương, đây là...”

Nàng một bên cạo một bên trả lời : “Loại phương pháp này có thể giúp Hầu gia nhanh chóng hạ nhiệt , đợi chút nữa cho hẩn ăn uống thuốc , tiến hành đồng bộ như vậy sẽ nhanh tốt lên”

Hỉ Đa vội gạt đầu , “Phương cô nương có lý”

Ý thức của Mộ Dung Trinh có chút mơ mơ màng màng , không rõ rốt cuộc phát sinh chuyện gì , chỉ cảm thấy trên lưng hẩn có người xoa cạo tới lui , có chút đau cũng rất thoải mái.

Cũng không biết bị đùa nghịch bao lâu , hẩn bị người khác đỡ dậy , cưỡng ép bắt uống một chén thuốc đắng.

Hẩn tuy được người ngoài truyền là thần y , nhưng đối với vị đắng gì đó rất phản cảm.

Hẩn chống lại không chịu uống , bên tai truyền đến một tiếng nói ôn nhu “Hầu gia nên uống một hơi đi , sau đó thoải mái nuốt xuống , như vậy mới trị được gốc bệnh”

Mộ Dung Trinh hơi mở mắt ra , trong mơ hồ , nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn , thâu lệ xinh đẹp , cách trang điểm không hoa lệ khi nhìn ở trong mắt , lại thoải mái dị thường.

Có thể hẩn bị bệnh đến hồ đồ , lại nhìn thấy người trước mắt hết sức quen thuộc , ngay cả tiếng nói cũng êm tai dễ nghe.

Hẩn mặc cho đối phương giúp đỡ , uống xong chén thuốc đắng kia , có chút thuốc chảy xuống khóe miệng , người nọ vội vàng dùng khăn lau cho hẩn . Khi tay của đối phương không cẩn thận đụng tới bên miệng hẩn thì thân thể hẩn đột nhiên run lên

Máu trong thân thể trong nháy mắt giống như nghịch lưu , đây là cảm giác hẩn chưa bao giờ có , là hẩn nằm mộng ra? Gương mặt trước mắt này , lại từ từ chồng lên gương mặt trong trí nhớ kia.

“Tranh Nhi...” Khi tên được hẩn gọi ra miệng , hẩn cơ hồ đã vội vàng bắt lấy tay của đối phương “Tranh Nhi ,nàng đã trở lại...”

Tựa như người dựa vào cành cây để sống sót , khi hai người nắm chặt tay cùng một chỗ với nhau một cảm giác như hồng thủy nảy lên trong lòng .

“Ta biết nàng sẽ trở về , ta đang đợi nàng , năm năm nay , ta mỗi khắc đều chờ ngày hôm nay , Tranh Nhi , ta rất nhớ nàng , đừng rời khỏi ta nữa” Cho dù toàn thân không còn khí lực , hẩn vẫn khẳng khẳng ôm đối phương vào trong lòng , áp ở trên người , nàng cơ hồ không thở nổi . “Hầu gia , mau thả tôi xuống , người nhận lầm người rồi”

Mộ Dung Trinh đâu chịu như ý nàng , nhưng nhớ năm năm , người trông mong năm năm , bây giờ gần trong gang tấc , hẩn hận không thể móc tim của mình ra chứng minh năm năm tưởng niệm và hối hận.

Hỉ Đa đứng cạnh bị một màn này hù sợ . Cứ cho là chủ tử phát sốt nóng đầu , nhưng cũng không thể hồ đồ đến mức nhận nhầm người trước mắt được!

Phương Tịch Dao bị Mộ Dung Trinh đè chặt , hơi thở trên người hẩn bao quanh nàng , nàng vừa then vừa quẩn , nhiều lần cố tình nhát mắt nhìn Hỉ Đa vẫn còn đang trợn tròn hai mắt xem nhiệt náo.

Nàng có chút tức giận , dùng hết sức của mình , cuối cùng cũng thoát khỏi ngực hẩn.

Né ra sau , trên mặt đỏ ửng chỉ hơn không giảm , nàng tức giận trừng mắt nhìn tên đầu sỏ một cái , vội vàng sửa sang lại y phục của mình bị hấn làm nhăn.

“Hỉ Đa , nhớ kĩ qua hai canh giờ dứt cho Hầu gia một chén thuốc , trời cũng không còn sớm , ở lại hầu hạ cho tốt , tôi đi đây” Nói xong , cũng mặc kệ đối phương đáp lại hay không , nàng không quay đầu lại đẩy cửa mà đi.

Hỉ Đa không nói gì nhìn cửa , ánh mắt từ từ trở nên phức tạp.

Giăng co suốt đêm , sáng sớm hôm sau , Mộ Dung Trinh một hồi sốt cao cuối cùng cũng chuyển biến tốt.

Tuy rằng vẫn còn suy yếu , nhưng hấn uống thuốc , hạ sốt , chỉ cần cẩn thận bồi dưỡng nhiều hơn , tin rằng không quá vài ngày , sức khỏe của hấn sẽ hồi phục lại như trước , lại có khí lực đi gây khó dễ cho người khác.

Qua tối hôm qua , Hỉ Đa chính là bị hù gần chết , sợ chủ tử ngộ nhỡ gặp chuyện , cẩn thận hầu hạ việc ăn cơm uống thuốc của chủ tử.

Nhìn đến chén thuốc đang nóng hằm hập , Mộ Dung Trinh lắc đầu từ chối uống.

Hỉ Đa buổi rười rượi nhỏ giọng van xin “Chủ tử , người đừng cáu kỉnh nữa , nô tài biết thuốc này đắng , nhưng nếu người không uống , ngộ nhỡ nếu ... Nô tài không biết phải ăn nói thế nào với Hoàng Thái Hậu .”

Đối với sự việc phát sinh đêm qua , chuyện Mộ Dung Trinh có thể nhớ thật sự có hạn . Hấn biết mình ngày hôm qua bị bệnh thật sự nghiêm trọng , nghiêm trọng đến mức trong lúc nửa tỉnh nửa mê nảy sinh ảo giác.

Mơ thấy người năm năm hấn tưởng nhớ trở về , hấn vừa mừng vừa sợ , nhưng người đó lại không để ý tới lời cầu xin của hấn , bất chấp thoát khỏi ngực hấn.

Bây giờ trong lòng trống vắng , khiến hấn vừa uể oải vừa chật vật.

Hỉ Đa đang cầm chén thuốc , tiến lên không quên nói : “Đây chính là phương thuốc Phượng cô nương khai cho người , quả nhiên hữu hiệu , chủ tử mau uống đi , mau dưỡng bệnh cho tốt , bằng không hoàng thái hậu biết được sợ lại phải lo lắng cho chủ tử”

Nghe nói vậy , Mộ Dung Trinh không kìm được nhướn mày “Phượng cô nương?”

“À , đêm qua ông chủ phát sốt , nô tài sợ quá , dưới tình thế cấp bách liền tìm Phượng cô nương không lâu trước bị chủ tử bắt làm a hoàn tới , cha của nàng Phượng Ngũ là đại phụ Hồi Xuân đường , nô tài nghĩ , Phượng cô nương chắc chắn cũng biết sơ qua về y thuật , cho nên ...”

Hấn trộm liếc mắt nhìn chủ tử một cái , lại nói “Nô tài lúc ấy sợ xảy ra chuyện không hay , tìm đến Phượng cô nương , không ngờ Phượng cô nương quả nhiên có chút bản lĩnh”

Nói xong , Hỉ Đa đem chuyện Phượng Tịch Dao cạo gió cho hấn kể từ đầu tới cuối.

Mộ Dung Trinh nghe xong bất ngờ . Vậy tất cả mọi chuyện đêm qua đều không phải cảnh trong mơ ? Hấn mơ hồ nhớ rõ , khi hấn ôm nữ nhân đó thì rõ ràng cảm nhận thấy hơi thở của Vu Tranh.

Hỉ Đa thấy ông chủ cau mày không nói chuyện , có chút bận tâm . Hấn vội vàng xoay người , đem phương thuốc Phượng Tịch Dao khai ra đưa cho hấn.

“Chủ tử , đây là phương thuốc mà Phượng cô nương khai, ngài mau nhìn một cái , có chỗ nào ... không đúng?”

Loại việc thế này không thể khinh thường được , vạn nhất có chuyện gì xảy ra , chính là phải rơi đầu.

Mộ Dung Trinh từ nhỏ đã học y , những phương thuốc dùng để chữa bệnh , gần như là vừa nhìn là biết . Khi hấn vừa cầm thấy phương thuốc Hỉ Đa đưa đến , sắc mặt không khỏi đại biến.

Hấn run rẩy cầm chặt tờ giấy trong tay , vội hỏi : “Chữ trên giấy là ai viết ?”

Hỉ Đa khó hiểu trả lời “Chính là Phượng Tịch Dao , Phượng cô nương , chủ tử , làm sao vậy?”

Mộ Dung Trinh cầm chặt tờ giấy viết phương thuốc trong tay , tỉ mỉ nhìn mặt chữ viết , càng nhìn ánh mắt hẳn càng kích động.

Bị phản ứng của chủ tử hù sợ , hẳn lo lắng hỏi : “Đơn thuốc này có phải có vấn đề gì hay không ? Chủ tử người làm sao vậy?”

Thấy chủ tử muốn đứng dậy xuống giường , Hỉ Đa liền bước lên phía trước ngăn cản.

“Phượng cô nương nói , trước khi thân thể ngoài chưa hoàn toàn khôi phục , tốt nhất không nên xuống giường cẩn thận tránh gió , bên ngoài trời lạnh , buổi sáng hôm nay vừa tuyết vừa rơi , chủ tử có chuyện gì , phái nô tài đi làm là được”

Mộ Dung Trinh đâu chịu để ý đến mấy lời dong dài của Hỉ Đa , một tay hẳn gạt ra , cũng không quan tâm thân thể còn bệnh , cầm lấy áo mặc lên người , khẳng khái phải ra khỏi cửa.

“Chủ tử , người muốn làm gì đây?”

Ánh mắt của hắn có chút hốt hoảng , một bên buộc dây áo , một bên hỏi Hỉ Đa “Vị Phượng cô nương người vừa nói kia , hiện tại nàng đang ở đâu?”

“Chủ tử người quên rồi ư , hơn một tháng trước , nàng được phái đến phòng giặt đồ làm người giặt quần áo ...”

Nghe đến đó , Mộ Dung Trinh chán nản mắng một tiếng , quần áo chưa mặc xong đã liền vội vã chạy ra khỏi cửa.

Hỉ Đa ôm theo một áo choàng dày đuổi theo sau , la lớn : ‘Chủ tử , ngày thật muốn xuất môn , mặc thêm áo choàng trước đã...’

Khi Mộ Dung Trinh nghiêng ngả lão đảo đi tới phòng giặt đồ , liền nhìn thấy mấy tỷ nữ trong phủ đang vây ở một chỗ , một bên làm việc một bên nói chuyện phiếm.

Liếc thấy chủ tử đột nhiên xông vào , các nàng ngày thường rất ít khi có cơ hội nhìn thấy chủ tử thì đều hoảng hốt . Lập tức bỏ hết mọi việc đang làm dở , vội vàng lau tay trên vạt áo , một đám quỳ rạp xuống đất , vẫn an Hầu gia.

Phượng Tịch Dao cách đó không xa , đang gợn gàng đem vỏ chăn vừa mới giặt hong khô . Trong lúc nàng xoay người liền nhìn thấy bọn a hoàn ban nầy còn lú lú toàn bộ quỳ trên đất.

Nhìn ra xa hơn , Mộ Dung Trinh cao gầy yếu ớt đứng ngay thẳng ở cửa , hai mắt không hề chớp nhìn nàng.

Nàng có phần luống cuống , trong khoảng thời gian ngắn , hai người mỗi người đứng đối diện , bốn mắt cứ như vậy nhìn nhau.

A hoàn quỳ trên mặt đất đều sợ tới mức không dám hé răng , nhất là Yên Nghi người ngày hôm qua gây họa , lại càng sợ tới mức cả người phát run , nghĩ thầm Hầu gia đột nhiên đại giá quang lâm , có phải đến trị tội của mình hay không .

Mộ Dung Trinh cứng đờ nhìn Phượng Tịch Dao chăm chăm , hai chân không tự chủ được tiến về phía nàng .

Đai qua mấy a hoàn quỳ trên đất thì cánh tay hắn vung lên , ý bảo tất cả các nàng lui xuống.

Tuy rằng mọi người không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì , nhưng nếu chủ tử muốn các nàng đi , các nàng tự nhiên không dám ở lại đây.

Phượng Tịch Dao ngơ ngác đứng tại chỗ , mắt thấy phòng giặt đồ chỉ còn lại Mộ Dung Trinh và nàng , trong lòng cũng không tránh khỏi có chút khẩn trương . Tuy rằng trên mặt hắn còn mang theo vài phần thần sắc có bệnh , nhưng vẻ mặt có chút dọa người.

Bị ánh mắt nóng rực nhìn chăm chú không còn chỗ trốn , trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm thế nào cho phải , đúng lúc này , Mộ Dung Trinh mở miệng

“Nghe nói đêm qua ta bệnh nặng là người cho Hỉ Đa đơn thuốc , còn giúp ta cạo gió chữa bệnh?”

Nàng nhẹ nhàng gật đầu “Lúc ấy tình huống nguy cấp , tuy rằng y thuật của ta không được bằng Hài gia , nhưng những bệnh bình thường ta vẫn ứng phó được”

Mộ Dung Trinh khó lại tầm mắt của nàng thâm nghĩ , đem qua thân thể bị mình ôm trong lòng , chính là người trước mắt này?

Hắn không để lại dấu vết khe khẽ khước miệng “Nói như vậy , bản thân ta thiếu người một đại nhân tình”

“Hài gia nói quá lời , lúc trước người chịu ra tay cứu sống A Quý , đối với Phượng gia ta mà nói , là thiên đại ân huệ , đời này kiếp này có thể vì Hài gia cống hiến , cũng là phúc của Phượng Tịch Dao ta.”

“Phượng Tịch Dao...” Mộ Dung Trinh in lặng nhớ kỹ tên này , trong lời nói lộ vẻ nghiêng ngả.

Hắn lại đi về phía nàng , gắt gao nhìn chăm chăm gương mặt trước mắt này.

Nàng sinh ra ở tiểu môn nhà nghèo , ngũ quan sinh ra đã vô cùng tú lệ , dáng người mặc dù nhỏ sinh gầy yếu , nhưng sinh hoạt hằng ngày bằng tay chân , cho nên ánh mắt không yếu điệu , mơ hồ mang theo vài phần thông minh lạnh lẽo với nhuệ khí.”

Dưới gương mặt này , đến tột cùng cất giấu linh hồn thể nào?

Người này rốt cuộc muốn làm gì? Phượng Tịch Dao bị hắn nhìn có chút ức nghẹn , phía sau thật khéo cũng không có chỗ để trốn.

“Người có tin rằng trên đời có linh hồn tồn tại không?”

Hắn đột nhiên hỏi một câu như vậy , hỏi nàng á khẩu không trả lời được.

Ánh mắt Mộ Dung Trinh sáng lên , tiêu sái đến trước mắt nàng , từ cao nhìn xuống thấy gương mặt nhỏ xinh gầy yếu trước mắt.

“Người sau khi chết , xác thịt hóa thành tro tàn , nhưng linh hồn sẽ sống lại bằng cách khác”

Phượng Tịch Dao bị hắn làm cho chỉ có thể ngửa mặt lên nhìn , đón nhận hai tròng mắt sâu thẳm của hắn.

Đối mặt với vấn đề này , nàng nhỏ giọng phản bác “Lời Hài gia thật quá mức hư ảo , người chết như đèn tắt , làm sao có thể có linh hồn tồn tại?”

Nghe vậy , Mộ Dung Trinh lại nở nụ cười.

Hắn đột nhiên giơ tay lên , Phượng Tịch Dao mặc dù không biết hắn muốn làm gì , nhưng bản năng lại muốn chạy trốn , dưới chân đột ngột thấy lảo đảo , suýt nữa té trên mặt đất , lại được hắn ôm ngang eo , dùng sức kéo nàng vào trong lòng

Khi hai thân thể hợp cùng một chỗ , Mộ Dung Trinh chân chân thật thật cảm nhận được hết thảy . Hắn ôm chặt nàng , mười ngón tay dùng sức co lại , tựa như ngay sau đó , thân thể mềm mại trong lòng cũng sẽ tiến nhập vào trong thân thể hắn.

Phượng Tịch Dao bị hành động của hắn làm cho sợ hãi , dùng sức giãy dụa , cố sức muốn thoát khỏi tay hắn.

“Hài gia tự trọng!”

Mộ Dung Trinh hí mắt nhìn người trong lòng không ngừng giãy . Rung động vừa rồi , để cho hắn lại xác định , nàng chính là người hắn muốn tìm suốt năm năm kia.

Nàng thật sự sợ hãi hắn , khuôn mặt đỏ bừng , thấy hắn chết không buông tay , liền buồn bực nói : “Tôi chẳng qua chỉ thừa dịp Hài gia sinh bệnh mà giúp đỡ , người không cần phải cảm kích” Nói xong , một đẩy thân thể hắn ra , vội vàng né về bên kia “Nếu Hài gia thật sự muốn cảm tạ tôi , cũng đừng đem tôi trở thành a hoàn , mau chóng thả tôi rời đi , trở về sum họp cùng phụ thân”

Nói một hơi xong , nàng oán hận trừng mắt liếc hắn một cái , sau đó không quay đầu bước ra khỏi cửa.

Nhìn thấy bóng lưng chạy mà chặt vật của nàng , một tay Mộ Dung Trinh nắm chặt hà bào đeo bên hông , trên khuôn mặt tuấn mỹ bỗng dưng hiện lên một nụ cười thoải mái.

Vu Trinh , không cần tiếp tục chạy trốn , bởi vì ta biết , nàng đã trở lại!

3. Chương 3

Mộ Dung Trinh tà khí cười , ngạo mạn nói với nàng : ‘Nếu muốn , vậy đừng do dự , đi theo ta thôi’

Thiên Khải vương triều nhiều năm trước , đối với rất nhiều người dân mà nói , là đoạn thời gian thống khổ không thể quên .

Vinh Khanh đề tụy rằng lập nên bá nghiệp Thiên Khải vương triều , nhưng bởi vì lao lực quá sức , khi tuổi già thì thân thể ngày càng sa sút.

Đứa con cả Mộ Dung Trinh của Mộ Dung Gia ,có kỳ thuật trời cho , có thể khởi tử hồi sinh cho người khác , từ mấy năm trước , khi Vinh Khanh đề tụy chút nữa bị câu hồn sứ giả mang đi , hắn liền ra tay cứu Vinh Khanh để một mạng.

Đáng tiếc thuật khởi tử hồi sinh của Mộ Dung gia , chỉ có thể trên một người sử dụng một lần .

Con cháu nối dõi Vinh Khanh đề tụy rằng không ít , nhưng người có khả năng làm hoàng đế , chỉ có Nhị hoàng tử Chu Thành Tiêu , người còn lại là Tứ hoàng tử Chu Thành Tấn , hai người đều do hoàng hậu sinh ra .

Chu Thành Tiêu là con trai trưởng của hoàng hậu , mặc dù là người xảo quyệt , nhưng từ xưa đến nay không có chuyện truyền ngôi cho con thứ tử *(con vợ lẽ) , quy củ này đã thâm căn cố đế , cho nên hắn là người có khả năng được chọn làm thái tử nhất . Nhưng đối với nhiều đại nhân trong triều mà nói , Tứ hoàng tử khí phái tài hoa mới thích hợp trở thành vua một nước.

Chu Thành Tấn khi còn trẻ đã ở bên ngoài tông quân , nắm giữ an nguy của vương triều dân chúng , khi có quân địch tấn công thì hắn tự mình nắm giữ soái ấn ra trận , dẫn dắt đại đội nhân mã tiến đến bao vây tiêu trừ.

Không ngờ , Vinh Khanh đề còn chưa kịp lập thái tử , đã băng hà ngay tại dạ vũ . Nhị hoàng tử Chi Thành Tiêu nhân cơ hội tự mình đăng cơ làm đế.

Trong tình thế thay vua đổi chủ , tất nhiên là có người mừng cũng có người lo , những người ủng hộ tân đế Chu Thành Tiêu , tự nhiên chiếm hết các chức vị quan trọng trong triều , còn người ủng hộ Tứ hoàng tử , tất bị vị tân đế vừa lên ngôi cực lực chèn ép giáng chức.

Duy chỉ có một mình nhà Mộ Dung gia là không bị đợt biến cố này ảnh hưởng.

Chu Thành Tiêu tự biết ngôi vị hoàng đế này có được không phải dễ , chỉ sợ giữa đường phát sinh biến cố , cho nên tuyệt đối cần phải lấy lòng Mộ Dung Trinh.

Bởi vì đương kim hoàng thái hậu Mộ Dung Yến – chính là mẹ đẻ của hắn và Tứ hoàng tử – cũng là cô cô của Mộ Dung Trinh . Còn bởi vì Mộ Dung gia sở hữu khả năng khởi tử hồi sinh mà người ngoài không có được , mặc kệ là ai , cũng không dám tùy tiện đắc tội với bảo mệnh phù này .

Cho nên dù tân đế ở trước mặt đại thần ngang ngược can rở thể nào đi nữa , cũng không dám đắc tội biểu đệ này.

Trong khi hăng hái trừng trị vây cánh phía sau Chu Thành Tấn , tân đế vì muốn giữ quan hệ tốt đẹp với Mộ Dung Trinh , phái người tặng một rương lại một rương bảo bối đến Mộ Dung phủ , muốn lấy lòng bảo mệnh phù này hết sức có thể.

Mộ Dung Trinh tình tính nóng nảy , y đức không tốt , là chuyện mà tất cả mọi người đều biết , đừng nói hoàng thượng không có biện pháp với hắn , mà chính cả đương kim hoàng thái hậu , cô cô của hắn , cũng không dám tùy tiện sai khiến cháu ruột này làm cái này làm cái kia.

Năm Mộ Dung Trinh mười chín tuổi , tài năng đầy người , y thuật cao minh , niềm vui lớn nhất chính thu thập các loại độc trùng thảo dược luyện chế đan dược.

Hạ nhân trong phủ phần lớn gọi vị chủ tử này là “ Độc thủ ” , thường xuyên có người sau khi ăn xong đan dược hần chế thì trở thành câm điếc , thậm chí còn mất định khả năng đi lại , nhưng y thuật của hần thật sự rất cao minh.

Hần có thể ép chết người sống , cũng có thể dễ dàng cứu sống người .

Chu Thành Tiêu nghe tin này , liền sai người đi tìm kiếm côn trùng quái thảo cho vị biểu đệ này , tất cả đều đưa đến phủ Mộ Dung cho hần chế thuốc.

Thấy người mang tới mấy thùng bảo bối vào Mộ Dung phủ , Mộ Dung Trinh phong thần tuần lãng ngồi trên ghế dựa giỡn , phe phẩy bạch ngọc phiến phát ra một tiếng cười khê.

Nói với người trong cung khiêng rương tới nói: “Các người trở về nói cho hoàng thượng , trùng tử thảo dược hần đưa tới đan hoàn luyện ra không có chút hiệu quả nào , lãng phí nhân lực , lãng phí thời gian của ta , nếu hần thật không may mà chết , tốt xấu gì ta cũng nhớ hần là biểu huynh của ta mà cứu hần một mạng , muốn hần dừng vì cảm tạ ta mà đi đi lại lại”

Mấy cung nhân nghe xong lời này , không biết phải làm sao .

Hầu gia này là người phách lối , không ngờ cả nói chuyện cũng ngang ngược như vậy , cả đương kim hoàng thượng cũng không để vào mắt!

Nhưng trong lòng mọi người đều biểu , Mộ Dung Trích đích thật là có năng lực để ngang ngược.

Nếu Hầu gia đã nói , bọn họ cũng không dám nói thêm gì nữa , một đám thi lễ rồi sau đó liền về thưa lại với hoàng thượng.

Nô tài Hỉ Đa thường hầu hạ bên cạnh Mộ Dung Trinh , năm nay mới chỉ mười sáu tuổi , mấy năm trước bị nạn gặp một trận ốm nặng , bị người nhà nhẫn tâm quăng ra đường để hần tự sinh tự diệt .

Đúng lúc ấy Mộ Dung Trinh ngồi kiệu đi dạo phố nhìn thấy Hỉ Đa sắp tắt thở , nhất thời nổi lên thiện tâm,sai người đem hần mang về phủ , sau một hồi cứu chữa , Hỉ Đa suýt nữa phải đi gặp diêm vương được hần cứu sống.

Từ đó về sau , Hỉ Đa trở thành người hầu bên cạnh Mộ Dung Trinh

Ăn khổ không ít , bị giày vò cũng là hần , chủ yếu toàn bị ông chủ biến thành vật thí nghiệm , mỗi lần luyện ra tân dược , đều phải thử dùng trên người hần một lần.

Nhiều lần , Hỉ Đa thiếu chút nữa bị độc chết , nhưng tay nghề cứu người của Mộ Dung Trinh đích thực rất tinh vi , khi hần thiếu chút nữa tắt thở , lại cướp hần từ trong tay diêm vương gia về.

Sau khi cung nhân được hoàng thượng đưa tới bị đuổi đi , Hỉ Đa vừa đi lấy nước ô mai ướp lạnh giải thích , vẫn không quên cười nói : “Hoàng thượng đưa tới những dược thảo kia tuy rằng không đúng ý chủ tử , nhưng trong đó có đủ các dược liệu thượng đẳng quý hiếm , muốn nô tài nói , hoàng thượng đối đãi như vậy cũng là dụng tâm”

Tiếp lấy nước ô mai lạnh Mộ Dung Trinh cười một tiếng “ Chẳng qua cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau thôi , cần gì có lòng hay không có lòng , ngôi vị hoàng đế kia làm sao có được , người khác không biết nhưng ta lại biết rõ , người như thế , vẫn nên ít dụng tới vẫn tốt hơn”

Hỉ Đa nghe xong lời này , tự nhiên không dám tiếp tục hé răng

Nói đến hoàng vị của đương kim hoàng đế , đích thực có chút kì quặc . Ngoài mặt là bày mưu đặt kế tiên đế , trên thực tế ... có thể còn phức tạp hơn nhiều.

Một hơi uống sạch nước ô mai , buồn bực cảm phiền quạt.

Gần đây hần luyện được mấy loại thuốc , cũng không phải vừa lòng , nhưng không phải dược liệu không tốt , mà là làm lại nhiều lần thật sự không có ý nghĩa . Ngoại trừ thuật khởi tử hồi sinh ra , đối với các loại

bệnh vặt trên đời hần hẩn nghiên cứu cũng không ít , phàm là những bệnh gặp qua , hần đều có thể trị liệu trong một lần .

Lâu ngày , không có việc gì đáng thách thức , điều này làm cho hần cảm thấy vô vị đến cực điểm.

Hỉ Đa thấy lông mày chủ tử nhăn lại , trong lòng liền hiểu vài phần , cười tiến lên phía trước nói : “Nô tài nghe nói ở Hàn Yên lâu có vị Vu cô nương , không biết nói chuyện , nhưng lại có được một giọng hát hay , khách nhân nghe cô nương đó hát khen không dứt lời , chủ tử nếu cảm thấy chán , chi bằng đi đến Hàn Yên lâu mở mang xem.”

“ Hả? ý là người câm còn có thể hát?” Việc này thật là kỳ lạ.

Hỉ Đa vội gạt đầu “Nô tài cũng biết điều việc này không thể tưởng nổi , chủ tử , không chúng ta đi nhìn một cái được không?”

Mộ Dung Trinh cười nhìn hần một cái , dùng cán quạt gõ nhẹ vào đầu hần một cái “ Nếu người dám gạt ta , cần thận ta lột da của người”

Hỉ Đa ôm đầu bị gõ hắc hắc cười “ Chủ tử có cho nô tài gọn lớn như trời nô tài cũng không dám lừa chủ tử”

“Được rồi , ít nói nhảm đi , chúng ta đi Hàn Yên lâu một lần xem nháo nhiệt”

Hàn Yên lâu sở dĩ có thể trở thành kỹ viện lớn nhất trong kinh thành , là bởi vì lão bản Kim Tú Liên là người trượng nghĩa , đối đãi với các cô nương trong lầu đều như chính mình sinh ra .

Phàm là người muốn bán nghệ không bán thân , mặc cho khách nhân ra giá cao ngất , chỉ cần cô nương trong lầu không đồng ý , nàng tuyệt đối sẽ không cưỡng bức các cô nương đó nghe theo , cũng bởi vì như thế , cô nương đến nhờ cậy Hàn Yên lâu càng ngày càng nhiều .

Ngoại trừ hoa khôi hiện tại ra , người được chú ý nhất , chính là nữ ca cơ câm danh xưng là Vu Tranh .

Nói đến Vu Tranh , năm nay chỉ có mười bảy tuổi , là một mỹ nhân hiếm thấy .

Mấy năm trước nàng bị người bán đến Yên lâu , Kim Tú Liên liền phát hiện ra nàng xinh đẹp đáng yêu , sau khi lớn lên nhất định sẽ trở thành thể đồ trong Hàn Yên lâu . Đáng tiếc Vu Tranh dù dung mạo như tiên trên trời , nhưng lại không biết nói chuyện .

Khiến cho người khác ngạc nhiên hơn chính là người câm không thể nói chuyện , lại có được một giọng hát cực hay.

Vu Tranh bán nghệ không bán thân ba năm trước đây ở Hàn Yên lâu hát , sau đó dần dần trưởng thành , càng ngày càng xinh xắn tú lệ , khách nhân nghe tiếng tới nghe nàng hát mỗi ngày nối liền không dứt.

Khi Mộ Dung Trinh mang theo Hỉ Đa nghênh ngang đi vào Hàn Yên Lâu thì thời gian vẫn còn sớm , khách nhân cũng không nhiều .

Kim Tú Liên đi lại trên giang hồ nhiều năm , liếc mắt một cái liền nhìn ra vị công tử này lai lịch không nhỏ . Trên mặt lập tức hiện lên nụ cười thân thiện , nhiệt tình đón chào , cũng phân phó nha hoàn bưng trà dâng nước , ngàn vạn lần đừng sơ suất vị gia này.

Mộ Dung Trinh liếc mắt một cái đánh giá Hàn Yên lâu , dáng vẻ bất cần phe phẩy cây quạt , nở nụ cười một tiếng “ không cần gấp , ngày hôm nay ta tới Hàn Yên lâu này cũng không phải kêu cô nương mua vui .” Nói xong , hần ngồi vào ghế , cực kỳ ngạo mạn nói với nàng “Nghe nói người có một người câm biết hát , người đâu? Kêu đến cho ta nhìn một cái”

Kim Tú Liên nghe vậy , lập tức hiểu bị công tử tuần tứ này chỉ người nào “ Hôm nay công tử tới thật đúng lúc , Vu Tranh cô nương của chúng ta bị vừa ốm nặng , khi này vừa khéo , nếu công tử đến sớm hơn , nàng cũng không có cách nào xướng khúc cho ngài nghe”

Hần cười khê một tiếng “ Nếu như vậy , người còn không mau đưa cô nương ta gọi đến”

“Ai , thì ta đây kêu người gọi cho công tử . Đúng rồi công tử , ngài muốn uống rượu vừa nghe xướng khúc không?”

Mộ Dung Trinh suy nghĩ , phát hiện bụng thật có chút đói bụng , liền bảo tú bà chuẩn bị một phòng tốt , mang lên đó vài món ăn ngon miệng với rượu , vừa nghe xướng khúc vừa uống rượu.

Trong chốc lát , rượu và thức ăn tốt nhất , một cô nương mười sáu , mười bảy tuổi cầm một cây đàn tỳ bà , bước nhỏ từ bên ngoài đi vào.

Mộ Dung Trinh từ nhỏ sống trong nhà đại phú , bất kể là hoàng cung quý tộc hay quan lại quyền quý , mỹ nhân hán từng gặp qua vô số .

Nói về dung mạo Vu Tranh so với những cô nương xinh đẹp hán từng gặp qua , thì không hề kém . Nhưng khiến hán bất ngờ chính là , rõ ràng xuất thân từ trong thanh lâu , toàn thân nàng lại tỏa ra một khí chất cao ngạo khiến người khác mê muội.

Ngũ quan của nàng cực kỳ tinh xảo , cử chỉ tao nhã , nụ cười chân thành , sau khi bước vào phòng , mỉm cười cúi chào với hán .

Mộ Dung Trinh tự nhận mình sinh ra đã được ưu ái có được dung mạo rất đẹp , từ mấy năm trước cha mẹ lần lượt qua đời hán liền kế tục tước vị , sao đó trở thành gia chủ Mộ Dung gia.

Dung mạo và địa vị hán có đủ , chưa bao giờ thiếu ánh mắt cảm mến của các cô nương , nhưng trong đáy mắt Vu Tranh khi nhìn hán thì ngoại trừ tôn trọng và cẩn thận ra , thì không có cái khác , điều này làm cho đáy lòng có hơi chút bất ngờ.

Hán mở quạt ra , chậm rãi quạt cười nói : “Nghe nói người xướng khúc nổi danh ở kinh thành , đã như vậy , người cứ tùy tiện hát một khúc cho ta nghe xem , để cho ta nghe xem giữa lời đồn đại và sự thật chênh lệch nhiều bao nhiêu.”

Cô nương được gọi là Vu Tranh nghe vậy đầu tiên là mỉm cười , sau đó nhẹ nhàng đi đến trước ghế ngồi xuống , ngón tay thon dài gảy dây đàn tỳ bà , âm nhạc tuyệt vời êm tai liền tuôn chảy khắp phòng.

Người hầu đi cạnh Hỉ Đa không dám chậm trễ , nhanh chóng rót rượu gặp thức ăn cho chủ tử.

Nhưng Mộ Dung Trinh không có hứng thú ăn cái gì , chỉ cầm ly rượu , uống một ngụm , ngồi trên ghế , một bên quạt , một bên nghe nàng xướng khúc.

Sau khi khúc nhạc ưu mỹ dạo xong , chỉ thấy nàng mở đôi môi nhỏ như anh đào , tiếng hát kiều mỹ liền thoát ra , khiến hán nao nao , quả nhiên như hoàng anh xuất cốc , trong vắt êm tai.

Cũng không biết rốt cuộc là nàng đang hát khúc gì , chỉ cảm thấy tiếng ca kia lạnh lớt , giọng hét êm tai , ca từ hoa lệ , giai điệu tuyệt đẹp lại có một chút ưu sầu.

Thừa nhỏ Mộ Dung Trinh chỉ nghiên cứu các loại y thuật , đối với hí khúc cũng không cảm thấy hứng thú . Ngày hôm nay sở dĩ đến Hàn Yên lâu xem náo nhiệt , thuần túy chỉ nghe Hỉ Đa nói , nơi này có người cầm biết hát.

Lúc này hán nghe tiếng đàn tuyệt vời , giọng hát trong trẻo kia , bất tri bất giác , lại đắm chìm trong đó.

Một khúc xong , Mộ Dung Trinh vẫn còn chút ý nguyện chưa hết . Nhịn không được hán đứng dậy , đi đến trước mặt đối phương , nhẹ nhàng khép lại cây quạt , cúi đầu hỏi nàng “Khúc nhạc người vừa hát , tên là gì?”

Vu Trinh chỉ cười , lập tức lấy giấy bút trong bao vải nhỏ , chấm nước mực , nắn nét viết xuống bốn chữ : “Giang sơn mỹ nhân”

Mộ Dung Trinh chỉ cảm thấy chữ của nàng biết khéo léo thanh tú , đẹp để nói không ra lời , trên giấy tản ra mùi mực , tựa như người của nàng , cho hán một loại cảm giác không giống người thường .

“Người thật sự là người cầm , không nói được?”

Nàng nhẹ nhàng gật đầu.

Hán cảm thấy hết sức ngạc nhiên , lập tức không để ý gì mà nam nữ thụ thụ bất thân , ngang ngược bắt lấy cổ tay nàng , thăm dò mạch tượng của nàng . Vu Tranh bị hoảng sợ , thử giấy dựa hai cái , nhưng không giấy nổi.

Mộ Dung Trinh cười cười , cổ chấp cầm lấy tay nàng , nắm ở trên mạch môn của nàng . Hắc danh xưng thần y cũng không phải chỉ là hư danh nói chơi , chỉ cần dò qua mạch môn , là có thể biết nàng thực ra không phải bị câm . Rõ ràng là biết ca hát , lại không nói chuyện , đây không phải là lừa người sao !

Quả nhiên , sau khi dò qua mạch tượng của nàng , hắc lạnh nhạt cười nói “Thanh tuyến của ngươi không có vấn đề , sở dĩ không chịu mở miệng nói chuyện , hẳn là vấn đề tâm lý đúng không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Vu Tranh hơi đỏ , lập tức chậm rãi cúi đầu , không biết nên trả lời thế nào.

Thật ra hắc đã đoán đúng ! Hắc đã từng gặp qua hơn một ngàn loại bệnh kỳ quái , nhưng bệnh trạng xuất hiện trên người Vu Tranh , lại là lần đầu đụng phải .

Nhàn chán lâu ngày , rốt cuộc cũng để cho hắc tìm được việc thú vị , hắc tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha được , nghĩ nghĩ , liền quay đầu lại nói : “Hỉ Đa , đi gọi tú bà của Hàn Yên lâu đến đây cho ta”

“Ách...” Hỉ Đa hiểu rất rõ vẻ hưng phấn trên mặt chủ tử là biểu hiện cho cái gì .

Mỗi khi chủ tử tìm được đồ chơi mới mẻ , liền lộ ra vẻ mặt như vậy . Mà mỗi khi hắc lộ ra vẻ mặt thế này thì chứng tỏ có người sắp sửa gặp xui xẻo lớn.

Thấy Hỉ Đa ngây người , Mộ Dung Trinh trừng mắt liếc nhìn hắc một cái “Còn sững sờ ở đó làm gì , đi gọi người”

“Đi ngay đây” Hỉ Đa vội vàng chạy khỏi cửa

Không lâu sau , Kim Tú Liên vội vàng chạy vội tới , trước sau như một dùng chiêu bài mỉm cười “ Công tử , xin hỏi ngài có phân phó gì?”

Từ sau lúc vị công tử này đến thuê phòng , nàng liền phái người đi hỏi thăm lai lịch của hắc . Sau khi nghe ngóng , liền khiến nàng hoảng hốt.

Nguyên lai vị công tử tuần tứ này là biểu đệ của hoàng thượng , cháu ruột hoàng thái hậu , còn là thần y gia chủ Mộ Dung gia đương nhiệm.

Nhân vật như vậy đúng là khó lường , cho nên khi Hỉ Đa gọi nàng , nói công tử mời nàng thì không dám thử , vội vàng chạy tới đợi sai bảo.

Mộ Dung Trinh cười liếc mắt nhìn Vu Tranh một cái , lập tức hỏi Kim Tú Liên “Cô nương này ở lâu của người bao lâu rồi?”

“Qua hai tháng nữa thì tròn ba năm”

“Nói vậy mấy năm nay , nàng cũng đã giúp người thu về không ít bạc?”

Về mặt Kim Tú Liên vẫn cười “ Hàn Yên lâu chúng tôi là nơi làm ăn nhỏ , kiếm cũng không kiếm được nhiều , đều là nhờ những khách nhân...”

Không đợi nàng nói xong , quăng ra một ngân phiếu mức giá khổng lồ đến trước mặt nàng .

Nàng có chút khó hiểu , hỏi : “Công tử, đây là ý gì?”

Mộ Dung Trinh không muốn nói thừa với nàng , nói thẳng “Ta muốn chuộc thân cho nàng ta , cô nương này , bốn công tử mua”

Nói xong , chẳng những Kim Tú Liên sửng sốt mà ngay cả Vu Tranh đứng bên cạnh luôn im lặng cũng giật mình sửng sờ.

Thấy tú bà chậm chạp không đón lấy ngân phiếu , hắc không khách khí nhưn mày , cười lạnh nói : “Thế nào ? Hay là người chê tiền ít?”

Nàng nào dám chê ít , vị trước mắt này chính là thần y tất cả mọi người ở Thiên Khải vương triều đều biết , ngay cả đương kim hoàng thượng cũng chọc không nổi nhân vật này , đừng nói đối phương cầm bạc chuộc người mà ngay cả trực tiếp đòi người , nàng cũng chỉ có cách ngoan ngoãn đưa người tới tận cửa”

Mộ Dung Trinh không đếm xỉa tới Kim Tú Liên nghĩ gì , hắn trực tiếp xoay người , nói với Vu Tranh : “Ta là Mộ Dung Trinh , có thể chữa các loại tạp chứng nghi nan , ngươi muốn mở miệng nói chuyện không?”

Trong khi nàng nghe hắn tự giới thiệu liền biến sắc , khi hắn chủ động hỏi nàng có muốn mở miệng nói chuyện hay không , ánh mắt nàng hơi có vẻ kích động .

“Trả lời ta , muốn hay là không muốn ?”

Vu Tranh bị bắt nhìn vào ánh mắt của hắn , nhẹ nhàng gật đầu .

Nàng muốn , dĩ nhiên nàng muốn , không ai mong muốn làm người câm , tuy rằng nàng xướng khúc hay , nhưng nàng cũng rất muốn mở miệng nói chuyện .

Mộ Dung Trinh tà khí cười , ngạo mạn nói với nàng : ‘Nếu muốn , vậy đừng do dự , đi theo ta thôi’

Vu Tranh là một cô nương thông minh có tài .

Từ sau khi nàng được Mộ Dung Trinh chuộc thân từ Hàn Yên lâu . liền bị hắn đưa vào Mộ Dung gia , trở thành a hoàn bên cạnh Mộ Dung Trinh.

Đương nhiên , loại công tử sinh ra trong phú quý giống như Mộ Dung Trinh , từ nhỏ đến lớn không thiếu tỳ nữ a hoàn . Nhưng vấn đề đặt ra là , tính tình của hắn nhỏ nhen với cực điểm

Ngoại trừ Hỉ Đa là người hầu hạ bên cạnh hắn ra , những người khác đều không vượt quá nửa tháng .

Bởi vì tính khí hắn xấu , tích cách lại quái đản , thường xuyên vì việc nhỏ nhặt mà mắng nô tài đến phát khóc.

Người nào vừa khóc , hắn liền cảm thấy phiền vô cùng , thật sự không có tính nhẫn nại đối với nha đầu động một chút là khóc , cho nên chỉ cần người nào dám rơi nước mắt trước mặt hắn , hắn đơn giản quyết định trực tiếp đuổi người này đi , sau này không bao giờ liếc mắt nhìn người đó một cái.

Mà nàng lúc trước bị Mộ Dung Trinh mang vào phủ , là vì hắn bảo lý do trị bệnh cho nàng , nàng mới cam tâm tình nguyện theo hắn về . Nhưng mà nàng cũng biết , bệnh này không phải ngày hôm nay vào phủ ngày mai có thể trị tốt .

Ấn không trả tiền dù sao cũng không tốt , có chủ động mới đạt được , nàng liền chủ động gánh vác một chút việc nhà Mộ Dung Trinh .

Nàng cũng chịu khó , làm việc gọn gàng , chỉ cần là người có mắt đều nhìn ra được , nàng cho vị chủ tử Mộ Dung Trinh khó hầu hạ này vui vẻ , chu đáo.

Khiến cho hắn vui mừng chính là , nàng có giọng hát hay , chữ viết cũng đẹp .

Khi hắn thấy nhàm chán trong lòng thì liền gọi nàng đến xướng một khúc giải buồn .

Giữa trưa hôm nay , trời nóng vô cùng , Mộ Dung Trinh từ trong lạc phòng ra , thẳng tắp tránh ở trên giường êm trong phòng , lấy cây quạt tự quạt cho mình .

Khi vào mùa hạ , thời tiết kinh thành thật sự càng ngày càng ... nóng hơn . Hắn đang nóng đến tâm phiền ý loạn thì cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra , bước vào là Vu Tranh .

Trên người nàng mặc một bộ quần áo hồng nhạt , trên đầu đeo vài cái trâm bạc , nhưng lại có vẻ tự nhiên trang nhã , trong tay bưng một chén sứ tinh xảo bằng men xanh, bên trên miệng được đắp lại .

Thấy nàng tiến vào , Mộ Dung Trinh không khách khí nói với nàng : “Mau lại đây quạt cho ta , hôm nay thật sự là nóng đến chết”

Vu Tranh xoay người nhẹ nhàng đóng cửa lại , bước vào phòng , đem chén sứ men xanh đặt lên trên bàn trà trên giường , thuận tay tiếp nhận cái quạt hắn đưa.

Từ sau khi người hầu bên cạnh hắn bị đuổi đi , Vu Tranh liền trở thành người hầu chuyên chúc bên cạnh hắn.

Chuyện hầu hạ lật vạt này đối với nàng mà nói cũng không xa lạ , hơn nữa theo nàng thấy , Mộ Dung Trinh tính khí nóng nảy , nhưng là người tâm địa thiện lương .

Hơn nữa nàng thất sự rất cảm kích hắn , miệng nàng không thể nói chuyện nhiều năm , thần y như hắn nếu thật sự có thể chữa khỏi bệnh của nàng , sau này nàng có thể giống như người bình thường nói chuyện với người khác.

Nàng một bên chậm rãi quạt cho hắn , một bên mở nắp chén sứ men xanh kia lên .

Tức khắc , trong chén tỏa ra một luồng hơi lạnh , một mùi thơm ngát bị cũng kéo tới trước mặt .

Mộ Dung Trinh thức dậy nhìn một cái , trong chén sứ men xanh không ngờ là món hoa quả đủ mọi màu sắc , các loại hoa quả nấu cùng nhau , màu sắc tươi đẹp , vừa nhìn đã thấy thèm .

Khiến cho hắn thoải mái chính là , bên trong canh hoa quả kia còn có có thêm khối đá trong suốt .

“Nước canh quả này là người làm?”

Vu Tranh ôn nhu một bên quạt cho hắn , một bên gặt đầu , cũng chỉ chỉ cái chén tràn đầy khí lạnh , ý bảo hắn ăn nhanh lên.

Mộ Dung Trinh đang nóng đến khó chịu , trước mắt có hoa quả lạnh có thể ăn , hắn đương nhiên là vô cùng vui vẻ .

Dưới mùa nóng như hôm nay , có thể ăn một thanh lương như vậy mặc dù đối với hắn mà nói không phải là việc khó gì , nhưng có thể đem hoa quả làm canh ngon đến thế này thì thực khiến tâm tình người ta vui thích .

Rất nhanh ăn sạch chén canh hoa quả lớn , lại đem những khối băng trong canh uống sạch không dư một giọt , Mộ Dung Trinh nóng đến phát điên cuối cùng cũng tiêu tan toàn bộ , thỏa mãn nằm trên giường làm đại gia vui vẻ hơn hử .

Một lúc lâu sau , hắn từ từ mở mắt ra , chỉ thấy Vu Tranh ngồi xổm ở bên giường , nàng mười bảy tuổi , da thịt trắng nõn , vô cùng mịn màng , so các cô nương khi trang điểm trên đầu cắm đầy các loại châu thoa thì còn đẹp hơn , nàng thực sự là rất đẹp mắt .

Từ nhỏ Mộ Dung Trinh học y , ít nhiều cũng có chút thích sạch sẽ , hắn thủy chung cảm thấy được , đối với cô nương mình không thích , hắn khinh thường đụng cũng không buồn đụng đến .

Nhưng Vu Tranh lại cho hắn cảm giác rất khác biệt . Cho dù nàng xuất thân thanh lâu, nhưng là người điềm tĩnh , ôn nhu uyển chuyển , mỗi cái nhìn mà mỗi một nụ cười dường như đều quyến rũ linh hồn của hắn .

Cũng không biết có phải ăn no mặc ấm tâm động dục , khi hắn lơ đãng nhìn đôi môi phần hồng của nàng , chớp mũi xinh xắn cùng cặp mắt to long lanh áp chế hồn phách người khác kia thì trong lòng lại xẹt qua một rung động khác thường .

Hắn không tự chủ được đưa tay , giữ chặt tay không cầm quạt của nàng , nắm ở trong bàn tay to của mình .

Vu Tranh tựa hồ như bị hoảng sợ vì hành động của hắn , khuôn mặt đỏ lên , theo bản năng muốn rút tay ra , lại bị Mộ Dung Trinh bá đạo nắm lấy , hơi dùng sức liền đem nàng kéo đến bên người , thuận thể đặt nàng dưới thân mình .

Đáng thương cho Vu Tranh có miệng lại không thể nói , miệng mở rộng , lại nói không ra lời.

Mộ Dung Trinh không kìm được nở nụ cười , bởi vì biểu tình của tiểu nữ nhân trong người thật đáng yêu , giờ phút này , hắn đột nhiên cảm thấy nàng cảm cả đời cũng tốt.

Người đáng yêu im lặng lại đẹp mắt như vậy , khi hắn cần thì hát , không cần thì im lặng ở bên cạnh hắn để hắn sai bảo hầu hạ , đời người có thể có được giai nhân thế này , không hẳn là chuyện không tốt .

Hơn nữa bộ dạng nàng mở cái miệng nhỏ xinh , tròn tròn hai mắt cực kỳ khiến cho người ta yêu thích . Mộ Dung Trinh động tình , cúi đầu , một ngum ngậm chặt cánh môi mềm mại của nàng ,nhiều lần chà đạp , muốn làm gì thì làm .

Khi hân thỏa mãn chậm rãi rời khỏi nàng , chỉ thấy miệng nhỏ của nàng bị hôn đến sưng đỏ bừng , tạo một quang cảnh mê người khác.

Vu Trách đích thật là bị hân làm cho sợ hãi , sắc mặt đỏ , đáy mắt trôi nổi tầng hơi nước , giống như đang chất vấn hân : vì sao làm như vậy?

Mộ Dung Trinh lại cực kỳ giống một ác bá du côn , nổi lên tà khí , tự đại nói : “Ta kiểm tra qua mạch tượng của ngươi , thanh tuyền của ngươi hoàn toàn không có vấn đề , theo ý ta , sở dĩ ngươi không thể mở miệng nói chuyện , rất có thể là do tâm lý . Bởi vì là tâm bệnh cần phải dùng thuốc từ tâm , ta chỉ đang dùng phương thức này kích thích tâm tình của ngươi mà thôi , nói không chừng ngươi bị ta kích thích , đột nhiên có thể mở miệng nói chuyện ấy chứ.”

Đừng nói Vu Tranh , ngay cả Mộ Dung Trinh cũng bị lý do hân thuận miệng bịa ra thuyết phục.

Vu Tranh chỉ có thể đáng thương bị hân đặt ở dưới thân , nàng vẫn dùng ánh mắt vô tội giống như nai con kia ,lần nữa khiến cho tim Mộ Dung Trinh đập thình thịch , cũng không quản nàng tiếp thu giải thích của mình hay không , cúi đầu , lại hôn đôi môi ướt át kiều diễm kia , tiếp tục bữa bãi rong ruổi , hấp thụ hương thơm của nàng .

Nhiều lần khi hưng hăng bắt nạt nàng , Mộ Dung Trinh vẫn còn chưa nếm hết vị , cảm thấy như thế này thật sự quá tốt rồi , nếu như có thể cởi hết xiêm y của nàng , thỏa thích giữ lấy thân thể mềm mại của nàng , chắc hẳn sẽ càng thêm tuyệt vời .

Đáng tiếc hân còn chưa đem ý nghĩ này thực hiện , Vu Tranh đã nhân cơ hội đào thoát từ trong lồng ngực hân trốn xuống giường , tròng mắt liếc hân một cái , lập tức ôm hai má đỏ bừng vội vàng chạy ra khỏi phòng .

Nhìn thấy bóng lưng nàng hốt hoảng bối rối , Mộ Dung Trinh cười ha ha .

Thú vị , thật sự rất thú vị . Hân tội tệ quen rồi , từ nhỏ đến lớn đều lấy người ra trêu chọc cho vui , Vu Tranh là bảo bối hân rất vất vả mới có được , cho dù bây giờ nàng chạy thoát , nhưng tương lai ngày còn dài mà , hân không vội ăn nàng ngay một lúc.

Hiện tại vấn đề hàng đầu là phái người đi tìm hiểu chuyện của Vu Tranh , hân nhất định phải biết , rốt cuộc nàng đã xảy ra chuyện gì mới biến thành kết quả không thể nói chuyện như ngày hôm nay .

Mộ Dung Trinh phái người thăm dò nguồn gốc của nàng , khi đêm đến , đã có người đem tin tức mang trở về.

Khiến cho hân không thể tin được chính là , Vu Tranh lại là bị kế phụ của nàng bán cho Hàn Yên lâu.

Nguyên lai nàng sở dĩ có giọng hát hay , là bởi vì cha nàng từng là nhạc công , mẹ nàng là một vũ linh.

Năm nàng năm tuổi , cha của nàng qua đời , mẹ của nàng mang theo nàng tái giá , đáng tiếc gã đó không phải người , kế phụ Vu Tranh là một dân nghiện cờ bạc cả rượu , chẳng những thua sạch toàn bộ tiền trong nhà , còn thiếu nợ .

Mẹ nàng tức giận bệnh nặng mà chết , Vu Tranh còn nhỏ chỉ có thể sống cùng kế phụ.

Không ngờ tới kế phụ là một súc sinh , khi năm nàng mười ba tuổi , say rượu loạn tính cưỡng bạo nàng.

Có lẽ là Vu Tranh do bị kinh hách , từ đó về sau , cuối cùng không mở miệng nói một câu .

Kế phụ bởi vì đánh bạc thiếu nhiều tiền , không có biện pháp , vì thế đem bán nàng vào Hàn Yên lâu , từ đó biến mất vô tung.

Mộ Dung Trinh thế nào cũng không ngờ đến , sau khi trải qua nhiều khó khăn thống khổ như vậy , nàng vẫn có thể lộ ra nụ cười ôn nhu diễm tĩnh đối mặt với mỗi người .

Không có ghét bỏ , không có khinh bỉ , giờ khắc này , ở trong lòng hần , chỉ có đau lòng cùng thương tiếc với Vu Tranh.

Trong Mộ Dung phủ yên ổn hòa thuận vui vẻ , nhưng điều này không đại biểu là Thiên Khải vương triều thân hạ thái bình.

Từ khi Chu Thành Tiêu lên làm hoàng đế , cũng không biết tại sao , thiên tai từng trận từng trận nổi tiếp , hồng thủy , động đất , các loại thiên tai gần như liên tục phát sinh , nhân dân các nơi sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng .

Mà vào lúc này , hoàng thượng lại quảng nạp hậu cung , không ngừng tuyển mỹ nhân trong dân gian .

Thế này còn chưa đủ , càng khiến cho dân phần nộ chính là hoàng thượng còn dùng nhiều bạc dựng lên hậu cung , bởi vì quốc khố trống không , hoàng thượng liền hạ chỉ đi các nơi vơ vét của cải , nhân dân đã phải vì các loại thiên tai mà ba bữa ăn cũng không đủ no , bây giờ còn phải chống đỡ thuế má khổng lồ để cho hoàng thượng dưỡng nữ nhân , lâu dần , khiến cho dân chúng phần nộ .

Mà đúng lúc này , Tứ hoàng tử Chu Thành Tấn ở biên cảnh đối địch , tuy rằng thành công đánh bại quân địch , nhưng nhớ tới chúng tướng sĩ liều chết bảo vệ quốc thổ , ở kinh thành xa xôi hoàng thượng lại ở hậu cung chơi đùa với nữ nhân , điều này coi như xong , nhưng nhiều lần kéo dài việc cung cấp lương thảo cho bọn họ , đây đưa tới không ít việc quân cơ , tạo nên thương vong cực kỳ thảm trọng .

Điều này thực sự khiến hần tức giận , quyết định khởi nghĩa phản công , trong thời gian ngắn lâm vào thời kỳ rung chuyển nhất từ trước tới giờ .

Tuy rằng không lan đến Mộ Dung phủ , nhưng vào thời khắc này , Mộ Dung Trinh cũng tận lực khiêm tốn , miễn cho việc rước họa vào thân .

Vu Tranh gọi là bị hần đưa vào phủ chữa bệnh thì cùng hần học không ít bản lĩnh chữa bệnh cho người .

Tính khí Mộ Dung Trinh tuy rằng không tốt , lại ưa thích dùng mọi cách trêu chọc người khác , nhưng không thể không thừa nhận , y thuật của hần đích thực là cao minh.

Vu Tranh thông minh , hầu hạ bên cạnh hần , tự nhiên cũng học được không ít phương pháp chữa bệnh của hần .

Có đôi khi đại thần trong triều tới cửa cầu chữa bệnh , Mộ Dung Trinh lười gặp , thì phái Vu Tranh đi ra ngoài hộ trợ cứu người . Lâu dần , nàng tự nhiên từ từ biến thành trợ thủ đắc lực của hần .

Từ sau khi bị hần kéo lên giường hôn môi , quan hệ giữa hai người vì Mộ Dung Trinh cố ý dụ hoặc càng thân mật hơn .

Đối với Vu Tranh mà nói , hần ngoại trừ tính khí kém một chút , thái độ làm người ngạo mạn ra , thì không có khuyết điểm gì.

Khiến cho nàng cảm kích chính là , hần dạy cho nàng không ít bản lĩnh hành y , hơn nữa lại còn dùng số tiền lớn chuộc nàng từ thanh lâu . Tuy rằng tú bà ở Hoa Yên lâu đối xử với nàng không tệ , nhưng nơi bướm hoa , chung quy cũng không phải là nơi một cô nương có thể làm lâu dài .

Tuy rằng bệnh cam của nàng vẫn không có chuyển biến , nhưng trong cuộc sống , Mộ Dung Trinh thật sự chăm sóc cho nàng rất nhiều.

Mùa hạ nóng bức đã qua , mùa thu đến , nhiệt độ không khí từ từ chuyển lạnh , trong chớp mắt , Vu Tranh ở Mộ Dung Phủ cũng đã qua nửa năm.

Hôm nay sau giờ Ngọ , nàng ngồi ở trong lương đình bên ao sen của Mộ Dung phủ , đang cầm một miếng lụa màu lam , thêu hai con chim yên ương , lại còn rất chăm chú.

Một đôi bàn tay mang theo vị thuốc đông y đột nhiên ôm lấy nàng từ phía sau , bá đạo kịt kín hai mắt của nàng , nàng còn chưa kịp kêu lên sợ hãi , người nọ đang bế nàng từ ghế đá lên , ôm vào trong lòng , ngay sau đó , cánh môi bị cắn , hơi thở quen thuộc phả tới trước mặt .

Lụa rơi xuống trên mặt đất , mà nàng thì bị tay người nọ kéo vào trong lòng , không kiêng nể mà hôn lên môi nàng . Thật không dễ mới buông ra , nàng tức giận trừng mắt nhìn kẻ mới “hành hung” với mình .

Chỉ thấy Mộ Dung Trinh cười giống ác bá du côn , đặt mông ngồi trên băng ghế đá , không chút khách khí kéo nàng ngồi lên trên đùi mình .

“Gần đây nàng luôn lạnh nhạt với ta , cho nên cái hôn vừa rồi là trừng phạt nàng” Hần nói như thể đúng lý hợp tình.

Vu Tranh hơi hơi bấu môi , khẽ trừng mắt liếc mắt một cái , đẩy hẳn sang một bên , nhạt miếng lụa rơi trên mặt đất lên .

Mộ Dung Trinh chặn lại đoạt lấy “ Đây là cái gì?”

Nàng cười cười , cầm miếng lụa , để gần bên hông hẳn .

Hần lập tức hiểu ý “Nàng thêu cho ta?”

Nàng then thùng gật đầu . Mấy ngày này nàng vội vàng thêu đồ cho hẳn , cho nên thường ngày không ở bên cạnh , kết quả vị gia này lại có thể vì vậy mà tức giận .

Mộ Dung Trinh nhìn kỹ hình thêu trên miếng lụa , mặt mũi lúc này không khỏi giãn ra “Hai con chim uyên ương này thêu rất đẹp mắt , đây là uyên ương cái , đây là uyên ương đực , Vu Nhi , hai con chim uyên ương này có phải là nói chúng ta hay không?”

Vu Tranh bị lời hẳn nói mắt cười lại đỏ vài phần , ngượng ngùng cúi đầu.

Hần thấy thế cười vô cùng thoải mái “ Có cái gì mà ngượng ngùng , hiếm thấy nàng có tâm thêu đồ cho ta , hẳn là muốn được thưởng , cho ta hôn một cái” Nói xong , không để nàng phản đối , ngay trên mặt nàng hôn một cái.

Vu Tranh cảm thấy hẳn tối tệ , nhưng một biện pháp đối với hẳn cũng không có.

Đúng lúc này , Hỉ Đa vội vàng chạy tới , thấy ông chủ ôm nàng cùng một chỗ , hẳn năm ấy mười sáu không kìm được hai gò má đỏ lên .

Mộ Dung Trinh nghe tiếng liếc mắt nhìn hẳn một cái , sau đó , tức giận trừng mắt “Chuyện gì?”

“À ... Chủ tử , Ông Hạo Thiên ở bên ngoài phủ cầu kiến”

Lời vừa thốt ra , chẳng những Hỉ Đa đóng miệng lại cảm thấy không vui mà ngay cả Vu Tranh cũng nhú mày , lộ ra biểu tình không đồng ý .

Mộ Dung Trinh cười khẽ một tiếng “Ta câu nào nói sai đâu? Cha của Ông Hạo Thiên , Ông Đức Viễn không phải bệnh nặng sắp chết sao ? Nếu ta nhớ không lầm , lão đầu kia hai năm qua thân thể không tốt lắm , bây giờ vẫn còn một đoạn khí , thật đúng là kỳ tích”

Hỉ Đa ho nhẹ một tiếng , cố ý không để ý tới lời của hẳn nói “Chủ tử , Ông Hạo Thiên hôm nay đến bái kiến ngài , chính là muốn ngài đi Ông phủ , xem bệnh cho Ông lão gia”

“Người nói cho hẳn biết , bổn hầu không rảnh , rồi nói , cha của hẳn năm nay đã tám mươi hai , sống cũng đủ vốn rồi , chết sớm siêu sinh sớm , cũng đừng sống nữa mà lãng phí tiền bạc”

“Ách....”

“Còn không đi mau?”

Bị quát Hỉ Đa vội vàng đáp một tiếng , xoay người chạy đi.

Vu Tranh không kìm được liếc mắt nhìn Mộ Dung Trinh một cái , lắc đầu với hẳn . Ngụ ý , đối đãi với người bệnh như vậy , thật sự có chút quá đáng .

Thế như hẳn lại nhướn khóe môi , vẻ mặt khinh thường nói : “Ta cứu người có quy luật riêng , có những người nên cứu , cũng có những người không nên cứu , mà Ông Đức Viễn vừa vận liên thuộc loại sau . Đừng trách ta vô tình , muốn trách , thì trách ngay cả ông trở cũng muốn thu cái mệnh này của hẳn”

4. Chương 4

Vu Tranh đã chết ! Chuyện này phát sinh thập phần bất ngờ .

Sau khi dùng xong bữa trưa , Mộ Dung Trinh kéo nàng đi hiệu thuốc bắc chọn thuốc , vừa ra khỏi cửa không bao lâu , thì có một đám hắc y nhân không rõ lai lịch xuất hiện , bao vây áp chế xe kiệu của bọn họ.

Động tác của bọn chúng vô cùng nhanh chóng , cơ hồ chỉ trong chớp mắt đã đem kiệu phu cùng hộ vệ chém đầy mình thương tích ..

Khi trường kiếm trong tay hắc y nhân bức cổ họng Mộ Dung Trinh thì Vu Tranh thay hấn đỡ lấy một kiếm , ở giữa ngực , đến khi ảnh vệ âm thầm bảo hộ an toàn cho hấn xuất hiện thì nàng đã đoạn khí.

Được ảnh vệ yểm hộ , Mộ Dung Trinh ôm thi thể của nàng vội vã trở lại Mộ Dung phủ.

Ở giữa màn chém giết , Hỉ Đa bị thương nhẹ sợ tới mức run rẩy , nhưng Mộ Dung Trinh lúc này đã không cố được nhiều lắm . Tuy hấn có khả năng khởi tử hồi sinh , nhưng người đã đoạn khí , nếu quá hai canh giờ mới cứu , hấn cũng không có khả năng .

Tận mắt nhìn thấy Vu Tranh chết trước mắt mình , hấn vô cùng chấn động , không phải sợ chết , mà là khi hấn gặp phải nguy hiểm thì nàng lại có thể không để ý đến tính mạng lấy thân mình thay hấn đỡ một kiếm kia.

Trong cuộc sống có nhiều kẻ đa tình , nhưng người có thể vì bảo hộ một người khác mà dùng cả tính mạng mình thì thật là ít càng thêm ít.

Sau khi Mộ Dung Trinh hồi phủ liền vội vàng sai bảo người hầu chuẩn bị cứu người.

Cũng may trời cao ban cho hấn khả năng khởi tử hồi sinh , hấn vội vàng ôm thi thể Vu Tranh vào phòng trị liệu.

Trong thời gian hấn ở trong phòng cứu người , Hỉ Đa bị thương một tắc cũng không rời chờ ở bên ngoài đợi sai bảo.

Tuy rằng chủ tử có khả năng khởi tử hồi sinh , nhưng để cứu người chết sống lại phải hao phí rất nhiều thể lực

Trước kia được khi được chủ tử cứu mạng , hấn vẫn còn giữ lại hơn phân nửa hơi tức . Ngay cả Vinh Khanh để năm đó , cũng đang trong lúc hấp hối được ông chủ xuất thủ cứu sống.

Nhưng Vu Tranh trước mắt , bởi vì mất máu nhiều , thương tổn phần trọng yếu , chết ngay trước mắt ông chủ, muốn cứu nàng sống , tuyệt đối không phải mấy vị thần dược là có thể ổn định.

Trước kia hấn từng tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình , đó là một loại y thuật phi thường có từ xưa , chủ tử phải lấy ra từ thân thể mình một chén máu tươi , dựa theo từng bước trong y thư, hoàn thành từng việc một .

Nếu giữa đường có một chút sai lầm , chẳng những không cứu được người mà ngay cả chủ tử cũng rất có thể chịu liên lụy , bị mất mạng . Hỉ Đa lo lắng có chuyện không may , cho nên bản thân cố nén đau đớn , một chút cũng không rời canh giữ ở bên ngoài.

Mãi đến khi trong phòng rốt cục cũng truyền ra tiếng thở mỏng manh của Vu Tranh , tim treo trên cổ mới nhẹ nhõm buông xuống .

Trong phòng , Vu Tranh được Mộ Dung Trinh cướp về từ tay Diêm vương , sau khi tỉnh lại , biểu cảm có chút ngẩn ngơ.

Nàng nhớ rõ bản thân bị trúng kiếm , chết thảm ở trong lòng Mộ Dung Trinh . Hơi thở đình chỉ trong nháy mắt , lưu lại ở trong đầu nàng chỉ là đau đớn vô tận và mơ hồ.

Nàng không biết lúc ấy rốt cuộc xảy ra chuyện gì , chỉ nhớ rõ có rất nhiều hắc y nhân không rõ lai lịch xuất hiện muốn ngay bắt lợi cho Mộ Dung Trinh , nàng đưa thân ra cứu là xuất phát từ bản năng.

Nhưng nàng không phải đã chết sao , hiện tại là ...?

Sắc mặt Mộ Dung Trinh có chút tái nhợt nhìn thấy nàng mở hai mắt , tâm căng thẳng đã lâu rốt cục cũng dần ra .

Hắn đem nàng ôm vào trong ngực của mình , nặng nề thở dài một hơi , cười nói “Thế nào , mới dạo qua diêm la vương một vòng , trở về đã không nhận ra ta sao?”

Vu Tranh không tìm được tròng lớn hai mắt , muốn nói gì , cũng không thể nói ra miệng.

Nguyên lai , Mộ Dung Trinh thật sự có thuật khởi tử hồi sinh .

Hồi trước nàng vẫn cho rằng đây cùng lắm chỉ là thần hóa y thuật của Mộ Dung gia , không ngờ được , hắn thật sự có thể đem người chết cứu sống . nàng mở miệng rộng muốn nói gì đó , nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Mộ Dung Trinh đưa ngón trỏ ra , nhẹ nhàng để ở trên cánh môi nàng , cười nói “Không cần cảm kích ta , nàng vì ta mà chết , ta cứu sống nàng , đây là việc thiên kinh địa nghĩa”

Về mặt Vu Tranh lại lo lắng , bởi vì sắc mặt hắn lúc này không tốt lắm , hình như là mất rất nhiều máu , nhớ đến màn ám sát vừa rồi , nàng vội vàng vùng khỏi ngực hắn , kiểm tra từ trên xuống dưới xem hắn có bị thương hay không .

Hắn hiểu được ý của nàng , không khỏi nở nụ cười , vỗ về nói : “Ta không sao”

Nhẹ nhàng nắm bàn tay non mềm của nàng , đặt tới chỗ lồng ngực của mình , ánh mắt hắn không tự chủ được trở nên càng lúc càng sâu thẳm , ngay cả tiếng nói cũng mềm mỏng vài phần .

“Vì sao ngốc như vậy ? Tự nhiên lại lấy cơ thể mình làm lá chắn , nàng có biết hay không , nếu không phải ta có thuật khởi tử hồi sinh , nàng bây giờ , thật sự phải nói tạm biệt với thế gian này”

Vu Tranh vô tội chớp mắt , giống như đang nói... cứu hắn cũng là xuất phát từ bản năng , hơn nữa , anngf thật sự không muốn hắn gặp phải bất cứ tổn thương nào.

Hai người ở chung nhiều ngày , đối với nét mặt , ánh mắt của nàng hắn hết sức quen thuộc . Cho dù nàng bây giờ một chữ cũng nói không được , nhưng Mộ Dung Trinh vẫn có thể từ trong mắt nàng đọc lên lòng của nàng.

Không nói gì thêm nữa , hắn im lặng đem nàng tiến vào trong lòng , ôm chặt , dùng phương thức như vậy để diễn tả cảm kích và thương yêu của mình đối với nàng .

Chuyện Mộ Dung Trinh bị ám sát rất nhanh truyền vào trong cung .

Chuyện này chẳng những khiến hoàng thái hậu thất phần phần nộ , mà ngay cả hoàng thượng cũng tức giận không nhẹ . Nếu Mộ Dung Trinh mà chết , chẳng khác nào mất đi bảo mệnh phù , hắn đương nhiên không cho phép.

Vào ngày hôm sau , hoàng thượng liền hạ chỉ không kiêng nể trarơ sự tình lần này , không quá ba ngày , đã bắt được đầu sỏ , lại không ngờ chính là người không lâu trước tới cửa cầu Mộ Dung Trinh cứu người Lại bộ thị lang Ôn Hạo Thiên.

Nguyên nhân sự việc rất đơn giản , Mộ Dung Trinh không chịu tới cứu người cha hấp hối của hắn , Ôn Hạo Thiên phần nộ , liền sai người ám sát hắn , không muốn bỏ qua cho hắn dễ dàng.

Tuy rằng ban đầu khi xảy ra chuyện Mộ Dung Trinh đã mơ hồ đoán được hung thủ ở phía sau chuyện này là ai , nhưng khi kết quả điều tra truyền tới tai hắn , hắn vẫn tức giận không ít , trực tiếp chạy vào trong thiên lao , chửi ầm lên với kẻ bị bắt đang đợi xử trảm Ôn Hạo Thiên .

“Bổn hầu mặc dù có kỳ thuật trời cho , nhưng không phải là muốn cứu ai thì cứu . Cha người Ôn Đức Viễn , từng là Hình bộ đầu , nhưng trong lúc hắn tại vị , liên tục phán nhiều án oan , làm hại không ít quan thanh liêm nhà tan cửa nát . Người như thế đáng chết sớm , giờ ông trời muốn thu hắn , cũng là số mệnh

của hần đã hết , nhưng người lại muốn nghịch thiên mà đi , muốn bổn hầu cứu hần , người cũng không nghĩ , cha người đến tốt cùng có thể chịu được nhiều thọ lộc như vậy hay không !”

Đáng thương cho Ôn Hạo Thiên kia trước đó đã bị dụng hình không nhẹ , gần như đã bị đánh đến hấp hối , bây giờ bị chửi thẳng mặt , một câu cũng không có cách nào mở miệng , chỉ có thể hít thở yếu ớt mặc hần mắng như tát nước lên đầu.

Mộ Dung Trinh cũng thật sự là bị chọc tức.

Vu Tranh vì cứu hần mà chết , may mà hần có tài năng thiên phú , có thể đem người chết cứu sống , nếu không hiện tại , hần và Vu Tranh liền âm dương cách rời . Mỗi lần nghĩ đến đây , hần liền tức muốn đánh người.

Nếu không phải tận mắt thấy Ôn Hạo Thiên đã bị đánh cho chỉ còn một hơi thở , hần thật sự muốn cầm lấy rơi , tiếp tục ra sức quất hần một trận.

Hỉ Đa cùng hần đến đây thấy chủ tử tức giận đến mức thở gấp mắng đối phương nửa canh giờ , vội vàng cầm cái khăn trên tay lau mồ hôi cho chủ tử.

“Chủ tử , người cũng tức giận , hoàng thượng đã hạ chỉ , phán hần ba ngày sau xử tử , hần đã là người chết , ngài là đại nhân không cần chấp kẻ tiểu nhân , tha cho hần một lần đi”

Hần lo lắng chỉ là chủ tử tức giận quá độ , nếu tức giận quá đối với thân thể không tốt.

Mộ Dung Trinh hừ lạnh một tiếng , vẫn không cam lòng tàn nhẫn mắng một hồi , mãi đến khi sức lực của Ôn Hạo Thiên chống đỡ hết nổi mà hôn mê , cơn giận của hần mới tiêu tàn vài phần .

Người đã bất tỉnh , tiếp tục mắng đối phương cũng không nghe được , hần chỉ đành phải để Hỉ Đa đưa về phủ.

Vu Tranh tuy rằng được hần đoạt từ trong tay Diêm vương trở về , nhưng vết thương trên người vẫn phải cần điều dưỡng nhiều hơn .

May là bản lĩnh khác hần không có nhưng trị bệnh lại sở trường của hần .

Thời gian nửa tháng , thân thể Vu Tranh trúng kiếm dùng các loại dược liệu hần luyện ra bồi dưỡng đã có thể cử động tự nhiên .

Mà trong lúc nàng dưỡng thương , hai người cả ngày dính cùng một chỗ , vô hình trung , tình cảm lại tăng thêm vài phần.

Không lâu sau , liền truyền đến tin Ôn Đức Viễn bệnh nặng qua đời.

Mộ Dung Trinh nghe xong , chỉ cười lạnh một câu “Chết sớm siêu sinh sớm” Mân ám sát lúc trước kia , cũng coi như không cần quan tâm.

Gần đây trong triều trở nên thập phần khẩn trương .

Hoàng thượng tính xấu khó đối , chẳng những lâm triều mỗi ngày đều trì hoãn hai canh giờ , còn bảo đại thân tâm phúc tìm kiếm những cô nương xinh đẹp như hoa ở khắp nơi để sung vào hậu cung cho hần .

Đáng thương cho lão bách tính nhần nhị chịu ngày đông đói rét ngay cả bụng cũng ăn không no , còn phải chịu đựng đau khổ bị quan sai các nơi cường đoạt khuê nữ của mình.

Nếu hoàng thượng là một vị vua vì dân , khuê nữ gả đi vào đó có lẽ còn có thể được ăn thơm , tương lai có thể mang vinh quang cho nhà . Nhưng đương kim hoàng thượng bạo ngược bất nhân , không coi mạng người là gì , nghe nói rất nhiều cô nương xinh đẹp bị tuyển vào cung sau đó đều chết thảm không nguyên do , dân chúng sau khi biết được chuyện này , tự nhiên không ai dám nguyện ý cho con gái tiến cung chịu chết.

Mà Chu Thành Tấn bởi vì thấy triều đình vô năng bất nghĩa , sớm đã mang binh khởi nghĩa , chiêu nạp nhân mã.

Lão bách tính bởi vì chịu đủ các chính sách tàn bạo , nhân sĩ sôi nổi đi đầu nhập dưới trướng Tứ hoàng tử , dần dần , nhân mã của Chu Thành Tấn càng ngày càng nhiều.

Ngày tiến vào kinh thành áp chết ngôi vị hoàng đế đã gần ngay trước mắt .

Nhưng đoạt vị không phải là chuyện dễ , trong triều vẫn có cự thần ngu dốt cho rằng hành động của Chu Thành Tấn lần này vốn là nghịch thiên chi hành . Mà nhiều cự thần đó hơn phân nửa đều là tâm phúc của hoàng thượng , trong số đó đủ thống lĩnh ngàn quân tướng sĩ , biến thành một phe ủng hộ mang binh đánh lại Chu Thành Tấn.

Hoàng thái hậu đối mặt với cục diện như thế , không biết phải làm thế nào cho đúng . Bất luận là đương kim hoàng đế , hai là Chu Thành Tấn khởi nghĩa , cũng đều là cốt nhục của bà.

Hiện giờ huynh đệ phản bội , vì một ngôi vị hoàng đế mà tranh giành một sống một chết , người làm mẹ , bà cũng không biết nên làm thế nào cho tốt , cuối cùng dẫn theo mấy tâm phúc , chọn ăn chay lễ Phật , trực tiếp lên Ngũ Đài sơn tu thân dưỡng tính.

Hiện giờ cả Thiên Khải vương triều rơi vào trong chiến loạn , nhân dân lầm than , ngay cả Mộ Dung Trinh sống sung sướng ở Mộ Dung phủ , gần đây cũng vô cùng buồn bực.

Bởi vì tháng trước hần mang theo Vu Tranh vào cung sau đấy vừa rời cung tới cung hoàng hậu xem bệnh thì đúng lúc gặp hoàng thượng cũng tới thăm.

Hoàng thượng bị sắc dục xông tâm nhìn thấy Vu Tranh xinh đẹp như hoa , lại dám động tà niệm , thừa dịp nàng không phòng bị liền trọc ghẹo Vu Tranh .

Vu Tranh có miệng không thể nói , không có cách nào kêu cứu người khác , bị sắc hoàng thượng sờ soạng tay nhỏ còn thiếu chút hôn lên cái miệng nhỏ nhắn , Mộ Dung Trinh sau khi biết được tức đến nổi trận lôi đình , thiếu chút nữa động thủ với hoàng thượng.

Cuối cùng vẫn là hoàng thái hậu đứng ra hòa hảo mới bình ổn lại chuyện này .

Sau khi hồi phủ , trong lòng Mộ Dung Trinh vẫn không thoải mái , trước kia hần đã chán ghét Chu Thành Tiêu , mặc dù đối phương là biểu ca của hần , nhưng cá nhân từ nhỏ đã không chịu học , ỷ vào thân phận mình là trưởng tử của hoàng hậu , thường xuyên lăng nhục kẻ nhỏ hơn .

Lúc trước Vĩnh Khang đế bệnh nặng , có tin tức truyền ra là Chu Thành Tiêu hại chết tiên đế , tự lập di chúc , mới có được vị trí ngày hôm nay.

Vốn cho rằng chỉ cần nước giếng không phạm nước sông , mặc kệ ai làm hoàng đế hần cũng không sao cả . Không ngờ Chu Thành Tiêu ngay cả nữ nhân của Mộ Dung Trinh hần mà cũng dám trêu chọc ! Cơn tức này hần nuốt không nổi.

Ngày nọ sau bữa cơm chiều , Vu Tranh bưng trà sâm đi vào phòng của hần , thấy hần nhíu lông mày , trong tay còn cầm một phong thư.

Thấy nàng tiến vào , hần cầm thư nhét vào bao thư , cho dù đang ngồi ở trên ghế , mày vẫn không chút nào giãn ra .

Vu Tranh đi tới , đưa trà cho hần , cũng cùng động tác hướng về phía hần hỏi hần chuyện gì xảy ra , vì sao mặt ủ mày ê như thế ?

Mộ Dung Trinh cũng không giấu diếm nàng , tiếp trà uống một ngụm, liền nhẹ giọng nói: “Lý Tiểu tướng quân bị trọng thương , hiện giờ mạng chỉ trong một sớm một chiều , nếu không cứu chữa , chỉ sợ lành ít dữ nhiều”

Lý Tiểu mà hần nói , Vu Tranh nhiều ít cũng hơi quen tai , hần là một trong chủ tướng đặc lực nhất dưới trướng Tứ hoàng tử Chu Thành Tấn.

Đáng tiếc mấy ngày trước ở trên chiến trường chém giết thì bất hạnh bị người làm bị thương , tuy rằng được cứu trở về , nhưng y được trên chiến trường có hạn , hơn nữa Lý Tiểu tướng quân bị thương ở chỗ yếu hại , nếu tiếp tục kéo dài , chỉ sợ tính mạng khó giữ được”

Trong thời khắc nguy cấp , Chu Thành Tấn đành phải tự tay viết thư , phái người đưa vào kinh thành cho Mộ Dung Trinh , hi vọng hần có thể đi tới quân doanh cứu Lý Tiểu tướng quân .

Biết được ngọn nguồn sự việc , Vu Tranh lấy giấy bút ra , lập tức biết xuống một chữ lớn : đi!

Mộ Dung Trinh không nói liếc mắt nhìn nàng một cái.

Nàng lại biết nói: ‘Lý tướng quân vốn là trung thần , trụ cột của quốc gia , nhất định phải cứu’

Nghĩ nghĩ , lại viết tiếp : ta sẽ cùng đi với chàng

Tuy rằng nàng chỉ là một nữ nhân , nhưng thế cục hiện giờ nàng hiểu được . Hoàng thượng ngu dần vô đạo , cả ngày chỉ biết tham lam hưởng lạc , không để ý đến sinh tử của lão bách tính , coi thường an nguy thiên hạ.

Khiến cho nàng phản cảm chính là , cầu hoàng đế kia lại có thể ngay cả nàng cũng muốn nhúng chàm , lần trước nếu không phải Mộ Dung Trinh xuất hiện đúng lúc , nàng không dám tưởng tượng đến hậu quả.

Nhưng quan trọng nhất là , nàng hi vọng thiên hạ có thể thái bình , chiến tranh biến mất , dân cư có thể an cư lạc nghiệp.

Nếu Tứ hoàng tử có thể thành công lên ngôi , tin rằng hần làm hoàng đế , nhất định tốt hơn so với hoàng thượng hiện đại gấp trăm lần .

Tứ hoàng tử trong thư có nhắc tới , hi vọng Mộ Dung Trinh có thể tới doanh trại hần làm quân y.

“Tranh Nhi, chiến trường không phải Mộ Dung phủ , không có giường mềm thoải mái , không có người làm tổ yến , không thể đánh đàn ca hát , cũng không thể xuất môn đi dạo phố , một cô nương như nàng , sao có thể chịu được hoàn cảnh gian khổ trên chiến trường?”

Vu Tranh nghe vậy , không khỏi cười mở . Nhẹ nhàng giữ chặt tay hần , nàng lắc lắc đầu , giống như đang nói nàng không sợ .

“Được , nàng đã không chịu khổ , đợi ta bảo Hỉ Đa thu xếp tốt , mang thêm mấy tùy tùng , chúng ta xuất phát ngay trong ngày hôm nay”

Qua ba ngày lộ trình , đoàn người Mộ Dung Trinh cuối cùng cũng đến trước quân doanh Tứ hoàng tử , nằm ở vùng An Dương phía đông bắc kinh thành .

Đại quân hơn phân nửa đóng trú ở nơi này, đây là một vùng then chốt vô cùng trọng yếu.

Mộ Dung Trinh lần này bí mật xuất hành , cho nên nhân mã mang theo không nhiều , ngoại trừ Vu Tranh và Hỉ Đa ra , chỉ dẫn theo mấy tiểu bộc ngày thường đều bên cạnh .

Dù sao hần cũng không tay không mà đến , nếu làm quân y , các loại dược liệu tự nhiên phải trang bị đầy đủ.

Hần đến , khiến cho Chu Thành Tấn như hổ thêm cánh.

Chu Thành Tấn chỉ lớn hơn ba tuổi so với Mộ Dung Trinh , lần đầu tiên Vu Tranh nhìn thấy hần , đã cảm thấy người này tất không phải vật trong ao .

Hần và Chu Thành Tiêu mặc dù là huynh đệ cùng cha cùng mẹ , diện mạo cũng có sáu , bảy phần giống nhau , nhưng trên trán Chu Thành Tiêu hiện rõ vẻ lỗ mãng phong lưu , trái lại Chu Thành Tấn , chẳng những long tuấn mất phượng mà còn cương nghị rắn rỏi , từ trong ra ngoài toát ra khí phách người khiến khác không dám khinh thường .

Trên đường tiến đến An Dương , Mộ Dung Trinh từng nhắc tới quan hệ của hần và Chu Thành Tấn .

Bọn họ là anh em bà con , khi còn nhỏ cũng có vài phần giao tình , chẳng qua sinh ra ở y học thế gia như hần đối chỉ có hứng thú với những trị liệu cứu người , cho nên sau khi lớn lên , thì không thân với vị biểu huynh này.

Khi bọn hần đến An Dương thì Chu Thành Tấn vạn phần kích động tự mình tiến đến nghênh đón .

Sau một hồi ôn chuyện , Mộ Dung Trinh không trì hoãn nhiều , liền nói: “Có lời gì đợi ta cứu người xong hãy nói , Lý tướng quân hiện nay ở đâu?”

Chu Thành Tấn vội vàng sau người dẫn hần đi gặp Lý Tiểu.

Hiện giờ chiến trường khẩn trương , đừng nói Lý tướng quân , ngay cả chính Tứ hoàng tử cũng bị thương nhiều chỗ.

Mộ Dung Trinh đi tới trước lều trại Lý Tiểu , liếc mắt nhìn Chu Thành Tấn một cái , nói với hần : “Tuy rằng đánh giặc quan trọng hơn , nhưng phải chú ý đến thân thể của chính mình”

Nói xong , xoay người nói với Vu Tranh muốn bám đuôi hần : “Ta mang theo Hỉ Đa đi cứu người là được , nàng ở đây giúp Tứ hoàng tử băng bó vết thương , số thuốc ta mới tới cứ việc dùng , nơi này không thể so với kinh thành , hoàn cảnh tồi tệ , nếu vết thương không được trị liệu đúng lúc , vạn nhất bị nhiễm trùng , hậu quả rất khó lường”

Vu Tranh vội vàng gật đầu . Mọi người đều nói tính tình Mộ Dung Trinh không tốt , không có y đức , đây chẳng qua là đối với người hần không để vào mắt . Từ những câu hần nói , nàng nghe hiểu được , hần là kính nể vị huynh trưởng Chu Thành Tấn này

Chờ sau khi Mộ Dung Trinh cùng Hỉ Đa rời đi , nàng xoay người , dùng tay ra hiệu về phía Tứ hoàng tử , ý bảo hần ngồi xuống trước , bản thân thì mang theo hòm thuốc nhỏ , gọn gàng mang các loại dược liệu lấy ra .

Chu Thành Tấn vừa rồi chỉ lo nói chuyện với Mộ Dung Trinh , không chú ý tới Vu Tranh .

Hiện giờ trong lều chỉ còn lại hai người bọn họ , hần không kìm được nhìn nàng vài lần.

Mười bảy , mười tám tuổi , là một cô nương xinh đẹp , tuy rằng ăn mặc giản dị , nhưng lại không che hết phong thái tú lệ trời sinh của nàng.

Chu Thành Tấn ngồi ở trên ghế , trên người hần đích thực đã thụ thương không ít , cho dù Tứ hoàng tử có thân phận cao quý nhưng ở trên chiến trường thì hần cũng đem hết toàn lực ra sức giết địch.

Vu Tranh nhẹ nhàng cởi ống tay áo của hần , chỉ thấy trên cánh tay có nhiều vết thương , tuy rằng đã được xử lý qua , nhưng lại rất qua loa .

Nàng lấy ra lọ thuốc nước Mộ Dung Trinh tự mình luyện chế , cẩn thận đổ lên vết thương, lại dùng vải sạch đã khử trùng quấn lấy vết thương của hần.

Từ đầu đến cuối , Vu Tranh một câu cũng không nói , trong quân trường , bầu không khí im lặng mà âm áp.

Chu Thành Tấn bên ngoài hành quân đánh giặc nhiều năm , nói đến các cô nương xinh đẹp thì hần gặp không ít . Nhưng trên người Vu Tranh có một hơi thở đặc biệt , hơn nữa nụ cười trên mặt nàng , có thể làm người khác thư thái.

Đặc biệt là khi nàng bôi thuốc cho hần lực đạo mềm nhẹ , hơn hần những gã đàn ông tay chân vụng về trong quân doanh , thất sự là thoải mái hơn nhiều.

Hần nhin không được hỏi : “Nhìn thủ pháp người băng bó vết thương vô cùng lão luyện , chẳng lẽ người cũng là đại phu?”

Vu Tranh lại nở nụ cười , gật đầu , không nói chuyện .

Hần nhíu mày , khẽ hỏi : “Ngườikhông nói chuyện được sao?”

Nàng cắn cắn môi dưới , gật đầu.

Lại nói tiếp , nàng đi theo bên cạnh Mộ Dung Trinh đã lâu ngày , sớm đã thấy quen với y thuật cao minh của hần , hần có thể đem người chết sống lại , lại không thể chữa bệnh cam của nàng , điều này khiến cho trong lòng nàng ít nhiều có chút mất mát.

Chu Thành Tấn cũng rất kinh ngạc , hắn chẳng thể nghĩ tới , cô nương xinh đẹp này lại là một người câm , trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết mình nên nói gì cho phải.

Có điều , tuy rằng nàng không nói được , nhưng nụ cười trên mặt lại thập phần thân thiện , giúp hắn băng bó vết thương lại ôn nhu như vậy .

Một ý niệm đột nhiên hiện lên trong đầu , hắn nhớ biểu đệ là một tên rất hay bắt bẻ , tính khí không tốt , tính cách cực kém , không ngờ lại để nàng bên cạnh , hơn nữa từ thái độ của biểu đệ với nàng xem ra quan hệ giữa hai người thực không nhỏ ... Không đợi Chu Thành Tấn suy nghĩ rõ ràng , cửa quân trường bị đẩy ra .

Mộ Dung Trinh thần tình mệt mỏi đi đến , đi thẳng đến trước mặt Vu Tranh , giơ tay lên , đem trọng lượng cơ thể toàn bộ đặt ở trên người nàng , mang theo vài phần tính trẻ con nói : “Mau hầu hạ ta rửa mặt thay quần áo , ta muốn tìm một chỗ ngủ một lát , thật sự là mệt chết đi được”

Chu Thành Tấn vội vàng đứng dậy , phân phó hạ nhân dẫn hắn đi quân trường khác nghỉ ngơi.

Mãi đến khi Vu Tranh đỡ Mộ Dung Trinh mệt mỏi rồi đi , Chu Thành Tấn vẫn ngơ ngẩn nhìn về phía hai bóng lưng biến mất , hồi lâu không nói lên lời.

Từ sau khi Mộ Dung Trinh mang Vu Tranh đến làm quân y , đối với chúng tướng sĩ mà nói , thật sự là giải quyết không ít vấn đề khó khăn.

Khiến cho mọi người vui vẻ nhất là cuối cùng cũng bảo vệ được mạng Lý tướng quân , tuy rằng vẫn còn phải nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi mấy ngày , nhưng tin rằng không lâu nữa sẽ có thể tự thân mang binh đi đánh giặc .

Mộ Dung Trinh lớn lên ở nhà đại phú , mấy ngày ở trong quân doanh thì thấy vô vị tới cực điểm.

Hơn nữa tướng sĩ ra chiến trường đánh giặc , không phải tay chân bị thương thì cũng là trúng tên , đối với người thích nghiên cứu các loại nghi nan tạp chứng như hắn thật sự mà nói thì quá đơn điệu , thế nên đều giao cho Vu Tranh xử lý.

Vu Tranh tâm địa lại thiện lương , nàng cho rằng , quốc gia có thể yên ổn , nhân dân có thể có những ngày lành mới là chuyện quan trọng nhất .Nàng rất hâm mộ những dũng sĩ có thể ở trên chiến trường giết địch , tuy rằng nàng không có cái khả năng đấy , nhưng ít nhất nàng có thể trị bệnh cứu người .

Mang theo lòng tin này , nàng tận tâm tận lực giúp các tướng sĩ bị thương chữa bệnh , tận hết khả năng giảm bớt những đau đớn khổ sở của họ .

Dần dần , tiếng tăm của nàng ở trong quân doanh ngày càng vang dội , bởi vì tất cả mọi người biết Mộ Dung Trinh không thích chẩn bệnh , ngược lại thì nha đầu bên người hắn lại vô cùng thân thiện ôn nhu , hơn nữa y thuật lại cao minh.

Trong thời gian ở chung với nàng , Chu Thành Tấn cũng chậm chậm phát hiện sự thiện lương nhân từ của Vu Tranh.

Có điều , gần đây chiến sự càng ngày càng căng thẳng , những võ tướng nguyên lão đều ủng hộ Chu Thành Tiêu , cả đám đều đem hết toàn lực bảo hộ đế vị của hắn .

Mặc dù trong tay nắm giữ bốn mươi vạn đại quân , nhưng trong tay võ tướng trong triều ủng hộ Chu Thành Tiêu thì có bảy mươi vạn đại quân , chỉ nhìn nhân số binh lính thôi cũng đủ biết việc hắn muốn hồi kinh đoạt vị , là một trận đại chiến khó khăn gian khổ.

Vu Tranh cả ngày bận rộn không có thời gian nghỉ ngơi , ngoài việc phải chữa trị cho những người bị thương ra còn phải hầu hạ đại gia Mộ Dung Trinh.

Hôm nay nàng vừa tắm xong định mặc quần áo thì một cơn chóng mặt đột nhiên kéo tới , từ trong bụng trào ra ngoài một dòng nước chua , nôn khan một hồi , nhưng lại không nôn được gì .

Nàng nghĩ nghĩ , bản thân không phải là ăn đồ ăn hỏng chứ !

Tự bắt mạch cho mình , một lát sau , khuôn mặt nàng nhiễm lên một tầng đỏ ửng không bình thường .

Nàng có hài tử !

Từ khi ở kinh thành , nàng cũng Mộ Dung Trinh đã xảy ra tình huống , tính ngày , nguyệt sự đích thực là đã muộn nhiều ngày.

Biết rõ hiện tại không phải thời cơ tốt mang thai , nhưng đối với tiểu sinh mạng ngoài ý muốn này , nàng vừa sợ lại vừa kích động , hận không thể mau chóng đem tin tức này nói cho Mộ Dung Trinh.

Mấy ngày nay sinh hoạt trong quân doanh , đương nhiên có khó khăn vất vả.

Nàng sợ động thai khí hoặc giả có gì bất trắc , liền vội vàng kê một đơn thuốc , đưa tới cho Hỉ Đa . Đưa cho hẩn , để cho hẩn giúp mình sắc thuốc ăn thai .

Hỉ Đa nhìn tên thuốc trong đơn , không kịp được đọc : “Hoàng Linh , Bạch Thuật , đây không phải đều là thuốc an thai sao?”

Đi theo Mộ Dung Trinh nhiều năm , tuy rằng không học được y thuật , nhưng thuốc gì chữa bệnh gì , Hỉ Đa vừa nhìn liền có thể hiểu được .

Hẩn ngẩng đầu liếc mắt nhìn Vu Tranh một cái , chỉ thấy nàng cười đưa tay khê đặt trên bụng của mình.

Hỉ Đa lập tức choáng váng , vừa mừng vừa sợ kêu lên “Vu cô nương , người sẽ không phải là mang thai con chủ tử chứ?”

Vu Tranh bị hẩn nói đúng có chút đỏ mặt , cúi đầu , xem như ngầm thừa nhận .

Hẩn kích động vội vàng nói : “Người ở đây chờ , ta đây phải đem chuyện tốt lành nói cho chủ tử”

Thấy hẩn muốn chạy , nàng bèn kéo hẩn trở về , chỉ chỉ toa thuốc của mình , giống như đang nói ... , bốc thuốc trước quan trọng hơn .

Hỉ Đa vội vàng gật đầu , nói thầm : “Được rồi , loại việc này không nên để ta nói , nên do người tự mình đi nói cho chủ tử mới phải , người chờ , ta đây tìm giúp thuốc giúp người”Nói xong , hẩn vội vàng chạy đi.

Vu Tranh trong lòng mặc dù có khẩn trương , nhưng lại rất vui vẻ.

Đúng lúc nàng chuẩn bị đem tin tức này nói cho Mộ Dung Trinh thì đột nhiên nghe tiếng nói chuyện quen thuộc ở cách đó không xa , Nàng vốn không để ý những chuyện này , nhưng người mà hai người kia đang bàn luận , lại chính là nàng .

Vu Trang mặc dù có miệng không thể nói nhưng không có nghĩa là nàng không nghe được .

Một người trong đó nói : “Chủ tử cũng không biết là nghĩ gì , mang theo Vu cô nương bên cạnh lâu như vậy , nhưng mà người xem , nàng ta hiện tại là người câm không thể nói chuyện , hồi trước ở trong phủ ta vô ý nghe qua nàng ta hát , giọng hát thật sự là dễ nghe , nhưng có thể hát không thể nói , thật sự là rất đáng tiếc”

Một người khác cười nói : “Người còn chưa hiểu rõ à , kỳ thật chủ tử có thể trị khỏi bệnh câm của Vu cô nương , nhưng mà người không muốn trị mà thôi”

“A, vì sao?”

“Vu cô nương kia hát đúng thật là dễ nghe , nhưng ở nhiều năm như vậy tính tình ông chủ thế nào người cũng biết , Vu cô nương dù sao vẫn là một nữ tử thanh lâu , sớm muộn gì cũng có một ngày chủ tử cũng lấy vợ sinh con . Về phần Vu cô nương mà nói nếu tốt số thì ở lại trong phủ làm thị thiếp , số không tốt , thì là trực tiếp trục xuất khỏi phủ”

Người nọ cười cười “ Chủ tử vốn ghét người một khúc hai nháo ba đòi chết , nếu Vu cô nương có thể nói chuyện , ngày nào đó tìm chủ tử khóc lóc , chẳng phải là chọc chủ tử tức sao?”

Một người khác nghe xong lời này , cũng không khỏi gật đầu “Người nói đích thực có vài phần lý lẽ”

“Hơn nữa người biết không ? Lúc trước chủ tử mang Vu cô nương vào phủ từng lên nói qua , lưu người câm bên cạnh có chỗ tốt nhất chính là sẽ không ồn ào đến mình , người nghĩ xem , y thuật chủ tử cao minh như

vậy , muốn chữa khỏi cho một người câm chẳng qua chỉ cần nhấc tay một cái . Nhưng giờ đã hơn nửa năm rồi , miệng Vu cô nương vẫn không thể nói , chứng tỏ điều gì , nghĩ cũng đã rõ rồi”

Đối phương nghe vậy cũng cười.

Thanh âm của hai người càng lúc càng xa ,mãi cho đến khi không nghe được gì nữa . Nhưng để lại cho Vu Tranh , là tầng tầng vết thương , lòng nàng đau như dao cắt.

Nàng thế nào cũng không dám tin , Mộ Dung Trinh lại có thể dùng tâm tư như thế đối xử với nàng .

Nàng được mang vào Mộ Dung phủ chính xác đã hơn nửa năm , nhưng cho tới giờ hấn chưa từng chữa bệnh cho nàng . Hồi trước nàng cho rằng hấn không xem bệnh cho nàng , có lẽ là bởi vì không tìm được được liệu thích hợp , nhưng hôm nay ...

Nàng nhẹ nhàng vỗ về bụng của mình , ở sau trong lòng đột nhiên nổi lên một tảng chua xót .

Ngay cả con hấn đều có , nhưng nàng lại chỉ là tỳ nữ lúc hấn gọi thì tới , đuổi thì đi.

Làm tỳ nữ nàng cũng không cảm thấy ủy khuất , chỉ cần Mộ Dung Trinh thật lòng muốn nàng mới là điều quan trọng .

Nhưng hiện tại nàng muốn biết , lúc hấn mới mang nàng nhập phủ , là thật tâm muốn trị bệnh cho nàng , hay là như lời hai người kia nói , chẳng qua chỉ là chơi đùa với nàng mà thôi ?

Nghĩ đến đây , trong lòng Vu Tranh trăm ngàn cảm xúc lẫn lộn , nhin không được liền đi tới chỗ quân trưởng Mộ Dung Trinh ở , mới vừa bước vào cửa , liền thấy hấn đang ngồi trên ghế vừa xem y thư vừa uống trà .

Nghe thấy tiếng chân của nàng , hấn chỉ nhấc khẽ mí mắt lên , sắc mặt không tốt lắm ra lệnh cho nàng : “Toàn thân ta ngứa chết rồi , lát nữa nấu nước ấm cho ta , ta muốn tắm”

Từ sau khi đến An Dương , những ngày thoải mái lúc trước liền rời xa hấn .

Mặc dù Chu Thành Tấn đã tận hết khả năng để cho hấn thoải mái , nhưng đối với người luôn có yêu cầu cực cao với chất lượng cuộc sống như hấn mà nói , sống ở nơi như thế này thật sự là khó khăn gian khổ.

Hấn chính là như vậy , cuộc sống sung sướng quen rồi , đột ngột chuyển tới hoàn cảnh tồi tệ , có nhiều chỗ khó có thể chấp nhận .

Giả như ngày trước một ngày tắm hai lần , bây giờ ngay cả hai ngày tắm một lần cũng khó khăn , điều này làm cho tâm tình của hấn trở nên vô cùng hậm hực.

Hơn nữa cứ ba đến năm ngày lại có người sắp chết mang đến trước mặt hấn , khi trị thương khó tránh không đụng tới máu , nhìn nhiều , khẩu vị tự nhiên cũng giảm xuống không ít .

Cho nên giờ phút này , tâm tình của hấn tệ tới cực điểm , khi nói chuyện giọng điệu cũng trở nên thấp phẫn cay nghiệt .

Thấy Vu Tranh đứng đó không nhúc nhích , Mộ Dung Trinh động khí : “Người còn đàn người đứng đó làm gì , đi nấu nước , ta muốn tắm rửa”

Làm cho hấn bất ngờ chính là , nàng chẳng những không đi nấu nước , ngược lại còn đi đến trước mặt hấn , cầm lấy bút trên bàn , lưu loát viết : lúc trước chàng dẫn ta nhập phủ , có phải cho tới giờ cũng chưa từng nghĩ muốn trị khỏi bệnh câm của ta hay không?

Tâm tình Mộ Dung Trinh vốn không tốt , Vu Tranh từ trước tới nay luôn ôn hòa bây giờ chẳng những không nghe hấn phân phó còn chất vấn hấn , chẳng khác nào như thêm dầu vào lửa , làm cho hấn càng phát hỏa.

Hấn tức giận trừng mắt liếc nhìn nàng một cái , cả giận nói : “Nàng hỏi cái này làm gì ? Hiện tại ta muốn tắm rửa , còn việc nàng nên làm là lập tức đi nấu nước tắm cho ta”

Hấn rất bức bối , mùi thói đầy người làm hấn chịu không nổi.

Vu Tranh cau mày liếc nhìn hấn một cái , lập tức lại nâng bút viết nói : “Chàng từ trước đến nay chưa từng nghĩ muốn chữa khỏi bệnh của ta , đối với chàng mà nói , nếu ta cả đời câm hấn là một việc không thể tốt hơn rồi”

Nhìn thấy lời nói này ,cơn tức của Mộ Dung Trinh lập tức lên cao .

Hắn vốn chán ghét giải thích với người khác , cho dù là trước kia cự tuyệt chữa bệnh cho người khác , tuy rằng trong lòng có vô số lý do , nhưng hắn chưa bao giờ nói.

Hắn cho rằng , không có gì phải nói ,không muốn trị chính là không muốn trị .

Hắn chỉ dùng hành động để chứng minh tâm ý của mình . Hắn đối với nàng như thế nào , tin chắc rằng cả Mộ Dung phủ ai có mắt cũng đều nhìn được , hắn đối với nàng là đặc biệt .

Hắn cho rằng biểu hiện của mình đã rõ ràng , không ngờ nàng lại có thể chạy đến trước mặt hắn , dùng thái độ ác liệt như vậy chất vấn hắn .

Khiến cho hắn tức giận hơn cả chính là nàng không tin nhiệm hắn ! Chán nản bực dọc nhất thời nảy lên trong đầu của hắn .

Hắn không khách khí mở miệng quát : “Đúng vậy , thật sự ta không muốn trị khỏi bệnh của ngươi , không muốn cho ngươi mở miệng nói chuyện , ngươi có thể câm cả đời đối với ta mà nói là không có chuyện gì tốt hơn”

Hắn cười lạnh một tiếng , còn nói “Ngoài ra , đừng quên thân phận của mình , Vu Tranh ngươi , chẳng qua chỉ là một nô tài ta dùng bạc mua từ kỹ viện về mà thôi , nếu ngươi không thể chấp nhận sự thật này , thì bây giờ cắt cho ta!”

Lời này không phải chủ ý của hắn , nhưng tính tình hắn vốn không tốt , hiện tại còn đang nổi nóng , lời khó nghe thế nào cũng có thể nói ra .

Vu Tranh nghe vậy , trong phút chốc khuôn mặt thoáng vẻ bi thương , gần như không chút suy nghĩ , xoay người chạy khỏi trường .

5. Chương 5

Oanh _____

Tiếng sấm chói tai vang tận trời , Mộ Dung Trinh rơi vào trong hồi ức đột nhiên bị tiếng sấm bên ngoài làm giật mình bừng tỉnh.

Hắn nhớ rõ năm năm trước ,khi thi thể của Vu Tranh được nâng trở về từ hiện trường , mưa cũng to như trút nước , mỗi khi tiếng sấm chói tai vang lên , đều khiến hắn nhớ lại trận bi kịch kia .

Vu Tranh đã chết , mang theo đứa con trong bụng chưa ra đời mà chết.

Nếu thời gian có thể quay người ,hắn nhất định sẽ liều mình ngăn cản màn bi kịch đó.

Nhìn thấy mưa bên ngoài không ngừng rơi xuống , lòng Mộ Dung Trinh giờ phút này như dao cắt.

Tuy rằng lúc ấy nàng là vì Chu Thành Tấn mới gặp kiếp nạn này , nhưng nếu như lúc ấy không phải hắn trong cơn tức giận nói ra những lời tổn thương đến nàng , nếu không phải hắn không lựa lời kêu nàng cắt đi , thảm kịch năm năm trước cũng không phát sinh .

Cho dù hắn có thuật khởi tử hồi sinh , nhưng lúc trước Vu Tranh vì bảo vệ hắn khỏi độc thủ của Ưng Hạo Thiên đã chết thảm một lần . Thuật khởi tử hồi sinh của hắn , chỉ có thể sử dụng một lần trên cơ thể một người ...

Nói cho cùng , nàng là vì Mộ Dung Trinh hắn mà chết . Mà khi nàng chết , trọng bụng còn mang cốt nhục của hắn .

Ngoài phòng mưa sấm đan nhau , trong phòng nét mặt Mộ Dung Trinh đầy ưu sầu.

Mở tờ giấy được hắn gấp cẩn thận , chữ viết bên trên tinh tế , đó là chữ viết tay của Phượng Tịch Dao .

Mộ Dung Trinh nhẹ nhàng nắm tờ giấy trong tay , ánh mắt sâu sau , vẻ mặt có nét hơi kích động .

Giống nhau như đúc ! Chữ của Phượng Tịch Dao và Vu Tranh viết giống nhau như đúc.

Nhớ lại năm đó Vu Tranh miệng không thể nói , cách trao đổi duy nhất với hắn chính là dùng bút viết chữ . Hắn nhìn quen bút tích của nàng , cho dù là qua năm năm , nét chữ và kiểu chữ của nàng vẫn khắc sâu trong đầu không quên được .

Mộ Dung Trinh đột nhiên nở nụ cười , năm năm trước khi Vu Tranh chết , khoảng khắc đấy hắn đã tự mình hạ Huyết chú.

Mộ Dung gia là một y học thế gia cổ xưa và thần bí , y thuật thần bí tổ tiên lưu truyền tới nay rất uyên thâm .

Huyết chú ! Đối với hậu nhân Mộ Dung gia mà nói , giống như một lời nguyên đáng sợ .

Hạ Huyết chú là cách phi thường phức tạp , người bị hạ Huyết chú , chẳng những phải nhận lấy vạn kiến cần tâm đốn , còn có thể mất đi bảo bối bản thân nguyệt đạt được trong phút chốc .

Mà năm năm trước hắn không chút nghĩ ngợi hạ Huyết chú cho mình , chính là hi vọng khi còn sống , có thể tìm được chuyển sinh kiếp sau của Vu Tranh .

Có lẽ chuyện kỳ kỳ như vậy người khác nghe được có chút khó tin . Nhưng đối với Mộ Dung gia mà nói , Huyết chú thật sự tồn tại .

Cách làm Huyết chú tuy rằng âm độc , nhưng lại vô cùng hữu hiệu .

Hồi đó hắn dùng máu của mình cùng máu Vu Tranh đã chết dung hợp cùng một chỗ , trải qua bảy bảy bốn mươi chín ngày , nuôi một con huyết trùng chí âm chí độc , trói buộc linh hồn của hắn đã cùng linh hồn Vu Tranh cùng một chỗ .

Chỉ cần đợi đến thời điểm , hắn có thể gặp được chuyển sinh kiếp sau của Vu Tranh. Khi gặp lại nàng thân thể sẽ lập tức cảm nhận được sự tồn tại của đối phương .

Đêm hôm đó lúc hắn bệnh nặng , trong ánh trăng mờ nhớ rõ bản thân ôm lấy một nữ nhân , hơi thở giống như hơi thở của Vu Tranh .

Lúc ấy hắn cho là mình nằm mộng , nhưng sau đó ...

Nghĩ đến đây , Mộ Dung Trinh cười vô cùng đắc ý . Khi hắn tự mình chạy đến phòng giặt đồ của Mộ Dung phủ , liều lĩnh ôm Phượng Tịch Dao vào trong ngực thì hắn liền vô cùng xác định , Phượng Tịch Dao , chính là Vu Tranh chuyển sinh sang kiếp sau .

Hắn không rõ vì sao linh hồn sau khi chết của Vu Tranh lại nhập vào trong thân thể của Phượng Tịch Dao , theo như lẽ thường , linh hồn của nàng sẽ tới âm tào địa phủ , uống qua Mạnh bà thang sau đó đầu thai .

Nếu tính đúng thì , Vu Tranh chuyển kiếp năm nay hắn là chỉ có năm tuổi.

Nhưng hắn lại cảm nhận được hơi thở của Vu Tranh trên người Phượng Tịch Dao , hơn nữa nét chữ của hai người gần như giống nhau như đúc , để cho hắn càng xác nhận .

Ngoài ra , thủ pháp châm cứu cho động vật , hắn không dám nói trên đời này chỉ có mình hắn biết nhưng để có thể hạ kim chuẩn xác , thì đúng thật là tìm không thấy người thứ hai .

Năm đó tự tay truyền thụ bản lĩnh này cho nàng , bây giờ Phượng Tịch Dao lại có thể chữa khỏi cho tiểu bạch miêu mà hắn cố ý làm quà không chút nhầm lẫn .

Đủ loại dấu hiệu chứng minh , Phượng Tịch Dao và Vu Tranh , nhất định là cùng một người.

Hiểu rõ chuyện này Mộ Dung Trinh vô cùng kích động , rất muốn ngay lập tức đem Phượng Tịch Dao ôm vào trong ngực , giải trừ nỗi nhớ thống khổ năm năm nay đối với nàng.

Nhưng hắn không quên , thái độ của Phượng Tịch Dao lạnh nhạt bao nhiêu với mình . Phượng gia sống ở phía bắc kinh thành , cách Mộ Dung phủ không xa lắm .

Nhưng năm năm nay , nàng lại không một lần tìm đến hấn , điều này đủ để nói rõ , khẳng định nàng còn nhớ đến chuyện cũ năm đó . Cho nên hấn không dám tùy tiện đi tìm nàng truy hỏi tới cùng , hấn rất sợ , sau khi phá đi tầng sương mù này , đạt được chỉ là sự tuyệt tình chỉ trích của nàng .

Mưa bên ngoài rơi không ngừng , sấm động không dứt , mưa gió biến ảo . Thời tiết tồi tệ như vậy , chẳng những làm cho Mộ Dung Trinh nhớ lại những chuyện cũ không vui , mà ngay cả Phượng Tịch Dao đang ở trong phòng giặt quần áo , sắc mặt cũng trở nên hết sức khó coi .

Yên Nhi thấy nàng không tập trung , nhin không được quan tâm hỏi : “Tịch Dao , sau ngày hôm qua Hầu gia đột nhiên đến phòng giặt đồ , trông mặt cô luôn căng thẳng . Rốt cuộc hầu gia nói gì với cô vậy ? Người có phải gây khó dễ cho cô không ?”

Phượng Tịch Dao nâng mắt nhìn Yên Nhi , ảm đạm cười “Ta chẳng qua chỉ là một nô tài trong Hầu phủ , không gia thế không bối cảnh , Hầu gia cần gì phải làm khó ta?”

Khi nàng nói đến hai chữ “nô tài” , có chút nhấn mạnh , giống như cố cường điệu đó là một sự thật .

Yên Nhi tuy rằng nhất gan sợ phiền phúc , nhưng tâm tư lại vô cùng thông suốt .

Vốn tưởng rằng ngày hôm qua Hầu gia đột nhiên đi giá tới phòng giặt đồ là để hỏi tội nàng , không ngờ Hầu gia ngay cả liếc mắt nhìn một cái cũng không , cứ như vậy phất tất cả a hoàn khác đi ra ngoài , chỉ lưu lại riêng một mình Tịch Dao .

Lúc ấy bên trong rốt cuộc phát sinh chuyện gì nàng không biết , nhưng nàng cảm thấy được , quan hệ của Hầu gia cùng Tịch Dao khẳng định không hề tầm thường .

Nàng còn muốn nói tiếp gì đó , nhưng Phượng Tịch Dao đã đứng dậy , ôn nhu nói : “Ta đi vừa củi nấu nước ấm lại đây” Nói xong , đã đi thẳng về phía vừa củi.

Ngoài mặt Phượng Tịch Dao tuy rằng vô cùng trấn định nhưng kỳ thật ở sâu trong nội tâm lại không thể bình ổn .

Nàng thế nào cũng không nghĩ đến , đã năm năm qua đi , Mộ Dung Trinh chẳng những không cưới vợ sinh con , ngược lại còn ...

Nghĩ đến lúc trước hấn vì một cái hà bao mà không quản tính mạng nhảy vào ao sen , lòng của nàng không khỏi rung động .

Trên thực tế có rất nhiều chuyện nàng không cách nào hiểu nổi.

Năm năm trước , Chu Thành Tấn bắt mẫn chính sách tàn bạo , mang binh khởi nghĩa , hạ trại ở An Dương thì Đại tướng quân Lý Tiểu bị quân địch tập kích mạng chỉ trong một sớm một chiều . Mộ Dung Trinh mang theo tỷ nữ Vu Tranh rời khỏi kinh thành đến An Dương trị liệu , cũng thành quân y không thể thiếu .

Vẫn còn nhớ rõ ngày đó cũng giống như hôm nay , sắc trời mù mịt , mưa to bằng bạc . Vu Tranh trong lúc vô ý nghe được hai người tiểu bộc bên cạnh Mộ Dung Trinh nói chuyện , đi tìm Mộ Dung Trinh hỏi cho rõ ràng , kết quả lấy được đáp án đúng là ... Nàng chỉ là nô tài hấn dùng bạc mua từ kỹ viện về.

Nô tài ! Thân phận bao nhiêu bi ai tức cười.

Đáy mắt Phượng Tịch Dao lộ nét bi thương tuyệt vọng .

Nàng vĩnh viễn không quên được ngày đó , khi chạy khỏi quân trường của Mộ Dung Trinh , trong lòng bi thương đến cỡ nào . Tại ngày đó nàng chỉ được xem là cả đời dựa vào nam nhân , nàng nghe thấy , những lời hấn trào phúng hấn nói giống như lưỡi dao sắc nhọn.

Có lẽ , chết thật sự có thể khiến người ta hoàn toàn giải thoát . Cho nên nàng tự mặc chiến bào của Chu Thành Tấn , liều mình dẫn địch truy kích nàng cũng không sợ , tình nguyện dùng tính mạng của mình đổi lấy một hồi yên bình.

Sau đó , nàng đã chết .

Tất cả mọi người đều nghĩ nàng là vì Chu Thành Tấn mà chết , chỉ có chính nàng hiểu được , là Mộ Dung Trinh vô tình , cướp đi ham muốn tiếp tục sống của nàng.

Không cha không mẹ , lại là một người cầm sống bằng nghề ca hát trong thanh lâu , nàng không thấy tiếp tục sống còn có ý nghĩa gì nữa.

Đúng vậy , Phượng Tịch Dao chính là Vu Tranh !

Cho dù chuyện này vô cùng ly kỳ , nhưng đối với nàng mà nói , cũng không thể thay đổi được sự thật .

Sau khi tỉnh lại , nàng phát hiện mình biến thành Phượng Tịch Dao , có một người cha yêu thương mình , cùng với một gia đình không giàu có , nhưng là một gia đình tràn ngập hạnh phúc.

Ký ức hồi trước , hiện giờ đã xóa đi rất nhiều chuyện không tốt . nàng trước kia từng không thể nói chuyện , là bởi vì ở cuộc sống trước từng bị kẻ phụ cường bạo , hoảng sợ quá độ , mới biến thành người câm.

Thế nhưng đời này , được Phượng Ngũ cẩn thận che chở yêu thương , nàng từ từ cũng tiếp nhận thân phận mới của mình , cũng dần dần mở miệng nói chuyện.

Mộ Dung Trinh có lẽ là một thần y tuyệt thế được mọi người kính sợ , nhưng người trị khỏi bệnh câm cho nàng lại là người cha Phượng Ngũ đời này của nàng.

Nếu trời cao cho nàng cơ hội trọng sinh , nàng tự nhiên sẽ hảo hảo quý trọng duyên phận này.

Về phần Mộ Dung Trinh , mặc kệ bản thân từng thương mến hần thế nào đi nữa , tất cả đều là chuyện đời trước , không hề có quan hệ với Phượng Tịch Dao nàng .

Nhưng mà ... Có một số việc , thật sự có thể nói quên liền quên mất được sao?

Nếu quả thật quên được hết sao , vậy thì khi tận mắt thấy hần nhất hà bao chính tay nàng khâu cho hần vì sao lại thấy đau lòng ?

Thất sự quên được hết sao , vậy khi nàng nhìn thấy hần bị bệnh tật dày vò tại sao lại khẩn trương ?

“A!” Cái nóng bỏng đột nhiên đến khiến nàng kêu lên một tiếng , vội vàng lui về phía sau , bỗng nhiên hoàn hồn , thì ra bản thân suy nghĩ vẫn vơ ,không cẩn thận đun nước tự làm phỏng mình .

nàng còn chưa kiểm tra vết thương trên tay , đã bị lực đạo đột nhiên xuất hiện từ phía sau kéo vào trong lòng . Nàng hoảng hốt chưa kịp bình tĩnh , ngẩng đầu lên , chẳng biết Mộ Dung Trinh xuất hiện ở phía sau nàng từ lúc nào , bốn mắt nhìn nhau .

Hần bá đạo nắm ngón tay bị bỏng của nàng lên để lên bên môi , dùng đầu lưỡi ẩm áp nhẹ nhàng mút lấy.

Phượng Tịch Dao bị sự xuất hiện của hần dọa không nhẹ . Nếu nàng nhớ không lầm , nơi này là vừa củi phải không ? Thân là Mộ Dung hần gia , luôn luôn sợ bẩn , sợ mệt , sợ phiền toái như Mộ Dung Trinh , bình thường có ham mê lớn nhất chính là ẩn tránh ở trên giường của hần làm đại gia , hoặc là đem độc trùng cổ quái của mình ra nghiên cứu những lúc buồn chán , hiện tại hần lại có thể không để ý đến thân phận núm lấy ngón tay bị phương của nàng , còn dùng đầu lưỡi liếm láp nhẹ nhàng nữa!

Tuy rằng vết bỏng được cẩn thận xử lý như vậy khiến nàng cảm thấy hết sức thoải mái , nhưng khoảng cách giữa hai người lại quá gần làm cho lòng nàng bồn chồn.

Nàng cố gắng muốn rút cánh tay của mình ra thì bị Mộ Dung Trinh ngang ngược nắm .

“Tay ngươi bị phỏng , cần bôi thuốc” Thanh âm của hần tuy rằng rất đều đều , nhưng trong giọng nói lại khó che được ý muốn ra lệnh .

Nàng lắc đầu “Không cần , đây chỉ là vết thương nhỏ ...”

Mộ Dung Trinh không chớp mắt nhìn nàng , ánh mắt sắc bén kia dường như muốn xuyên thủng xuyên thủng sự che giấu của nàng .

Phượng Tịch Dao không thích cảm giác như thế , cũng không hiểu vì sao trong một đêm hần lại thay đổi cách đối xử với nàng đến vậy . Ánh mắt của hần tựa hồ đang nói cho nàng biết , hần muốn nhìn thấy cái gì đó ...

Nàng không muốn suy đoán đáp án , điều duy nhất có thể làm , là thoát khỏi hần , càng xa càng tốt.

Nhưng Mộ Dung Trinh có chết cũng không buông tay , điều này làm cho Phượng Tịch Dao tức giận , hung hăng trừng mắt một cái , nhỏ giọng quát “Ta chỉ là một nô tài trong phủ , Hầu gia cho dù không để ý lập trường của mình , cũng nên lo lắng một chút tới thanh danh của ta , người cầm tay ta như vậy, rốt cuộc là tình làm gì ?”

Nghe vậy , hần nhẹ giọng cười “Từ giờ trở đi , người không phải nô tài trong phủ của ta”

Nàng liếc nhìn mắt một cái , lại nghe hần tiếp tục nói “Cha người Phượng Ngũ là thầy thuốc Hồi Xuân đường , tin rằng từ nhỏ người thường nghe thường thấy nên cũng bị ảnh hưởng , nhất định nắm chắc về y thuật , lần trước ta giúp Phượng gia các người cứu người , người từng nói , đối với Phượng gia các người , ta là ân nhân”

“Bây giờ ta chẳng phải là người giặt quần áo trong Mộ Dung phủ hay sao?” Nàng lạnh nhạt vạch lại hần .

“Mộ Dung phủ ta gia nghiệp to lớn , đương nhiên không thiếu người giặt quần áo , chỉ có điều ...” Hần cười cười nhìn nàng một cái “Bên cạnh ta thật ra thiếu một trợ thủ tay chân gọn gàng , làm việc cẩn thận”

Phượng Tịch Dao không thể tin nhìn hần .

“Người đoán không sai , từ hôm nay trở đi , người phải ở lại bên cạnh ta , làm trợ thủ của ta , một tắc cũng không rời”

Nàng giặt mình sững sờ , thật lâu sau , cuối cùng mới tìm lại thanh âm của mình “Nếu ta nhớ không nhầm , Hầu gia hần là đối với trị liệu chữa bệnh không có hứng thú.”

Người này không có ý đức , đây là chuyện cả Thiên Khải vương triều này đều biết.

Mộ Dung Trinh lại trắng tráo cười nói “Hiện tại ta có hứng thú”

Phượng Tịch Dao nghe xong , mười phần vô ngữ.

Lúc này , Mộ Dung Trinh đột nhiên dắt tay nàng , cứ thế nói : “Đi , trước tiên phải bôi thuốc trị bỏng cho tay người , bôi thuốc xong , theo ta đi dùng bữa...”

“Hầu gia , ta chỉ là một a hoàn trong phủ ...” Bị hần mạnh mẽ lôi đi Phượng Tịch Dao không kịp được lớn tiếng nổi rõ sự thật này .

Hần quay đầu lại liếc nhìn nàng cười một cái “Sai rồi , người bây giờ là trợ thủ của ta” Thấy nàng còn muốn phản kháng , hần lại ném ra một câu “ Đừng quên , ta còn là ân nhân của Phượng gia các người”

Phượng Tịch Dao cuối cùng cũng không tìm được lý do gì để phản lại đề nghị của nghị , chỉ có thể ngậm ngút tùy ý hần lôi nàng đi khỏi vừa củi , ngay trước mặt hạ nhân Mộ Dung phủ , cùng nắm tay hần đi về phía phòng của hần.

Mộ Dung gia nhiều đời hành y , trong kinh thành có không ít hiệu thuốc lớn đều có liên quan đến Mộ Dung gia.

Mỗi tuần trong tháng , Mộ Dung Trinh đều sai người đi các hiệu thuốc lớn chọn thuốc , mang về Mộ Dung phủ cho hần nghiên cứu . Trong phủ có các hạ nhân đặc biệt phụ trách việc ra ngoài chọn mua , nhưng mà hôm nay , hần lại phân phó Hỉ Đa chuẩn bị xe ngựa , hần muốn tự mình xuất phủ đi mua thuốc.

Mà lần này đi theo dĩ nhiên cả cả trợ thủ mới nhậm chức không lâu – Phượng Tịch Dao.

Bởi vì cái gọi là cần người thì miệng mềm, bắt người thì tay ngắn, tuy rằng nàng thật sự không thích quá mức gần gũi với hần , nhưng không thể không nói , nếu Mộ Dung Trinh lúc trước không xuất thủ cứu giúp , A Quý hiện giờ đã chết rồi.

Lưu lại ở Mộ Dung Phủ đã hơn một tháng , nàng nhận được thư cha sai người đưa tới , trong thư có nói , A Quý sau khi nghỉ ngơi điều dưỡng , hiện giờ đã không còn đáng ngại.

May mắn là A Quý không có việc gì , bằng không Phượng già nàng thật thẹn với một nhà già trẻ Trần Quý . Cho nên mấy ngày nay làm người hầu ở Mộ Dung phủ , nàng luôn chăm chỉ hoàn thành tốt những việc mình phụ trách.

Thiếu ân huệ thì nhất định phải trả , đây là đạo lý từ nhỏ nàng đã hiểu và làm theo . Chỉ là cùng Mộ Dung Trinh xuất phủ , lại còn ngồi cùng một cái xe kiệu , điều này khiến nàng có chút không thoải mái.

May là quá trình mua thuốc vô cùng thuận lợi , đã đi mấy hiệu thuốc , lão bản đều nhiệt tình tiếp đón.

Đi đi lại lại như vậy cả buổi sáng , nên mua gù cũng đều mà đủ .

Mộ Dung Trinh trước sau như một ngồi trong xe làm đại gia , mọi việc gần như đều do một mình Phượng Tịch Dao ôm hết.

Lúc nàng trở lại trong xe , chỉ thấy trên mặt hần lộ vào phần vui đùa “ Ta quả nhiên nhìn không nhầm , để người làm trở trợ thử đúng là tìm đúng rồi , hoàn toàn không cần ta phân phó chỉ đạo đã làm tốt tất cả mọi chuyện đến vậy . Ta cũng bắt đầu thấy hoài nghi , có phải người đã làm quen việc thế này hay không đây.”

Sắc mặt Phượng Tịch Dao khê thay đổi . nàng đương nhiên là quen việc , bởi vì năm năm trước , phụ trách đến các hiệu thuốc lớn chọn mua thuốc đều do nàng tự mình xử lý .

Bởi vì hần là người cực kì xoi mói , cho nên mỗi lần chọn được liệu , nàng đều hết sức cẩn thận .

Nhưng nàng đã quên mất một việc , nàng bây giờ Phượng Tịch Dao không phải Vu Tranh . Nếu như là Vu Tranh năm đó , tài giỏi linh hoạt xử lý mọi việc tốt là việc hiển nhiên , nhưng bây giờ nàng là Phượng Tịch Dao ...

Đối mặt với vẻ mặt cười như không cười của Mộ Dung Trinh , trong lòng nàng run lên .

Hay là hần cố ý dùng phương pháp này để dò xét nàng?

Nghĩ đến loại khả năng này , nàng không khỏi bị dọa tới mức chảy mồ hôi lạnh , vội vàng tránh ánh mắt dò xét của hần , nhỏ giọng nói : “Cha ta là lão bản Hồi Xuân đường , hồi trước việc chọn mua thuốc cho tiệm , cũng đều là ta phụ trách” Lời này nói xong có chút chột dạ .

Thuốc ở Hồi Xuân đường đích xác là do nàng phụ trách mua , nhưng những nơi nàng đi lại , phần lớn đều là những hiệu thuốc nhỏ không có danh khí . Nhìn khắp kinh thành , có thể trực tiếp mua bán cùng các hiệu thuốc lớn , cũng chỉ có Mộ Dung phủ tiếng tăm lừng lẫy , chỗ làm ăn nhỏ ít vốn như nhà nàng , các hiệu thuốc lớn bình thường ngay cả liếc mắt cũng không buồn .

Mộ Dung Trinh không có vạch trần nàng , có một số việc , chỉ cần trong lòng hần nắm chắc , vậy là đủ rồi.

Trước đó , hần đã phái người đi điều tra qua về lai lịch của nàng , đáp án lấy được khiến cho hần vô cùng hài lòng .

Phượng Tịch Dao năm năm trước điêu ngoa tùy hứng , làm xằng làm bậy , thường xuyên khiến cha của nàng tức giận đến phát run nhưng nàng không nề hà gì . Không ngờ biến cố đột ngột xảy ra khiến nàng suýt nữa bị mất mạng .

Ly kỳ chính là , một ngày nàng tìm được đường sống trong chỗ chết , đúng vào ngày giỗ của Vu Tranh .

Sau khi Phượng Tịch Dao tỉnh lại , tình hình đại biến , đáng tiếc là trong thời gian bốn tháng đầu miệng không thể nói .

Các dấu hiệu đều đủ nói rõ một sự kiện , Vu Tranh , đích xác là chuyển thể nương nhờ vào thân thể Phượng Tịch Dao .

Sau khi biết được tất cả những chuyện này , hần vô cùng kích động , đã mười phần xác định Phượng Tịch Dao chính là Vu Tranh , thậm chí ngay bây giờ muốn ôm nàng vào lòng, kể ra nỗi khổ tương tư năm năm nay.

Nhưng hần không dám , nếu nàng sau khi chuyển sang kiếp khác không tới tìm hần , đã rõ là sự kiện năm đó đối với nàng mà nói vẫn giữ trong lòng . Có một số việc đã xảy ra chính là đã xảy ra , hần không phủ nhận sai lầm năm đó chính là do một tay hần tạo thành , vì thế , năm năm hần hối hận , thậm chí không tiếc hạ Huyết chú âm độc cho mình .

Hần đang chờ một cơ hội có thể chuộc tội của mình , cho dù cơ hội này cách xa vô hạn , hần vẫn kiên nhẫn chờ đợi . Hiện giờ cơ hội gần ngay trước mắt , hần sẽ cẩn thận quý trọng , tuyệt đối không dễ dàng bỏ lỡ.

Trong xe ngựa rơi vào bầu không khí khác thường . Trong lòng Mộ Dung Trinh đầy ắp tâm tư , Phượng Tịch Dao cũng không ổn .

Nàng cảm giác , hần hình như đã nhìn thấy gì đó , cổ tình không chịu nói ra miệng loại tư vị này thật sự khó chịu .

Đúng lúc này , xe từ từ ngừng lại .

Hắn xuống xe trước , kéo cửa xe ra cho nàng , ý bảo nàng cũng cùng xuống .

Phượng Tịch Dao liếc mắt nhìn ra bên ngoài , có chút khó hiểu , bởi vì trước mắt không phải Mộ Dung phủ mà là một tiệm cơm vô cùng nổi tiếng trong kinh thành .

Mộ Dung Trinh cười nói : “Đi lại nửa ngày rồi , buổi trưa bụng có chút đói . Còn thất thần làm gì , xuống dưới đi , chúng ta ăn cơm trưa trước”

Nàng nhìn vẻ mặt của hắn , cảm giác hắn có ý xấu .

Thế nhưng hắn lại không tức giận chút nào , thoải mái vươn tay một cái nắm chặt cổ tay nhỏ bé yếu ớt của nàng , thân mật nửa ôm nàng kéo xuống xe ngựa .

Sắc mặt Phượng Tịch Dao đại biến , bên ngoài người đi lại không ít , hơn nữa bây giờ là buổi trưa , hai người ôm nhau thân mật như vậy , bị người ngoài nhìn thấy , thật sự là có chút mất lịch sự .

Mộ Dung Trinh nhân cơ hội nói bên tai nàng “Là người không chịu xuống xe , đành phải do ta tự mình ôm người xuống xe”

“Không phải là mỗi người cùng người xuất môn , người đều dùng cách này ôm người khác xuống xe ăn cơm chứ?”

Hắn mỉm cười “Ta có thể đem những lời người nói coi như là đang ghen không?”

Nàng trừng mắt liếc hắn một cái , không để ý đến hắn .

Mộ Dung Trinh cũng không giữ ý , nửa đỡ mang nàng vào tiệm cơm .

Lúc này đang là buổi trưa , khách nhân rất nhiều , nhưng Mộ Dung Trinh là đại nhân vật trong kinh thành , từ năm năm trước Tứ hoàng tử Chu Thành Tấn khởi nghĩa thành công , hạ bệ Chu Thành Tiêu , lưu đầy đến phương Bắc , hiện tại Thiên Khải vương triều đã không còn bấp bênh như năm đó nữa .

Sau khi Chu Thành Tấn kế vị , liên tục thi hành cải cách , đại xá thiên hạ không nói còn miễn rất nhiều các loại thuế nặng nề .

Nhân dân được lợi ích thực tế , đương nhiên là rất vui mừng .

Hình như ngay cả ông trời cũng đứng về phía Chu Thành Tấn , hồi trước thiên tai không ngừng , sau khi hắn lên kế vị thì mưa thuận gió hòa .

Trải qua năm năm cải cách , hiện giờ Thiên Khải vương triều trở nên phồn vinh mạnh mẽ, trong lòng nhân dân đều cao hứng vô cùng , hơn nữa thập phần ủng hộ vị hoàng đế nhân đức uyên bác này.

Về phần Mộ Dung Trinh , bất kể là Nhị hoàng tử hay là Tứ hoàng tử thượng vị , địa vị của hắn đều không có bất cứ kẻ nào có thể dễ dàng dao động .

Khi hắn xuất hiện ở trong tiệm cơm thì người bán hàng lập tức bỏ công việc đang làm , nhiệt tình tiếp đón.

Hai người được dẫn tới một vị trí gần cửa sổ , Mộ Dung Trinh chọn vài món ăn ngon đặc biệt của tiệm . Chờ người vừa rời đi , chỉ thấy Phượng Tịch Dao ngồi bên cạnh hai mắt nhìn chăm chăm vào một bàn cách đó không xa , sắc mặt từ từ khó coi.

Hắn nhìn theo tầm mắt của nàng , ngay tức thì hiểu ra . Bởi vì người có thể làm nàng biến sắc không phải ai khác , chính là ác thiếu Tử Phách Thiên .

Lúc trước A Quý thiếu chút nữa chết trong tay người này , nàng vĩnh viễn không quên được , A Quý khi được người ta mang về mặt mũi bầm dập , hơi thở mỏng mảnh , bộ dạng kinh khủng bao nhiêu . Mỗi lần nhớ tới , nàng liền nhin không được nắm chặt tay lại.

Dưới mắt bàn , một bàn tay ấm áp mạnh mẽ đột nhiên cầm thật chặt bàn tay nhỏ bé không ngừng run rẩy .

Nàng giật mình ngẩng đầu , liền nhìn vào hai mắt Mộ Dung Trinh.

“Tay người rất lạnh”

Phượng Tịch Dao không biết nên trả lời hần như thế nào , muốn tránh cũng không được , chỉ có teher mặc cho hần nắm chặt .

Mộ Dung Trinh đột nhiên nhẹ giọng cười nói “Từ giờ trở đi , ta sẽ không tiếp tục để cho người chịu bất cứ tổn thương nào”

Không biết lời này của hần là có ý gì , nhưng tâm tình của nàng vốn khấn trương giờ lại được hần xoa dịu .

Lúc này , khi phục vụ đem đồ ăn nóng hổi đưa lên bàn . Lúc tới đi tới gần , Mộ Dung Trinh đột nhiên vẫy vẫy tay gọi phục vụ , bảo đối phương ghé tai lại đây , phục vụ có chút khó hiểu nhưng vẫn cung kính vội vàng đi đến .

Mộ Dung nói vài câu , thuận tay lấy từ trong ngực ra một bọc giấy nhỏ đưa cho đối phương. Sau khi phục vụ nhận lấy , hình như có chút khó xử.

Thế nhưng hần lại nói : ‘Người sợ cái gì , xảy ra chuyện gì còn có ta chịu trách nhiệm mà’

Phục vụ vội vàng gật đầu , xoay người chạy .

Phượng Tịch Dao cảm thấy kỳ quái “Người nói gì với hần vậy?”

Mộ Dung Trinh gấp một miếng thịt bò ngọt bỏ vào trong bát nàng , cười nói “Lúc ăn cơm tiện thể xem kịch vui , đây là thói quen nhiều năm nay của ta”

Nàng không hiểu , nhưng thịt bò hần gấp cho nàng ,cũng là món ăn trước kia nàng thích nhất . Nàng yên lặng đưa thịt bò vào miệng , hương vị và trí nhớ giống nhau như đúc.

Trên đời này , người duy nhất biết nàng thích ăn thịt bò ngọt , chỉ sợ cũng chỉ có một mình Mộ Dung Trinh .

Trong khi nàng đang hoang mang thì bên bàn kia Từ Phách Thiên đột nhiên hô to một tiếng , chẳng những khiến nàng hoảng sợ mà ngay cả khách nhân khác trong quán cũng bị hoảng sợ không nhẹ .

Chỉ thấy Từ Phách Thiên kia giống như người bị quỷ nhập , cầm đĩa đồ ăn còn nóng hôi hổi ở trên bàn mình lên trực tiếp hất vào mặt mình .

Những người khác ngồi cùng bàn với hần đều bị hù sợ , đứng lên theo bản năng , lui sang một bên .

Từ Phách Thiên tự mình hất đồ ăn vào mình sau đó lập tức hét lớn : “Ta chính là ô quy khổn khiếp , ỷ vào cha có tiền , cả ngày ức hiếp người khác , làm xằng làm bậy , cưới tam phòng bà lớn , tiểu thiếp vô số , nhưng đến giờ cũng chưa sinh cho ta một đứa con , ta biết còn làm nhiều chuyện xấu hơn , tương lai con sinh ra , nhất định không có mộng ...”

Nói tới đây , Mộ Dung Trinh vừa mới nuốt xuống một món ăn suýt nữa cười phun ra.

Phượng Tịch Dao đã hoàn toàn choáng váng . Từ Phách Thiên không bị bệnh chứ ? Sao tự nhiên lại lấy đồ ăn tự hất vào mình , lại còn nguyện rửa con của mình không có mộng ?

Chỉ thấy thấy hần nổi tiên vậy , đem hết toàn bộ đồ ăn tự đổ vào đầu mình , xong xuôi lại căng cổ vọng kêu “Ta tội ác tày trời ,sau này chết không toàn thây , sớm muộn gì cũng bị thiên lôi giáng xuống ...”

Hần một bên đang mắt ác liệt , Phượng Tịch Dao đột nhiên lại đem ánh mắt dời về phía Mộ Dung Trinh , hạ giọng nói : “Người vừa đưa gói gì đó cho phục vụ , có liên quan gì đến tình huống hiện nay không?”

Về mặt Mộ Dung Trinh thập phần vô tội “Ta đã nói , lúc ăn cơm ta rất thích xem kịch vui”

“Cho nên người liên phái người đem gói “nhất định nói thật” bảo phục vụ cho vào trong thức ăn hay rượu của Từ Phách Thiên?”

Nghe vậy , hắc giả vờ lộ ra biểu tình không thể tin “Người làm sao biết gói thuốc kia tên là “nhất định nói thật”?

Phượng Tịch Dao bị hỏi liền ngẩn ra . Nàng không biết nhưng Vu Tranh biết , bởi vì thiên hạ hôm nay người có thể luyện ra loại thuốc thượng hạng khiến người ta không nín hót này ,cũng chỉ có Mộ Dung Trinh .

Nhớ năm đó Vu Tranh bị hắc mang từ kỹ viện về , đã từng nhìn thấy hắc dùng kỳ trùng cổ độc , trốn ở trong phòng thuốc luyện chế các loại thuốc cổ quái để chơi đùa . Mỗi loại thuốc đều có hiệu quả khác nhau , mà hiệu quả mỗi loại đều có thể ép người ta gần chết .

“Nhất định nói thật” này chính là một vị , tên cũng là do Mộ Dung Trinh lúc ấy thuận tiện nói , hoàn toàn không có sáng ý gì , người đầu tiên bị thử cũng chính là Hỉ Đa đáng thương.

Năm đó nàng từng nói , thuốc này rất âm độc , bởi vì người bị độc sẽ không có chừng mực tự tổn thương chính mình , nhục mạ mình , nguyên rửa chính mình , nếu nội trong bốn mươi chính canh giờ không dùng giải được , thì sẽ bạo huyết mà chết _____

Mộ Dung Trinh thấy thần sắc nàng kích động , cũng đã đoán được trong lòng nàng suy nghĩ cái gì .

Hắc không bắt lấy vấn đề vừa rồi để hỏi tiếp mà hời hợt nói : “Ta vừa mới nói với người , từ nay về sau , sẽ không để bất kể kẻ nào tổn thương người , về phần những người hồi trước từng thương tổn đến người , tự nhiên sẽ phải nhận trừng phạt”

Nói xong , hắc nhìn thoáng qua Từ Phách Thiên vẫn đang nổi điên , cười lạnh nói : “Hắc như vậy , coi như là trừng phạt đúng tội”

Phượng Tịch Dao ngay tức khắc hiểu ra , sợ dĩ hắc làm chuyện như vậy , thì ra là thay nàng bênh vực kẻ yếu . Nàng không kìm được nhìn hắc một cái , đáy lòng dâng lên một tư vị nói không nên lời .

Buổi sáng hôm sau , có người khóc lóc đến gõ cửa Mộ Dung phủ .

Lúc ấy Mộ Dung Trinh đang cùng Phượng Tịch Dao ở trong phòng dùng đồ ăn sáng thì thấy Hỉ Đa chạy vào nói “Chủ tử , cha Từ Phách Thiên đã ở bên ngoài quỳ hai canh giờ , hắc nói con của hắc ngày hôm qua được người ta đưa về tẩm tiệm cơm cứ điên đến giờ ...”

Mộ Dung Trinh đang cầm bát ăn cơm nghe vậy cười lạnh một tiếng “Con của hắc điên hay không điên , liên quan gì đến ta ?”

“À...” Hỉ Đa bị hỏi liền ngẩn ra , ánh mắt không khỏi liếc nhìn về phía Phượng Tịch Dao .

Nàng liếc mắt nhìn Mộ Dung Trinh bướng bỉnh một cái , ho nhẹ một tiếng “Từ Phách Thiên tuy rằng đáng ghét , nhưng võ mạnh máu mà chết thì có chút tàn nhẫn”

Cũng không phải nàng cầu xin cho Từ Phách Thiên , nàng hận không thể cho loại người kia chết sớm siêu sinh sớm .

Nhưng một khi Từ Phách Thiên thật sự bạo huyết mà chết , hủn thủ giết người biến thành Mộ Dung Trinh .Nàng biết sợ dĩ hắc làm vậy là bởi vì thay nàng bênh vực , nhưng nếu vì vậy mà tổn thương đến mạng người , trong lòng nàng nhất định không dễ chịu .

Nghe thấy nàng nói thế , hắc thấp giọng nói “Có đôi khi làm người thiện lương , vô hình trung là dung túng cho kẻ ác” Lời tuy nói vậy , nhưng hắc cũng không thể tiếp tục khoanh tay đứng nhìn , trực tiếp phân phó Hỉ Đa “ Để cho hắc quỳ thêm hai canh giờ nữa , không thấy ta đang dùng bữa sao? Những chuyện thế này thật sự là quấy rầy khẩu vị của ta”

Hỉ Đa cảm thấy mình bị oan , không hiểu sao lại bị chủ tử mắng một chập .

Với hần , Từ Phách Thiên sống hay chết thật sự không liên quan đến hần , nhưng vấn đề là cha Từ Phách Thiên cứ quỳ gối kêu gào ngoài cửa , người ta đuổi mấy lần cũng không chịu đi , sống chết muốn gặp chủ tử một lần mới bằng lòng bỏ qua . Vậy nên hần mới đến bẩm báo .

Vất vả mãi chờ chủ tử dùng xong bữa sáng , cuối cùng cũng nghe hần nói “Đi , đem người kêu vào đây cho ta”

Một lát sau , chỉ thấy một lão già chừng năm mươi tuổi lặn lội chạy vào , vừa nhìn thấy Mộ Dung Trinh liền quỳ rạp xuống đất , khóc lóc nói rõ tình huống của con trai mình.

Khi hần nói đến độn Từ Phách Thiên sau khi về nhà , tự nhiên còn muốn cầm dao tự cung thì Phượng Tịch Dao đứng bên cạnh hần nhin không được suýt nữa bật cười .

Mộ Dung Trinh cũng rất muốn cười , nhưng hần nhin được .

Chờ lão cha khóc lóc đập đầu nói xong bệnh trạng con trai mình , hần cầm ly trà lên , uống một ngụm trà , chậm rãi nói : “Người nói loại bệnh kì lạ này giống một loại điên , người khác có lẽ không có cách trị , nhưng đối với ta mà nói , thì dễ như trở bàn tay.”

Từ lão gia nghe vậy , vội vàng quỳ đi mấy bước “Mong Hầu gia xuất thủ cứu giúp , chỉ cần con trai của ta có thể hồi phục khỏe mạnh , cho dù lên núi đao xuống chảo dầu , lão nhân cũng không chối từ”

Trong lòng Phượng Tịch Dao hừ lạnh một tiếng . Từ Phách Thiên kia cũng là bởi vì có loại cha dung túng hần này , mới làm xằng làm bậy cho tới tận hôm nay.

Mộ Dung Trinh lại nói “Bệnh , ta có thể trị , nhưng thù lao , ta sợ Từ gia các người không đủ sức”

Từ lão gia vội vàng van xin “ Chỉ cần Hầu gia ra giá...”

“Một trăm vạn lượng”

Vừa dứt lời , Từ lão cha kinh ngạc , Phượng Tịch Dao cũng sợ ngây người .

Cái này rõ ràng là bắt chẹt mà .

Mộ Dung Trinh không nhanh chóng uống một ngụm trà , mới nói “Nếu người không lấy ra một trăm vạn lượng , thì nhanh chóng về nhà , chuẩn bị hậu sự cho con trai người đi”

Trước đó hần đã cho người điều tra qua gia thế Từ Phách Thiên , chính xác là tài đại khí thô , trên mặt thì nhiều nhưng sau lưng thì không sáng sủa như vậy , gồm cả tòa nhà lớn mà Từ gia hiện nay đang ở , gom lại mới vừa đủ một trăm vạn .

Nếu ác thiếu Từ Phách Thiên này ý có mấy đồng tiền dơ bẩn mà khi dễ người khác , vậy thì hần khiến đối phương nếm thử mùi vị gia cảnh khốn đốn xem sao .

Thấy Từ lão gia tựa hồ còn đang do dự , Mộ Dung Trinh đã không còn kiên nhẫn “ Người lo mười ngày nửa tháng cũng không có vấn đề gì , nhưng ta không dám cam đoan con của người có thể chống đỡ lâu như vậy , nếu hần bất hạnh mà chết ...”

Hần vội vàng ngắt đầu , hai mắt đầm lệ lưng tròng nói : “Một trăm vạn thì một trăm vạn” Chỉ cần con trai có thể sống , chỉ cần tương lai còn có người thân chăm sóc cho mình trước lúc lâm chung , cho dù táng gia bại sản lo tiền thuốc men , hần cũng nguyện ý cho .

“Nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn ta không lấy ra nhiều bạc như vậy được , cho tiểu lão nhân gom mấy ngày , chỉ cần kiếm đủ ngân lượng , tất sẽ phải người đem bạc dâng tận tay”

“Nếu như vậy , người kí tên đồng ý , lập cam đoan đi”

Chờ sau khi Từ lão gia viết xong phiếu nợ , Mộ Dung Trinh bảo hần nhanh chóng hồi phủ , mang Từ Phách Thiên đang điên kia đến đây xem bệnh .

Từ lão gia không dám chậm trễ một chút nào , có Hầu gia cam đoan , thì con trai có thể cứu , hần vội vàng xoay người hồi phủ , bảo gia đình mang con trai lại đây .

Mộ Dung Trinh đột nhiên đưa cho Phượng Tịch Dao , nói với nàng “Chờ Từ lão đầu kia vài ngày sau đem bạc mang tới , người cầm bạc mang về nhà cho cha người mua vài thứ cho A Quý suýt chết lần trước kia đi”

Phượng Tịch Dao nhìn phiếu nợ , ngây ngẩn cả người.

Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng , nhẹ nhàng đem phiếu nợ nhét vào trong tay nàng “Không cần hoài nghi , bạc này người tuyệt đối nhận được , đừng quên , trước kia Từ Phách Thiên khi dễ Phượng gia người như thế nào , thu lấy đi”

Nàng nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tú không giống như đang nói đùa của hắn , tâm tình có chút kích động .

“Người ... Người sợ dĩ chèn ép hắn như vậy , không phải là ... vì ta chứ?”

Đôi mắt phượng của Mộ Dung Trinh nhẹ nhàng nhíu lại “Thiếu nợ thì trả tiền , đây là việc hiển nhiên , bất cứ ai cũng không thoát được”

Lời nói này khiến cho Phượng Tịch Dao chột chút bưng tỉnh , tuy rằng nàng mơ hồ nghe hiểu , nhưng cũng hiểu được ý trong lời nói của hắn .

Hắn không cho nàng cơ hội nói tiếp , ôn nhu nói “Nếu người thật lòng muốn cảm ơn ta , thì tự mình làm cơm chiều cho ta ăn đi”

Yêu cầu này đối với Phượng Tịch Dao mà nói cũng không quá lo lắng . Năm năm trước , Mộ Dung Trinh vô cùng ỷ lại vào tay nghề của nàng .

Năm năm trôi qua , cảnh còn người mất , hắn nhớ , không chỉ là con người của nàng , mà còn là tất cả mọi thứ nàng từng dành cho hắn ...

6. Chương 6

Từ sau đêm Mộ Dung Trinh bị ốm nặng , hắn liền trở nên đặc biệt kỳ quái .

Phượng Tịch Dao cảm giác hình như hắn đã phải hiện ra điều gì đó , có thể , thể nhưng lại không chịu nói gì , đối mặt với sự chuyển biến như vậy , nàng có chút không kịp trở tay .

Sau khi trọng sinh , nàng cũng không muốn đó quá nhiều dính dáng với hắn . Cho nên năm năm nay , tuy rằng nơi hai người sống gần nhau nhưng nàng chưa bao giờ dùng lý do gì xuất hiện trong tầm mắt của hắn .

Nếu không phải A Quý đột nhiên xảy ra sự cố ... Nghĩ vậy , nàng không khỏi thở dài , có lẽ trong việc này , ông trời đều có an bài .

Không đợi nàng suy nghĩ xong , người hầu trong nhà liền vội vàng chạy vào được phòng .

“Phượng cô nương , Lưu công công trong cung đến đây , nói là tìm Hầu gia có việc quan trọng”

Phượng Tịch Dao im lặng một chút , vội vàng nói : “Hầu gia mới sáng sớm đã xuất môn , nói là buổi tối mới có thể trở về” Nàng thấy vẻ mặt sợ hãi của người hầu , có chút buồn bực “ Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Lúc này , đột nhiên thấy một người trẻ tuổi , khuôn mặt trắng nõn , thân mặc y phục thái giám vội vã đi đến “Hầu gia rốt cuộc có ở nhà hay không? Hoàng thượng ở trong cung đang chờ hắn nhanh chóng tiến cung đi cứu mạng”

Không đợi người hầu trả lời , nàng vội hỏi lại : “Hầu gia buổi sáng hôm nay đã xuất môn có việc , vị công công này , hoàng thượng làm sao ? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tuy rằng đã trải qua năm năm biến đổi nhưng đối với chuyện triều đình hiện nay Phượng Tịch Dao ít nhiều cũng có chút hiểu biết.

Vu Tranh năm đó trong lúc nguy cấp bảo vệ tính mạng Chu Thành Tấn , khi hấn trọng thương mặc soái bào của hấn vào dự địch nhân truy kích . Sau khi hấn đại nạn không chết , thương thế dần khỏi , tìm được đối sách chống lại triều đình , không lâu sau , một lần hành động đã mang binh tiến vào kinh thành lật đổ Chu Thành Tiêu .

Năm năm nay , nàng nhìn Thiên Khải vương triều biến đổi , ghi ở trong lòng , cũng tự cảm thấy năm đó mình may mắn không nhìn lầm người , không cứu lầm người , đương kim hoàng thượng chẳng những là người khiến người khác khâm phục , còn là một vị vua nhân ái được dân chúng ủng hộ .

Cho nên nàng không hối hận thay hấn chết năm đó , nếu tính mạng của nàng có thể đổi lấy thái bình an lạc cho dân chúng , thì vô cùng đáng giá .

Về mặt thái giám lo lắng , bộ dạng sắp khóc “Tương phi nương nương hôm nay sinh , nhưng đột nhiên khó sinh , ngự y trong cung đều chờ ở trong tẩm cung nương nương , nhưng lại thúc thủ vô sách , hoàng thượng sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên sai ta ta đến Hầu phủ thỉnh Hầu gia vào cùng xem bệnh , nếu tương phi thật sự xảy ra điều gì ngoài ý muốn , thì chính là một xác hai mạng!”

Một xác hai mạng ! Một dây thần kinh nào đó kích động Phượng Tịch Dao . Nhớ năm đó , trong bụng nàng cũng từng mang thai con Mộ Dung Trinh , nhưng không đợi nàng chia sẻ cho hấn biết tin tức này , thì bản thân đã ...

Thấy thái giám gấp tới độ vòng tới vòng lui tại chỗ , trong thời gian ngắn nàng cũng không có biện pháp nào .

Mộ Dung Trinh sáng sớm mang theo Hỉ Đa nói xuất môn có việc, không nói đi đâu , trước khi đi chỉ nói ngày hôm nay về trễ .

Nếu là năm năm trước , nàng nhất định sẽ hỏi hấn đi đâu . Nhưng bây giờ ...

Phượng Tịch Dao cũng vô cùng lo lắng , nàng đi đi lại lại , đột nhiên nói với thái giám “Ta cũng hiểu được một ít y thuật , hiện giờ tình huống khẩn cấp , Hầu gia lại chẳng biết đi đâu , để tránh thai nhi trong bụng nương nương có chuyện gì ngoài ý muốn , chỉ bằng mang ta vào cùng xem tình hình trước rồi người tiếp tục phái người đi xem có thể tìm được hầu gia kịp lúc hay không.”

Thái giám nghe vậy , liếc mắt nhìn Phượng Tịch Dao một cái , tựa hồ có chút lo lắng .

Nhưng vừa mới nghĩ tới tình hình của nương nương , mặc kệ vị cô nương này y thuật tốt cuộc như thế nào , tốt xấu gì nàng cũng là người hầu trong Mộ Dung phủ , sớm chiều ở chung với Hầu gia , y thuật hấn là không đến nỗi nào .

Do dự một chút , thái giám gật đầu không ngừng , nói với nàng “Xin cô nương hãy nhanh chóng cùng ta tiến cung”

Hai người đều không dám trì hoãn , vội vàng rời khỏi Mộ Dung phủ .

Trên đường đến hoàng cung , Phượng Tịch Dao từ trong miệng thái giám biết được , nguyên lai Tương phi nương nương là nữ tử hai năm trước được tiến cung nạp cho đương kim hoàng thượng , tình tình nhân thực , tâm địa thiện lương , cho nên ở trong hậu cung vô cùng được sủng ái.

Năm năm trước Chu Thành Tấn lên ngôi hoàng đế , hậu cung mặc dù không thể so với Chu Thành Tiêu , nhưng vị trí hoàng hậu , bốn quý phi , bốn thực phi thì cũng đã ngồi đầy .

Thai nhi trong bụng Tương phi nương nương không phải là hoàng trưởng tử , bởi vì hoàng thượng trước đó đã có ba vị hoàng tử cùng với năm vị hoàng nữ .

Nhưng đây là lần đầu Tương phi nương nương mang thai , hoàng thượng yêu ai yêu cả đường đi , sủng ái Tương phi , tự nhiên ngay cả đứa con trong bụng cũng yêu thương nhiều hơn , hơn nữa người vô cùng chờ đợi vị tiểu hoàng tử hai tiểu hoàng nữ được sinh ra .

Khi Phượng Tịch Dao được thái giám đưa vào hoàng cung , chạy thẳng đến Tổ Hoa cung Tương phi nương nương đang ở thì chỉ nghe thấy bên trong truyền đến tiếng kêu thảm thiết thê lương của nữ tử .

Nàng nghe tiếng mà da đầu run lên , lập tức không dám trì hoãn nhiều , chạy thẳng một đường thẳng đến cửa cung .

Thái giám ở bên cạnh vội giải trình với tình hình với thị vệ rồi lập tức mang theo Phượng Tịch Dao chạy thẳng đến tẩm cung .

Vừa vào liền nhìn thấy trước mắt là thiên tử Chu Thành Tấn thân mặc long bào , sắc mặt lo lắng ở trong tẩm cung đi qua đi lại .

“Hoàng thượng , Mộ Dung hầu gia không ở Hầu phủ , nô tài đã phái người đi tìm kiếm khắp nơi . Vị này chính là trợ thủ bên cạnh hầu gia , cũng hiểu một ít y thuật , nô tài sợ nương nương xảy ra chuyện ngoài ý muốn , cho nên dẫn theo người này trở về , trước mắt các vị ngự y đều thúc thủ vô sách , chỉ bằng để vị Phượng cô nương này xem một cái” Thái giám vừa đến Tổ Hoa cung liền chạy vào , liên tục không ngừng nói rõ tình huống trước mắt .

Phượng Tịch Dao gặp hoàng đế , cũng vội vàng quỳ xuống vấn án.

Thời gian năm năm trôi qua , Chi Thành Tấn từng ở sa trường cùng các tướng sĩ anh dũng giết địch , sớm đã cõng đi một ít thân thể mãnh khí năm đó , nhiều năm sống trong cung đình , cuộc sống sung sướng khiến hắn càng trở nên tôn quý vô cùng . Cả người tản ra khí thế để vương khiến người khác không dám khinh thường .

Chu Thành Tấn liếc mắt nhìn Phượng Tịch Dao , sắc mặt tựa hồ không tốt lắm . Trong hoàng cung hơn mười vị ngự y đều thúc thủ vô sách , mà Mộ Dung Trinh lúc này lại chạy đâu không thấy , cho dù hắn có sốt ruột thế nào đi nữa , trước mặt cũng chỉ có con đường này .

Phất phất tay , ý hắn bảo hai người đứng dậy , rồi chỉ phòng trong nói : “Tình huống khẩn cấp , dưới tình huống vạn bất đắc dĩ , trầm hy vọng có thể bảo trụ thai nhi trong bụng Tương phi”

Nghe vậy , Phượng Tịch Dao không khỏi ngẩng đầu nhìn hoàng thượng một cái . Chỉ thấy vẻ mặt hắn dứt khoát , khoảng khắc khi hắn nói bảo trụ thai nhi kia , lại khiến thân thể nàng không kìm được rét lạnh .

Ở trong mắt đế vương , con nôi dõi vĩnh viễn quan trọng hơn so với thê tử sao?

Trong lòng tuy rằng cảm thấy không thoải mái , nhưng đây là chuyện nhà đế vương , nàng là người ngoài , tự nhiên không nên bình luận nhiều .

Tiếng kêu trong phòng càng ngày càng thê lương thảm thiết , Phượng Tịch Dao vội vã đứng dậy , không chút nghỉ ngơi chạy thẳng vào tẩm cung , nhìn qua mấy ngự y có nhiều kinh nghiệm ai cũng mặt ủ mày ê , không dám quyết định làm bừa.

Bà mụ quỳ gối trước giường , buồn rười rượi nói : “Nương nương , người nhất định phải chịu đựng , hoàng thượng còn ở bên ngoài chờ tiểu hoàng tử xuất thế đấy!”

Trên giường, nữ tử tóc dài hỗn độn , sắc mặt trắng bệch , trong miệng phát ra tiếng kêu khóc thê lương .

Phượng Tịch Dao thấy thế , vội vàng tiến đến nói với bà mụ “ Ta tới nhìn một cái”

Trong lúc nàng đến gần , liền nhìn thấy dưới giường đã chảy ra một vũng máu tươi, trong lòng nàng giật mình , cẩn thận kiểm tra một lượt , thập giọng nói : “Tư thế cơ thể thai nhi không chính xác , hình như bị giữ lại ở bên trong không ra được , nếu không nhanh sinh đứa trẻ ra , thì sẽ chết ngạt ở trong cơ thể mẹ”

Tương Huyền nghe vậy , tiếng khóc càng thêm thảm thiết.

Phượng Tịch Dao biết giờ phút này nhất định nàng ta khó chịu muốn chết , nửa thân dưới tràn ra rất nhiều máu tươi , đây là triệu chứng băng huyết .

Cẩn thần dò qua mạch tượng của nàng , sắc mặt không khỏi biến đổi , nếu nàng đoán không sai , thân thể Tương phi nương nương đã có dấu hiệu cạn máu .

Cảnh tượng như vậy , khiến nàng nhớ tới khi mình bị quân địch đuổi giết ở chiến trường , bởi vì động thai khí , bụng truyền đến một cơn đau . nàng vĩnh viễn cũng không quên được tình cảnh ngày đó , tự biết đứa con trong bụng khó giữ được , mạng sống của nàng cũng hoàn toàn tuyệt vọng từ đó

Không có một người nào , không có một nữ nhân nào có thể chấp nhận sự thực như vậy , cho dù hài tử chỉ tồn tại trong bụng nàng không đến hai tháng , nhưng mẫu tử liền tâm , khi nàng biết được con đã mất , giống như trời đã sụp xuống .

Nhìn nữ tử trước mắt vô lực nằm trên giường , giọng đã khàn sau một hồi la hét , hơi thở dần dần trở nên mỏng manh . Nàng tựa như bỏ quên hết sinh mệnh , cũng bỏ quên cả thai nhi trong bụng chưa ra đời kia.

Hốc mắt Phượng Tịch Dao đỏ lên , đổ tới trước giường , bắt lấy bàn tay lạnh như băng của Tương phi nương nương khóc ròng nói : “Nương nương , mọi việc chưa kết thúc , cầu người đừng buông tay , trong bụng người là cốt nhục người hoài thai mười tháng phải sinh ra , nó còn chưa được mở mắt nhìn thế giới này , chưa được chính miệng gọi một tiếng mẫu thân , chưa được hưởng thụ hạnh phúc làm người , người buông tay chẳng khác nào tự tay mình bóp chết sinh mệnh của nó ...”

Tương phi tựa hồ như không nghe được , mơ hồ nằm trên giường , từ từ chờ đợi cái chết đến gần .

Phượng Tịch Dao không chịu từ bỏ , nước mắt khóc , như thể đối mặt với mọi chuyện chính là cô . Nàng đã mất đi một đứa con , nàng không muốn trở mắt nhìn thấy một sinh mạng nhỏ lại biến mất trước mắt mình .

“Hay nghe tôi nói , chỉ cần người cố chịu đựng , chúng ta nhất định sẽ bảo vệ đứa nhỏ trong bụng người , nó rất khát vọng có thể mau chóng tới nhân gian . Nhưng nếu như người vứt bỏ thì cái gì cũng không có.”

“Nương nương , tỉnh lại đi , đó là huyết mạch của người , người cố kéo dài mạng sống , nếu trên trời để cho nó tồn tại trong bụng người mười tháng , vì sao người lại tàn nhẫn cướp đoạt tư cách đến nhân gian của nó , nương nương , hết thảy vẫn còn kịp , cầu người ...”

Khi Chu Thành Tấn vén rèm lên , chứng kiến thấy chính là một màn này .

Phượng Tịch Dao không chịu buông tha , kiên trì cứu đứa nhỏ trong bụng Tương phi , hình như nhận được sự cổ vũ của nàng , Tương phi vốn yếu ớt từ từ mở hai mắt , theo sự hướng dẫn của nàng cố gắng sinh .

Chu Thành Tấn ngơ ngẩn đứng tại chỗ . Cách đó không xa nhìn cô nương đang tận lực cố gắng cứu giúp mẫu tử trên giường , khơi gợi lên hồi ức vô hạn của hần .

Không lâu trước , có một nữ tử có miệng không thể nói cũng từng xuất hiện ở thế giới của hần , dùng đôi tay gầy yếu kia , liều lĩnh cứu sống chúng tướng sĩ bị thương trên chiến trường .

Khiến cho hần khó có thể quên được , chính là năm năm trước , vì để cho hần thân bị trọng thương thoát khỏi chiến trường , cô nương im lặng kia , gia mạo hần dẫn địch truy kích , cuối cùng lại bị mất mạng .

Cho dù đã nhiều năm như vậy , hần vẫn không quên được màn thảm kịch lúc trước.

Cô nương kia tên là Vu Tranh ! nàng dùng thân hình nhỏ yếu đó , liều lĩnh cứu sinh mệnh của hần .

Hiện giờ còn lưu lại trong đầu hần , chỉ còn lại nụ cười xinh đẹp trong sáng kia , cùng với mỗi lúc đêm dài người tỉnh thì nàng lưu lại cho hần nhớ nhung sâu sắc và áy náy đối với nàng .

“Oa _____”

Khi một tiếng trẻ con nỉ non khóc vang lên ở Tổ Hoa cung thì tất cả mọi người ngẩn ra .

Phượng Tịch Dao kích động vịn phần ôm khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của đứa trẻ , sau nhiều lần cố gắng , tiểu sinh mạng này cuối cùng cũng được bảo vệ .

Chu Thành Tấn đột nhiên bừng tỉnh khỏi hồi ức , nhìn thấy Phượng Tịch Dao ôm đứa bé đứng ở bên giường , nước mắt lấp lánh nhìn hần . Hần nín thở , thật cẩn thận đi về phía trước , đưa bé toàn thân đầy máu co lại , hằm ở trong ngực của nàng .

“Hoàng thượng , là tiểu điện hạ ...”

Phượng Tịch Dao đem đứa trẻ ở trong lòng chuyển tới tay hần , tự tay đem đứa trẻ suýt nữa chết trong cơ thể mẹ cứu ra , trong lòng nàng cao hứng nói không nổi.

Nhưng vị Tương phi nương nương này đã hết cách xoay chuyển .

Chu Thành Tấn ôm đứa trẻ đang khóc , từ từ ngồi xuống bên giường Tương phi , cầm bàn tay yếu ớt nhỏ bé của nàng , nhẹ giọng nói “Tương phi , nàng cực khổ rồi , đây là nhi tử của chúng ta , nó khỏe lắm”

Tương phi vô lực mở to hai mắt , sau khi nghe vậy , bên môi dạng lên nụ cười .

Từ từ , nàng đóng hai mắt lại , mang theo một chút hạnh phúc không dễ nhìn thấy , cáo biệt với thế gian này .

Khi Phượng Tịch Dao trở lại Mộ Dung phủ , sắc trời đã tối đen như mực .

Nàng vừa mới bước vào cửa phủ liền thấy Hỉ Đa xách theo một cái đèn lồng, bộ dạng như muốn xuất môn , nhìn thấy nàng , không kìm được thở phào nhẹ nhõm một hơi “Phượng cô nương , cô cuối cùng cũng đã trở về , nếu cô không về , ông chủ sẽ dỡ cả cái Mộ Dung Phủ này đấy”

Phượng Tịch Dao nghe vậy ngẩn ra “Hầu gia đã trở về ? Hẳn trở về lúc nào ? Người hầu trong nhà chẳng lẽ không nói cho Hầu gia trong cung xảy ra chuyện , vào buổi sáng, thái giám trong cung kêu tiến cung sao?”

Tận mắt nhìn Tương phi nương nương hương tan ngọc nát , nàng hết sức không cam tâm , muốn gọi người mau chóng tìm Mộ Dung Trinh tiến cung cứu chữa .

Sau đó nàng mới từ trong miệng hoàng thượng biết được , khoảng nửa năm trước , Tương phi từng trải qua một lần bệnh nặng , nghiêm trọng đến mức thiếu chút nữa là thấy Diêm vương , lúc ấy Mộ Dung Trinh đã ra tay cứu nàng một mạng .

Từ khi mang thai long chủng , thân thể Tương phi ngày càng sa sút , hiện giờ có thể chống đỡ sinh hạ con trai , đã là vô cùng khó khăn . Cho dù Mộ Dung Trinh có khả năng khởi tử hồi sinh , cũng không thể cướp người trong tay ông trời lần nữa .

Nghe tin này , Phượng Tịch Dao càng buồn thêm .

Mẹ ruột đã qua đời , tiểu hoàng tử vừa mới sinh , tình hình sức khỏe không được tốt lắm , nàng sợ đứa trẻ lại có sơ xuất gì , cả chiều đều ở trong cung phụ trách trông nom .

Khi thấy tiểu hoàng tử cuối cùng cũng bình yên ngủ , lúc này nàng mới phát hiện trời đã tối đen .

May mà trong cung nuôi không ít ngự y , bọn này dù không có biện pháp gì khiến Tương phu sống lại , nhưng chăm sóc cho tiểu hoàng tử thì không là vấn đề .

Cho nên sau khi tiểu hoàng tử ngủ say , nàng mới quay về Mộ Dung phủ . Không ngờ vừa mới vào phủ đã thấy vẻ mặt lo lắng của Hỉ Đa.

“Chủ tử đã trở về từ hai canh giờ trước , tình hình trong cung cũng thoáng biết một chút , chủ tử nghĩ cô ở trong cung bận rộn một lúc rồi sẽ sớm trở về , cho nên một một đợi trong phủ , không nghĩ tới ...”

Sự tình thật khéo vừa lúc .Mấy ngày trước đây chủ tử ở được phòng chế thuốc , phát hiện có mấy vị thảo dược chưa có đủ , sau khi tra y thư , nhận ra vị thuốc kia phải đến một mỏm núi ở phía tây kinh thành mới có thể tìm được .

Bởi vì mấy ngày trước trời mưa quá lớn , ban đầu chủ tử muốn dẫn theo Phượng cô nương cùng đi đến đó hái thuốc , nhưng lại lo lắng Phượng cô nương sức yếu , ở chỗ gấp ghe này sẽ bị thương , cho nên sáng sớm liền mang theo mấy gia đinh đi .

Thế nào cũng không nghĩ đến , hần vừa mới đi , trong cung liền xảy ra chuyện .

Khi chủ tử biết Phượng cô nương bị gọi tiến cung thì cũng đã nghĩ muốn trực tiếp đuổi theo , nhưng mà ...

Muốn trách thì trách năm năm trước , cô nương chủ tử yêu vì cứu hoàng thượng mà mất mạng , chuyện này đối với chủ tử mà nói là một khúc mắc từ trước tới giờ , cho nên quan hệ giữa chủ tử và đương kim hoàng thượng, thật sự không thân thiết .

Ở trong lòng chủ tử , mặc dù Vu Tranh cô nương là vì hần mà chết nhưng nếu năm đó Vu cô nương không phải vì cứu hoàng thượng , cũng không bị chết thảm như vậy . chủ tử không muốn có tiếp xúc gì với hoàng thượng , nên chỉ có thể một mình ngồi đợi Phượng cô nương sớm trở về .

Không ngờ mặt trời đã lặn vẫn không thấy bóng dáng , kết quả tính xấu của chủ tử liền phát tác , phải hần tiến cung đi tìm người , hần còn chưa xuất môn đã thấy Phượng cô nương trở lại .

Phượng Tịch Daonhìn sắc mặt Hỉ Đa , trong lòng đã mơ hồ đoán ra Mộ Dung Trinh nhất định đang phát hỏa .

Nàng thở dài , đi thẳng đến đại sảnh , vừa mới vào cửa thì thấy hần đang bình tĩnh ngồi ở rên ghế , hạ nhân hầu hạ hai bên cúi đầu đứng , thở cũng không dám thở mạnh .

Phượng Tịch Dao thấy vậy , đành phải tiến lên , vừa muốn mở miệng nói chuyện đã nghe thấy Mộ Dung Trinh nói “Người tiến cung?”

“Ừ , chắc Hầu gia đã nghe đến việc đấy , lúc ấy tình huống khẩn cấp , đúng lúc ngài lại không có ở trong phủ , cho nên ...”

Không đợi nàng nói xong , hần đã hừ lạnh một tiếng “Hoàng cung đại viên nuôi hơn mười ngự y y thuật cao thâm bất cứ lúc nào cũng chờ đợi sai khiến , cho dù người vào cung , có thể giúp đỡ được gì?”

Phượng Tịch Dao nghe giọng điệu hần không tốt , liền biết hần chắc chắn lại muốn phát hỏa .

Nàng cùng Mộ Dung Trinh ở chung lâu ngày , bất kể là kiếp trước hay là kiếp này , đối với tính tình nóng nảy của hần nàng nắm rõ như lòng bàn tay . Mà bản thân nàng cũng không phải là cái người hay sinh sự , ở trong phạm vi có thể nhẫn nhịn , nàng cũng không muốn làm hần không vui , thử khuyên bảo hần .

“Tính mạng của Tương phi nương nương một sớm một chiều , ngự y ở trong cung đều thúc thủ vô sách , ngay cả hoàng thượng cũng đã buông tha , nhưng ta không cam lòng , kia dù sao cũng là một sinh mệnh ...”

Nếu ngay cả hoàng thượng cũng buông tha , vì sao người còn muốn nhất định phải cứu?” Thực ra Mộ Dung Trinh cũng không muốn nổi cáu , nhưng mà vừa nghĩ tới năm năm trước , Vu Tranh bởi vì Chu Thành Tấn kia mà chết , trong lòng hần luôn cảm thấy khó chịu .

Năm năm trước là như thế , năm năm sau vẫn là như vậy . Hần thật sự không có cách nào nhẫn nhịn để nữ nhân mình để ý có quan hệ với Chu Thành Tấn .

Phượng Tịch Dao nghe vậy , nhịn không được giận tái mặt

“Hầu gia , nếu có hể , hoàng thượng cũng không muốn tùy tiện buông tay . Bất kể là Tương phi nương nương hay là tiểu hoàng tử vừa mới ra đời , đều là người thân của hoàng thượng . Trên đời này có mấy người , có thể trơ mắt nhìn người thân của mình chết ngay trước mắt ?”

Không để ý tới nét mặt khó coi của Mộ Dung Trinh , nàng vô tình nói tiếp “ Tôi biết Hầu gia y thuật cao minh , có thể làm cho người chết sống lại , nhưng có lẽ cũng là bởi vì vậy mới khiến cho Hầu gia không đem tính mạng người khác để vào mắt .”

Bất kể là Vu Tranh của năm năm trước , hay là Phượng Tịch Dao của năm năm sau , cũng không phải nữ tử chua ngoa , nhưng mà trong lòng nàng , vẫn không thể nhốt được một cái gai , đó chính là đứa con trong bụng nàng chưa ra đời năm đó .

Nếu không phải Mộ Dung Trinh vô tình , con bọn họ , hiện giờ chắc đã năm tuổi rồi.

Mỗi khi nhớ lại chuyện cũ thương tâm đấy , nàng đều không có cách nào dẹp đi những oán hận ở sâu trong lòng , ngay cả những lời nói ra khỏi miệng cũng lẫn vài phần cay nghiệt .

Mộ Dung Trinh nghe vậy , sắc mặt trở nên khó coi . Hần vừa định mở miệng nói gì đó , ngực đột nhiên kéo tới một hồi nặng nề , sắc mặt hần lúc này thay đổi , hai tròng mắt vốn tối đen từ từ nhiễm lên huyết sắc .

Phượng Tịch Dao thấy thế cả kinh , lo lắng muốn tiến lên thì thấy Mộ Dung Trinh đột nhiên giống như nổi điên , vung tay đem tất cả chén bát nhỏ trên bàn quét rơi xuống mặt đất , âm thanh vỡ vụn khiến tất cả hạ nhân trong phòng đều quỳ rạp xuống đất , ngay cả nàng cũng bị bộ dạng khi này của hần dọa sợ không nhẹ .

Hần một tay chỉ về phía nàng gầm lên giận dữ. “Cút ra ngoài cho ta!”

Phượng Tịch Dao cứng họng , khi hần nói “cút” khiến nàng nhớ lại một màn năm năm trước .

Nàng còn chưa kịp khó chịu , Mộ Dung Trinh đột nhiên tức giận giống như dã thú , hung dữ đẩy nàng một cái .

“Cút ! Lập tức cút ra ! Mau cút!” Rồi kêu ta ra ngoài “Hải Đa , lập tức đuổi hết mọi người cho ta”

Hải Đa đứng ở ngoài nghe tiếng quát to của chủ tử thò đầu tiến vào , khi hoảng sợ nhìn thấy bộ dạng của chủ tử liền vội vàng phân phó tất cả hạ nhân quỳ trong phòng đi ra ngoài .

Phượng Tịch Dao bị hấn liên tục gằm lên đuổi ra , trong lòng vừa ám ức khổ sở , nàng ai oán liếc mắt nhìn hấn một cái rồi chạy đi không quay đầu lại . Chạy một hơi về gian phòng của mình , nhào lên trên giường , che mặt khóc rống .

Nàng sai rồi ! mười phần sai!

Lúc trước Mộ Dung Trinh tỏ ra sẵn sàng tình cảm , khiến nàng tưởng hấn muốn bồi thường tất cả trước đây . Tuy rằng nàng không biết tại sao mình lại nghĩ như vậy , nhưng nàng thật sự nhìn thấy trong mắt hấn sự hối hận rất sâu sắc.

Có lẽ hấn đem nàng trở thành Vu Tranh của năm năm trước , bất kể là gì , khi hấn dùng trăm phương ngàn kế vì nàng làm mọi chuyện thì nàng thật sự rất cảm động .

Không ngờ hết thấy mọi chuyện đều là nàng ảo tưởng , hấn vẫn là Mộ Dung Trinh ngày trước , một người cho tới bây giờ không đem người khác để vào mắt , hỗn đản tự cao tự đại !

Nàng khóc rồi ngủ mất , đến khi nàng tỉnh lại , sắc trời đã sáng rõ . Tối hôm qua nàng ngủ không được yên giấc , liên tục nằm mơ .

Vội vàng rửa mặt , ngay cả cơm cũng chưa ăn , nàng liền ra khỏi phòng.

Không nghĩ tới hai chân mới vừa bước ra cửa phòng liền nhìn thấy sắc mặt Mộ Dung Trinh tái nhợt đang ngây ngốc đứng ở cửa.

Hai người bốn mắt nhìn nhau , trong một lúc ai cũng không mở miệng .

Thấy sắc mặt Mộ Dung Trinh không tốt lắm , khiến nàng cảm thấy bất ngờ , theo nàng biết , hấn luôn chăm sóc bản thân rất tốt , mỗi ngày đều có các loại trân phẩm quý báu cung cấp cho dạ dày của hấn , hai mươi mấy năm nay , hấn được dưỡng khiến mặt mũi lúc nào cũng hồng hào khiến người khác ao ước , bây giờ trên mặt lại mang thần sắc như người có bệnh .

Hấn nhìn nàng rất lâu , muốn nói gì đó nhưng lại không nói gì , cuối cùng lựa chọn xoay người đi , thân hình lảo đảo , đúng lúc hấn thiếu chút nữa té ngã thì Phượng Tịch Dao nhanh tay đỡ lấy hấn .

Mộ Dung Trinh tựa hồ như chán nản chính bản thân , chặt vật nhìn nàng , thân mình sau khi được đỡ ổn định , liền đẩy nàng sang một bên kéo dài khoảng cách hai người , nhẹ giọng nói : “Đêm qua ta không phải cố ý gằm lên với ngươi , ngươi ... Đừng đem chuyện này để ở trong lòng” Nói vội vàng xong , hấn cũng không quay đầu lại đi thẳng về một bên .

Phượng Tịch Dao ngây ngốc đứng tại chỗ , hai tay , hai tay hình như vẫn còn lưu lại hơi thở và độ ấm của hấn .

Nhìn thấy bóng lưng hấn có vẻ cô đơn , trong lòng nàng nổi lên một hồi chua xót .

Chẳng lẽ hấn đứng ở trước cửa phòng nàng sớm như vậy , chỉ là vì nói những lời này với nàng ?

Nhưng mà , không biết cảm giác của nàng có phải nhầm hay không , vừa rồi khi nàng đỡ lấy hấn thì không cẩn thận tìm được mạch tượng của hấn , không ngờ phát hiện ra huyết mạch hấn lại có dấu hiệu nghịch lưu

Chẳng lẽ Mộ Dung Trinh bị bệnh?

Sau khi hấn nói câu nói khó hiểu kia với nàng , cả ngày nay nàng không thấy bóng dáng của hấn , hại nàng tâm trạng cả ngày không yên , nàng cảm thấy bất thường , huyết mạch nghịch lưu không phải là hiện tượng bình thường .

Ngoài ra , tối hôm qua hấn tức giận mắng người thì hai mắt trở lên đỏ rực , hình ảnh quanh quẩn xuất hiện trong đầu nàng mãi không đi .

Tuy rằng y thuật của nàng không cao minh như Mộ Dung Trinh , nhưng đều gặp qua đủ loại bệnh , chỉ tình huống giống như hấn thì chưa từng .

Phượng Tịch Dao cứ quanh quẩn như vậy cả này , đến đêm , nàng thật sự không tìm được lo lắng , một mình lặng lẽ đi vào Tàng Thư Các của Mộ Dung phủ .

Bên trong Tàng Thư các sưu tầm các loại sách , đều là y thư các loại mà Mộ Dung Trinh dày công thu thập về .

Mộ Dung Trinh thật sự không có tính nhẫn nại , năm đó hấn lười cứu người , liền huấn luyện nàng trở thành trợ thủ đắc lực của hấn . Nhưng khi dạy cho nàng , hấn cũng không nghiêm túc thật sự dùng thời gian mà dạy nào , khi tâm tình không tốt thì trực tiếp nhốt nàng trong Tàng Thư các này , tùy tiện ném mấy quyển y thư bảo nàng tự mình từ từ nghiên cứu .

May là năm đó nàng siêng năng hiếu học , thông minh lanh lợi , một bên học bản lĩnh với Mộ Dung Trinh, một bên đọc y thư để hiểu nội dung trong đấy .

Lâu dần , những y thư trong Tàng thư các này nàng không dám nói là đều xem xong hết nhưng cũng phải hơn phân nửa .

Mộ Dung Trinh này chẳng những đối với mấy y được tỉ mỉ mà ngay cả y thư hấn thu thập về cũng không phải thứ dễ dàng mua về được . Trong đồng y thư hấn tỉ mỉ cất giữ này , có ghi lại các loại nghi nan tạp chứng .

Sau sau buổi sáng không cẩn thận bắt được mạch tượng của hấn , Phượng Tịch Dao luôn nghĩ , có lẽ trong số y thư này có ghi bệnh trạng của hấn .

Cho nên sau khi dùng bữa tối nàng liền vội vàng lên lút vào Tàng Thư các , lật từng quyển một xem .

Nàng biết hành động này rất ngu xuẩn , trong lòng rõ ràng muốn giữ một khoảng cách với hấn , nhưng lại không yên lòng về hấn .

Đêm dẽ khuya , nàng lại không thấy buồn ngủ .

Đốt lên ngọn nến , dưới ánh nến yếu ớt, thật sự chăm chú bắt tay vào đồng y thư .

Xem khoảng mấy chục bản , vẫn không có thu hoạch gì , nàng không khỏi có chút nóng vội , hai giá sách trong Tàng Thư các này rất cao , ngoại trừ mấy bản xếp ở dưới ra , tầng trên của giá sách nàng chưa từng xem qua .

Nghĩ nghĩ , nàng dứt khoát đem một cái thang đến , cho dù có chút e ngại độ cao kia , nhưng vẫn cố bò lên .

Y thư ở trên bởi vì rất ít khi được người khác động đến nên bám đầy bụi , nàng thổi một hơi , bụi bay đầy , bị sắc mắt nàng trong một lúc không mở ra được .

Nàng không có can đảm vừa trèo thang vừa cầm nến , chỉ có thể nhờ ánh sáng yếu ớt từ cây nến phân biệt y thư trên giá sách .

Tỉ mỉ nhìn qua , trong khoảng khắc nàng quên mất mình đang ở trên cao , vừa định duỗi thẳng tay lấy một y thư thì cái thang lắc lư , bàn chân chênh vênh , hai tay theo bản năng liền nắm chặt giá sách trước mắt .

Nàng không nắm thì không sao , bởi vì sức nặng toàn thân đều đặt trên giá sách , chỉ thấy giá sách cao lớn kia lung lay như sắp đổ , mặt trên kêu rắc rắc rơi xuống .

Phượng Tịch Dao giật mình trong lòng , dưới chân hoàn toàn lơ lửng , cả người cứ như vậy ngã xuống , sách vở bên trên không ngừng rơi xuống chôn sống là cái chắc . Nàng chỉ có thể mặc cho sách vở vô tình nện lên trên người mình .

Cũng không biết bao lâu sau , khi sách vở thôi rơi , chợt nghe thấy cửa phòng Tàng Thư các kết một tiếng bị người mở ra . Sau đó , nàng chập vọt ngồi trong đông y thư cùng nam nhân ngạo nghễ đứng ở cửa bốn mắt nhìn nhau .

Trong nháy mắt như vậy , nàng phảng phất nhìn thấy ý cười chợt hiện lên trên mặt nam nhân đấy . Nàng vô cùng chán nản , cảm thấy đỏ mặt vì bản thân lúc này chập vọt ngu xuẩn thế nào .

Mộ Dung Trinh cầm theo đèn lồng rảo bước tiến vào Tàng Thư các , dưới ánh sáng mờ lung , Phượng Tịch Dao phát hiện sắc mặt của hắn đã không tái nhợt như buổi sáng .

Nhưng mà , bộ dạng mình bây giờ thật sự dọa người , bị một đông sách chôn thì khỏi nói đi , còn bị hắn bắt tại trận nữa .

Mộ Dung Trinh hình như cố nén cười , bước vào trong phòng , đi thẳng đến trước mặt nàng , từ trên cao nhìn xuống bộ dạng chập vọt của nàng .

“Xa xa chợt nghe thấy âm thanh kỳ quái trong Tàng Thư các , mới đầu còn tưởng rằng tên trộm nào , không ngờ ... lại là một con chuột lớn đêm hôm không ngủ yên”

Phượng Tịch Dao nghe nói thế , không kìm được nhỏ giọng oán hận “ Tôi không phải con chuột , tôi cũng không phải đêm hôm không ngủ yên”

Nói xong , nàng cố gắng ngo ngoay đứng dậy từ đông sách , nhưng phát hiện khi mình ngã xuống không cẩn thận bị trặc chân , vừa định đứng dậy , thì đau đến mức nàng khẽ kêu lên một tiếng , một lần nữa ngã vào trong đông sách .

Mộ Dung Trinh đặt lồng đèn sang một bên , cúi người xuống , đem đông sách chôn trên người nàng từng quyển một đẩy ra , sau đó đưa hai tay dịu dàng ôm nàng vào trong lòng .

Phượng Tịch Dao thử dấy dựa hai cái , không thoát được , chỉ có thể mặc cho hắn ôm nàng .

“Nếu không thừa nhận mình là chuột cũng không thừa nhận bản thân đêm hôm ngủ không yên , vậy tại sao ngươi lại xuất hiện ở Tàng thư các của ta vào lúc này , ngươi muốn tìm cái gì?”

Dưới ánh nến mỏng manh , Phượng Tịch Dao không thể đối mặt với tầm mắt nóng rực của hắn .

Điều này nàng phải trả lời thế nào ? Chẳng lẽ thành thật nói cho hắn biết , nàng bởi vì quan tâm đến sức khỏe của hắn , cho nên mới liều lĩnh tìm chứng bệnh của hắn , sau đó hốt thuốc cho hắn ?

Không , lời này có chết cũng không thể nói ra , cho nên nàng lựa chọn nói năng cẩn thận .

Mộ Dung Trinh cũng không bức nàng , mà nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng , đặt vào lồng ngực của mình , đôi mắt rũ xuống , ôn nhu nói “Bệnh của ta chính là ở nơi này , phải cẩn tâm được”

Nàng theo bản năng muốn kháng cự , nhưng Mộ Dung Trinh không cho nàng trốn tránh , dứt khoát ôm cổ nàng , khiến nàng dán vào lồng ngực của mình .

“Nếu ngươi chịu trị bệnh của ta , ta nghĩ ta sẽ vô cùng cảm kích đối với ngươi”

7. Chương 7

Lúc Phượng Tịch Dao vô tình chuẩn đoán được Mộ Dung Trinh có dấu hiệu huyết mạch nghịch lưu thì nàng thật sự hoảng sợ .

Trong lúc nàng vì tìm kiếm phương pháp chữa bệnh , trộm lên vào Tàng Thư các , lại bị Mộ Dung Trinh phát hiện rồi khi bị hắn ôm vào trong ngực , nàng nhân cơ hội dò xét mạch tượng của hắn lần nữa , thì bất ngờ phát hiện , bệnh trạng kì quái kia đã biến mất.

Có những lúc , nàng hoài nghi là bản thân chuẩn đoán nhầm , dù thì thời nàng bắt mạch tượng của Mộ Dung Trinh vô cùng ngắn , hơn nữa lúc đẩy sắc mặt Mộ Dung Trinh tái nhợt khó coi , dưới tình thế cấp bách rất có thể phán đoán sai lầm .

Mặc kệ huyết mạch Mộ Dung Trinh có từng xuất hiện tình trạng nghịch lưu hay không , chỉ cần hần còn có thể làm tốt cái danh hiệu Hầu gia cao cao tự đại thì không có quan lại quyền quý nào không chủ động tới cửa để van cầu hần chữa bệnh , như vậy rõ ràng , đại gia như hần còn có thể sống một quãng thời gian dài .

Đương nhiên , đánh chết nàng cũng sẽ không thừa nhận bản thân vì điều đấy mà để ý hần , quan sát hần , thậm chí còn âm thầm theo dõi từng nhất cử nhất động của hần như thế là quan tâm cùng lo lắng ở sâu trong lòng .

Nàng chỉ cảm thấy , Mộ Dung Trinh tốt xấu gì cũng xem như là ân nhân của Phượng gia bọn họ . Nếu hần bất hạnh mà chết , người đã từng nhận ân huệ của hần mà nói , lương tâm có chút không yên.

Vừa nghĩ như vậy , Phượng Tịch Dao cuối cùng cũng tìm được một lý do danh chính ngôn thuận quan tâm hần .

Gần đây Mộ Dung Trinh bề bộn nhiều việc , gần như mỗi ngày đều nhốt mình ở dược phòng , hết lòng nghiên cứu làm sao có thể luyện được một kỳ dược kinh thể hải hùng . Làm trợ thủ kiêm người hầu của hần , nàng không thể tránh khỏi việc bị hần bắt vào luyện dược , từ sớm đến tối , mỗi ngày ước chừng bảy , tám canh giờ đều phải bồi ở bên cạnh hần để bất cứ lúc nào hần gọi .

Tuy rằng tính tình không tốt , y đức tệ , lại thường đem nô tài trong phủ làm vật thí nghiệm , nhưng nàng lại không thể phủ nhận ,khi hần chăm chỉ luyện dược , toàn thân từ trên xuống dưới giống như tản ra một hơi thở thần bí mà mê người .

Nàng len lén đánh giá khuôn mặt nhìn nghiêng hoàn mỹ tuần tú của hần , năm năm qua , thiếu niên ngày trước có vài phần con nít đã từ từ trở thành một nam nhân anh tuấn cao lớn .

Đối với y thuật , hần dường như có tài năng thiên phú vô sư tự thông * (không cần thầy tự mình thông suốt) khiến cho người ta vừa đố kị đồng thời lại vừa ao ước , rồi lại không thể không thần phục dưới năng lực mạnh mẽ của hần .

“Nãy giờ ngươi ở đây nhìn lên nhìn trộm ta lâu như vậy , nhìn đủ chưa?”

Bất ngờ hỏi khiến Phượng Tịch Dao sửng sốt . nàng nâng đôi mắt to đen tròn lên , không cẩn thận liền nhìn vào đôi mắt hơi có ý cười cùng đắm chiêu của Mộ Dung Trinh .

Trong lòng nàng run lên , hai gò má nhất thời đỏ bừng , tựa như một đứa trẻ đang làm chuyện xấu bị bắt tại trận , nhỏ giọng lúng túng biện minh “ Ta ... Ta không có nhìn trộm ngươi”

“À , chẳng lẽ vừa rồi là ta hiểu lầm?”

Phượng Tịch Dao bị hần trêu chọc có chút hối hận , không tìm được trọn tròn đôi mắt trong veo như nước nói : “Ta là quang minh chính đại nhìn”

Câu trả lời này , chẳng những khiến Mộ Dung Trinh sửng sốt mà ngay cả chính nàng cũng sửng sờ ngay tại chỗ .

Tâm tình Mộ Dung Trinh vô cùng biến ảo nhìn lên biểu tình luống cuống kích động của nàng , sau một lúc lâu , tự đắc thông thả đem một bình thuốc nhỏ màu trắng giơ lên trước mặt nàng .

“Thuốc này đã luyện được , nhưng mà còn một số hiệu quả chưa biết , ta nghĩ , hần là ta nên hội Hỉ Đa tới dùng thử thuốc này cho ta , đến tột cùng sẽ sinh ra tác dụng phụ gì?”

Phượng Tịch Dao đang chìm vào trong tức giận bị hần trêu chọc , nghe hần nhắc tới việc muốn cho Hỉ Đa vào thử nghiệm thuốc , liền cả gan phản bác “Bản lĩnh luyện dược của ngươi lợi hại như vậy , vài sao không tự mình thử nghiệm thuốc?”

Mộ Dung Trinh vô cùng vô tội nhìn nàng , tựa hồ như lời nàng đề nghị là chuyện rất vô nhân đạo .

Lạnh lùng hừ một tiếng “Coi sinh mệnh người khác như cỏ rác , người như thế thật đáng xấu hổ , nếu người thật sự muốn biết thuốc này rốt cuộc là có hiệu quả gì , chỉ bằng tự mình thử đi”

Hai mắt Mộ Dung Trinh không chớp nhìn nàng “Người hi vọng ta tự mình thử thuốc này như vậy sao?”

“Sao , đừng nói với ta là người không dám ?”

“Không , nếu như là người tự mình yêu cầu , cho dù đây là một bình thuốc độc , ta cũng sẽ uống hết ngay trước mặt người”

Nghe nói vậy , nàng có chút giật mình sững sờ . Mộ Dung Trinh lại trịnh trọng mở bình dược , trên miện nở một nụ cười thản nhiên , bất ngờ đem thuốc rót vào miệng , nuốt một hơi xuống .

Phượng Tịch Dao bị hành động của hắn dọa , còn chưa kịp ngăn , bình thuốc kia đã bị hắn tiêu sạch .

“Người...”

Sắc mặt hắn không đổi cười nói : “Nếu ta bất hạnh chết , nhớ rõ nhất định phải viết trên bia mộ của ta , ta là vì một câu của Phượng Tịch Dao người mà chết”

“Ta ... Ta không phải có ý này!”

Nàng vừa định giải thích , thì thấy sắc mặt Mộ Dung Trinh đột nhiên trở nên trắng bệch , trong chớp mắt môi biến thành màu đen , hắn lão đảo đặt mông ngồi lên trên ghế , cả người run rẩy , giống như trúng phải loại kịch độc kì quái nào đó .

Phượng Tịch Dao sợ hãi , vội vàng tiến đến khẩn trương nói : “Hầu gia , người không phải thật sự trúng kịch độc chứ? Vậy phải làm sao mới tốt bây giờ ? Vừa rồi ta chỉ thuận miệng nói , người không nên làm ta sợ , nhìn khắp thiên hạ , chỉ có mình Mộ Dung Trinh người có thuật khởi tử hồi sinh , nếu người bất hạnh mà chết , ta tìm ai tới cứu người ?”

Sắc mặt hắn khó coi chỉ vào quyển y thư màu vàng để cách đó không xa , giọng nói run rẩy “Quyển sách kia ... có đề cập đến phương pháp giải triệu chứng của ta, người ... Người mau đi xem nhanh đi”

Phượng Tịch Dao nghe xong , không dám trì hoãn , vội vàng cầm quyển sách trong tay lật xem . Chỉ thấy mặt trên đích xác có nhắc tới tình trạng hiện nay của Mộ Dung Trinh , nhìn tiếp , sắc mặt nàng không khỏi đỏ lên vài phần .

Không thể nào ? Phương phải giải trừ lại là ...

Nàng nhìn y thư , lại nhìn Mộ Dung Trinh đang tê liệt ngồi trên ghế .

Nhìn thấy sắc mặt hắn càng lúc càng trắng , giống như một người chết , Phượng Tịch Dao bỏ y thư lại , tiến lên ôm lấy hắn , không chút nghĩ ngợi , dùng miệng mình phong trụ môi của hắn .

Mộ Dung Trinh vốn đang ngẩn ra , lập tức ngừng run rẩy , tùy ý đến cánh môi mềm mại của nàng chà đạp nhiều lần trên miệng mình . Đáng tiếc kỹ thuật hôn của nàng thật sự ngây ngô , có điều hơi thở của nàng , xúc cảm mềm mại khiêu khích trái tim ngứa ngáy khó chịu của hắn .

Hắn từ từ ôm người mình nhớ mong vào lòng , cũng từ từ làm nụ hôn này sâu thêm . Phượng Tịch Dao vô lực ngã xuống khi ở trong lòng hắn , mặc hắn ôm mình , ta cần ta cứ lấy.

Cũng không biết trải qua bao lâu , nàng đột nhiên mở mắt ra , ở khoảng cách gần nhìn sắc mặt Mộ Dung Trinh đã khôi phục bình thường .

“Đợi , chờ một chút ...” Nàng thở nhẹ đẩy hắn ra một bên , hai má đỏ ửng nhỏ giọng nói “ Có gì đó không đúng , y thư kia ...”

Nói xong , nàng cầm lại cuốn sách gọi là y thư kia , lật hai trang , phát hiện trừ bỏ vài tờ giải thích triệu chứng cùng phương pháp trị liệu mới được viết ra , mặt sau tất cả đều là giấy trắng !

Nàng tỉnh ngộ , không thể tưởng tượng nổi chỉ vào vẻ mặt đắc ý của Mộ Dung Trinh giận dữ “Người gạt ta có phải không ? Đây căn bản không phải y thư , cái bệnh trạng kia rõ ràng là tự tay người vừa mới viết ...”

Mộ Dung Trinh thật sự rất muốn tiếp tục giả vờ vô tội , nhưng nhìn vẻ mặt như bị ức hiếp của Phương Tịch Dao , hẳn nhận không được bật cười .

Phương Tịch Dao bị tiếng cười của hắn làm cho đần độn , sau một lúc lâu mới giật mình , nàng sao lại quên , bản lĩnh lớn nhất của Mộ Dung Trinh chính là nghiên cứu chế tạo các loại phương thuốc cổ quái .

Đừng nói hắn biến sắc mặt mình trắng bệch , môi tím ngắt , ngay cả hắn giết chết bản thân rồi sống lại , cũng là có thể .

Đáng giận chính là , hắn lại có thể cố ý làm giả y thư để nàng xem , dưới tình thế cấp bách còn hại nàng nhất thời không để ý dè dặt bỏ về phía hắn , làm ra cái loại hành động không biết xấu hổ này .

Nghĩ đến đây , nàng tức giận đến mức cả người phát run , xoay người muốn đi , lại bị hắn ôm vào lòng .

“Đừng tức giận , ta biết ta sai rồi , ta thừa nhận vừa rồi đích thật là trêu ngươi , ta nghĩ người thông minh như ngươi nhất định sẽ hiểu rõ quỷ kế của ta , không ngờ...” Hắn chậm chậm quay người nàng lại , ôn nhu nói “Trong tình thế cấp bách ngươi lại mất lý trí , liều lĩnh đi về phía ta , còn ...”

Còn chưa dứt lời , đã bị Phương Tịch Dao che miệng “Không cho phép ngươi nói thêm gì nữa”

Mộ Dung Trinh ngoan ngoãn câm miệng , gật đầu , thật sự như nàng mong muốn , một chữ cũng không nói thêm .

Phương Tịch Dao vừa giận vừa hận . Nàng không thể nào nghĩ đến , năm năm trước hắn có thói quen trêu chọc người khác , thường xuyên nghĩ ra các trò trêu người để bắt nạt nàng , mỗi lần đều phải trêu nàng đến đỏ cả cổ mới bằng lòng bỏ qua . Nhiều năm đã qua , thói quen của hắn vẫn như cũ không đổi .

Khiến cho nàng tức giận là nàng lại có thể một lần rồi hai lần , rồi ba lần để cho hắn thực hiện được !

Nói đến cùng , hắn biết tính nàng tốt , mặc kệ hắn giầy vò thế nào nàng đều không nổi giận với hắn .

Nghĩ đến đây , khí giận của Phương Tịch Dao cuối cùng cũng đến , xoay người muốn đi , nhưng Mộ Dung Trinh bướng bỉnh vẫn bắt lấy nàng , không chịu buông tay .

“Đều là lỗi của ta , ta có lỗi với ngươi , như vậy đi , để tạ tội với ngươi , ta mang ngươi xuất phủ ăn hải sản , thấy thế nào ?”

Phương Tịch Dao vừa định phản bác , thì nghe hắn nói : “Có nhà hàng hải sản tên là Vạn Phúc trang , trước đây đóng cửa để tân trang lại cửa tiệm , nghe Hỉ Đa nói nửa tháng trước đã mở trở lại . Tịch Dao ,ta thật sự rất có thành ý nhận lỗi với ngươi”

Đối mặt với sự ăn năn chân thành cùng lời mời của hắn , Phương Tịch Dao hay mềm lòng tự nhiên không có cách nào cự tuyệt.

Hơn nữa tư thế hắn cúi đầu cũng làm nàng cảm giác sâu sắc bất ngờ , phải biết rằng Mộ Dung Trinh luôn tự đánh giá cao về bản thân , bản thân là nhất , cho dù có lúc hắn biết rõ mình sai , nhưng vẫn sẽ chờ người khác cùng nhận lỗi mới bằng lòng bỏ qua .

Quên đi ! nàng không thích làm khó người khác , hơn nữa , đối mặt với Mộ Dung Trinh , nàng thật sự hạ quyết tâm cự tuyệt được .

Vậy nên , sau khi phân phó Hỉ Đa chuẩn bị xe ngựa , hai người dẫn theo mấy thị vệ võ nghệ không tệ rời Mộ Dung phủ .

Nói đến Vạn Phúc Trang , cũng từng là tửu lâu nhất nhì kinh thành .

Bất kể là Mộ Dung Trinh hay Vu Tranh , trước kia hai người đều rất thích tới nơi này ăn hải sản .

Khoảng nửa năm trước , lão bản Vạn Phúc Trang không vừa ý mặt tiền cửa hàng cũ kĩ nên bỏ ra khá nhiều ngân lượng , mời thợ đến sửa . Nửa tháng trước long trọng khai trương , ngay tức khắc hấp dẫn không ít khách quen đến thăm .

Nhân vật nổi danh ở kinh thành giống như Mộ Dung Trinh , lão bản tự nhiên là nhớ rất rõ .

Nhìn thấy hắn dẫn theo một cô nương xinh đẹp đến , lập tức sai người phục vụ hầu hạ khách quý .

Vạn Phúc Trang sở dĩ danh chấn kinh thành , ngoại trừ tay nghề đầu bếp tinh xảo ra , chất lượng hải sản tuyệt đối tươi sống .

Giống như nàng , rất thích ăn cua ở Vạn Phúc Trang , thịt nhiều lại ngon.

Khi phục vụ đem đến một mâm nguyên liệu tươi sống bưng lên bàn , lập tức khiến cho nàng thèm ăn .

“Món ăn ở tửu lâu này vô cùng ngon , rất lâu trước kia , ta có một vị cố nhân đặc biệt thích ăn đồ ở đây ...”

Khi Phượng Tịch Dao đang nắm một con cua ra sức lột vỏ thì Mộ Dung Trinh chưa ăn , mà cầm ly rượu đầy uống một ngụm”

Thấy nàng không lên tiếng , hần lại tiếp tục nói “Còn nhớ khi đó thế cục rối loạn , nhân dân bị vây trong khổ cực lầm than , có thể ở hoàn cảnh như vậy tìm được một khoảng khắc yên bình , đối với rất nhiều người mà nói đều không dễ có được . Vị cố nhân kia của ta , tuy rằng tuổi còn nhỏ , vóc dáng thấp bé , bộ dạng vừa gầy vừa yếu đuối , nhưng chuyện gì nàng cũng tài giỏi”

Phượng Tịch Dao không đáp lại . Nàng mơ hồ đoán được , vị cố nhân Mộ Dung Trinh đang nói chính là Vu Tranh năm năm trước .

“Còn nhớ rất nhiều năm trước , ta cùng nàng cũng giống như ngày hôm nay , vừa ăn cua vừa nghĩ về tương lai xa xôi , nàng nói , chờ một ngày kia sau khi thế cục triều đình ổn định , hy vọng có thể cùng ta tìm một nơi chốn không người quấy rầy sông qua những ngày hạnh phúc giản đơn”

Nói tới đây ,Mộ Dung Trinh cười khổ một tiếng “Chỉ tiếc , khi đó ta cũng chưa cho nàng hứa hẹn , việc đã qua , khi nàng đã không còn , ta mới hối hận chính mình lúc trước vì sao không chịu đáp ứng lời thỉnh cầu này của nàng”

Hần đột nhiên ngẩng đầu , chăm chú nhìn Phượng Tịch Dao “Nếu trên trời có thể cho ta một lần cơ hội , ta thật sự rất muốn chính miệng nói với nàng , chỉ cần có thể cùng nàng một chỗ , bất kể là cuộc sống như thế nào , ta đều nguyện yes cùng nàng vượt qua”

Phượng Tịch Dao bị hần nhìn chăm chăm có chút không tự nhiên , không kìm được nhỏ giọng nói ‘Ta nghĩ ... Vị cố nhân kia của người , nếu như có thể nghe một lời này , cho dù hiện tại đã không còn trên đời , nàng cũng sẽ cảm thấy vui vẻ”

Mộ Dung Trinh gật đầu cười “Hi vọng như thế” Nói xong , hần gấp một con tôm luộc , lột vỏ , bỏ vào trong bát của nàng , nhẹ giọng nói “Tôm này người thích ăn nhất , Tranh Nhi , ăn nhiều vào đó”

Nàng gật đầu , gấp con tôm đã bóc vỏ , bỏ vào miệng .

Đáy mắt Mộ Dung Trinh chợt nhuộm lên một ý cười đắc ý , cầm ly rượu cứ thế tiếp tục uống .

Cũng không biết trải qua bao lâu , Phượng Tịch Dao mới cảm thấy có gì đó không đúng “Người ... Người vừa rồi gọi ta là gì ?”

“hả , ta gọi người là gì?” Hần cố ý giả ngu , lập tức lại nói : “Ta đương nhiên gọi người Tịch Dao , bằng không người nghĩ ta gọi người là gì ?”

Biểu tình của Phượng Tịch Dao trở nên vô cùng bức bối .

Hay vừa rồi nàng nghe nhầm ? Nhưng sao nàng cảm thấy vừa rồi hình như hần kêu nàng là Tranh Nhi?

Lại cẩn thận liếc mắt đánh giá Mộ Dung Trinh một cái , cố gắng tìm được tí dấu tích trên mặt hần , nhưng nàng thất bại .

Chẳng lẽ thật sự là nàng sinh ra ảo giác ? Nhất thời thất thần , tay nàng không cẩn thận bị chân cua đâm một cái , đau đến mức nàng khẽ kêu một tiếng , ngay sau đó , chỉ thấy ngón tay trắng nõn của chính mình tuôn ra một tia máu đỏ thẫm .

Mộ Dung Trinh thấy thế , vội vàng bắt lấy tay nàng , ngậm vào trong miệng .

Động tác này , năm năm trước Mộ Dung Trinh cũng từng làm cho Vu Tranh ...

Nàng xấu hổ muốn rút ngón tay , thì nghe hắc cười nói “Vỏ cua có chút cứng ,lát nữa ta lột cho người , đầu ngón tay người chảy máu , ta mút sạch cho người , tránh lát nữa càng chảy càng nhiều ...”

Một màn tình cảm qua lại này , giống như toàn bộ lặp lại , Phượng Tịch Dao ngây ngốc tùy ý hắc phục vụ cho mình , trong lòng có cảm giác thỏa mãn .

Giờ khắc này , nàng không biết nên trốn tránh , hay là nên tiếp tục ...

Hình ảnh Mộ Dung Trinh cùng Phượng Tịch Dao ngồi ở Vạn Phúc Trang dùng cơm thân mật , tất cả đều lọt vào trong mắt một người khác .

Người nọ đang cải trang xuất cung , mang theo mấy tâm phúc tới tửu lâu này dùng bữa chính là đương kim thiên tử Chu Thành Tấn .

Từ lúc Mộ Dung Trinh mang theo Phượng Tịch Dao mới vừa bước chân vào tửu lâu , cũng đã lọt vào tầm mắt của hắc ròi.

Từ năm năm trước , sau khi Vu Tranh vì hắc chết thảm , biểu đệ Mộ Dung Trinh liền không muốn gặp hắc .

Cho dù hắc đã là thiên tử , quyền sát sanh trong tay , nhưng Mộ Dung Trinh cũng là cháu ruột mẫu hậu thương yêu nhất , cho nên chò dù biểu đệ xem thường , hắc cũng làm bộ như không nhìn thấy .

Dù sao Vu Tranh cũng thật sự là vì hắc mà chết , đây là chuyện không thể thay đổi.

Sau này hắc mới từ miệng người khác biết được , Vu Tranh từng là cô nương biểu đệ yêu nhất trên đời này , và lại khi nàng chết , trong bụng còn mang thai cốt nhục của biểu đệ .

Tuy rằng lúc ấy hắc hoặc ít hoặc nhiều sản sinh vài phần tình cảm với Vu Tranh có miệng không thể nói , nhưng lúc ấy chiến tranh lan tràn , hắc một lòng chỉ muốn công thành đoạt vị , chuyện nữ nhi tình trường , tự nhiên bị hắc bỏ lại phía sau.

Năm năm nay , cuộc đồng dần dần an ổn , khi đêm dài người tỉnh hắc cũng từng nhớ lại chuyện cũ năm đó .

Nhưng người đã chết rồi , hoàn niệm nhiều hơn nữa , cũng chỉ càng tăng thêm bi thương . Dần dần , Vu Tranh chiếm một chỗ sâu trong ký ức của hắc mà không người nào có thể thay thế , rất nhiều lời hắc chôn ở đáy lòng , không có chỗ nói hết .

Đối với biểu đệ thì trong lòng tồn tại một nét áy náy .

Cho nên mỗi khi Mộ Dung Trinh biểu hiện vô lễ đối với hắc , việc làm lời nói ngạo mạn , thì hắc cũng chỉ nhẹ giọng cười , cũng không thể để ý .

Về phần Phượng Tịch Dao , ấn tượng của hắc thật ra vô cùng sâu sắc . Vì cứu thai nhi trong bụng Tương phi , nàng dùng toàn lực ứng phó , tự hận không thay Tương phi nhận toàn bộ khổ sở .

Khi tiểu hoàng tử thuận lợi sinh hạ thì trong lòng hắc đối với nàng tràn ngập cảm động và quý trọng , hơn nữa hắc dường như thấy được bóng dáng Vu Tranh trên người nàng .

Hắc tự cảm thấy buồn cười cho mình khi có suy nghĩ như vậy .Sau đó mới biết được , Phượng Tịch Dao là hạ nhân ở quý phủ của biểu đệ , hiểu sơ qua y thuật , cha nàng là lão bản Hồi Xuân đường , một cô nương nhỏ nhà nghèo .

Mỗi ngày đều bận rộn xử lý việc quốc gia đại sự , hắc cũng từ từ đã quên nàng .

Không ngờ hôm nay xuất cung , hắc lại chứng kiến biểu đệ đối với vị Phượng cô nương làm ra cử chỉ thân mật như vậy , điều này làm cho hắc cảm thấy vô cùng bất ngờ . Bởi vì theo hắc biết , từ năm năm trước sau khi Vu Tranh qua đời , biểu đệ chưa từng gần qua nữ sắc.

Ngay cả hoàng thái hậu không ngại phiền toái thu xếp thiên kim mỹ nữ đại thần cho hắc , hắc cũng không thêm liếc mắt nhìn tới một cái . hắc biết biểu đệ căn bản không quên được Vu Tranh chết thảm trên chiến trường .

Cho nên năm năm trước ,Mộ Dung Trinh tự hạ Huyết chú cho mình .

Về Huyết chú , người khác có lẽ không biết ,nhưng hẳn lại biết rõ . Vì tìm kiếm chuyển sinh kiếp sau của Vu Tranh , biểu đệ thật sự có thể cả đời không cưới .

Nhưng bây giờ , tại sao hẳn lại đối với vị Phượng cô nương kia như vậy , chẳng lẽ ...

Bởi vì Phượng Tịch Dao không lâu trước tiến cung giúp Tương phi nương nương sinh hạ tiểu hoàng tử , chuyện này rất nhanh liền truyền đến tai hoàng thái hậu .

Tuy rằng mạng Tương phi không bảo trụ được , nhưng con trong bụng nàng có huyết mạch hoàng thất Thiên Khải vương triều , được hoàng thượng tự mình ban tên là Chu Kỷ Huyền .

Hoàng thái hậu rất vui mừng , tiểu hoàng tử thân thể có chút suy yếu , nhưng không nguy hiểm đến tính mạng , cho nên sau khi dàn xếp mọi chuyện , bà hạ chỉ do mời Phượng Tịch Dao vào cung lĩnh thưởng , thuận tiện ngay cả cháu ruột cũng cho mời vào cung .

Hoàng thái hậu lớn tuổi , ngoại trừ tứ hoàng nhi cùng với nhị hoàng nhi đang lưu vong bên ngoài ra , có quan hệ huyết thống cũng chỉ còn cháu là Mộ Dung Trinh .

Mộ Dung Triết cha Mộ Dung Trinh cùng hoàng thái hậu Mộ Dung Yến là hai tỷ đệ song sinh . Tuổi thơ hai tỷ đệ có tình cảm rất tốt , sau này Mộ Dung yến gả tiến hoàng cung , được phong làm hoàng hậu , sinh hạ hai vị hoàng tử , tuy rằng lão nhị không ra gì nhưng lão tứ lại rất được tiên đế yêu quý .

Chính bởi vì như thế , thế lực Mộ Dung gia mới có thể càng lúc càng lớn .

Mà Mộ Dung Trinh cũng rất được tiên đế yêu quý , khi không có việc gì thì luôn gọi hẳn tiến cung nói chuyện phiếm .

Thật tình mà nói , hoàng thái hậu yêu thương đứa cháu này còn nhiều hơn hai hoàng nhi của mình . Nhưng đột nhiên từ năm năm trước , Mộ Dung Trinh không thích tiến cung nữa , nguyên do trong đó bà ít nhiều cũng biết một chút , bọn tiểu bối vì một việc mà sinh ra ân oán , đây là điều mà bà không muốn nhìn thấy nhất .

Cho nên thừa dịp tiểu hoàng tử ra đời , nàng hạ chỉ , mời Mộ Dung Trinh mang Phượng Tịch Dao tiến cung , lý do vô cùng thỏa đáng , khiến cho không người nào có thể cự tuyệt

Thời điểm Phượng Tịch Dao lần đầu tiên nhìn thấy hoàng thái hậu , trong lòng chỉ có một suy nghĩ

Nhìn thì hoàng thái hậu đã cao tuổi nhưng ngũ quan của bà , khuôn mặt thật sự có đến bảy phần tượng tự Mộ Dung Trinh .

So với con ruột Chu Thành Tiêu và Chu Thành Tấn của hoàng thái hậu , Mộ Dung Trinh càng giống con ruột hoàng thái hậu hơn .

Sau một hồi kiến lễ , vẻ mặt hoàng thái hậu tươi cười kêu hai người bình thân .

Ân nhân cứu mạng của tiểu tôn tử , nàng dĩ nhiên phải khoản đãi , vàng bạc châu báu thưởng không ít , lại vừa tử tế hỏi chuyện Phượng Tịch Dao . Biết được nàng tuy rằng xuất thân trong gia đình nghèo , nhưng cha nàng cũng là thầy thuốc ở kinh thành , hơn nữa lời nói cửa mũi của nàng tuy rằng không học qua lễ nghi dạy dỗ nơi cung đình nhưng lại vô cùng thỏa đáng , cung thuận .

Lần đầu tiên gặp mặt rất quan trọng , hoàng thái hậu mới vừa nhìn thấy Phượng Tịch Dao thì tận đáy lòng đã thích cô nương trước mắt này .

“Đáng tiếc thảo dân y thuật thật sự có hạn , tuy rằng cứu được tiểu hoàng tử nhưng lại không thể cứu được Tương phi nương nương” Chuyện này đối với Phượng Tịch Dao mà nói vẫn mãi như cái xương móc giữa họng , mỗi lần nhớ lại , trong lòng đều không thoải mái .

Nghe nói thời điểm Tương phi nương nương chết mới chỉ hai mươi tuổi , một cô nương ở tuổi thanh xuân như vậy đã hương tan ngọc nát , thật sự đáng tiếc . Đáng thương nhất là tiểu hoàng tử , vừa sinh ra đã không có nương* (mẹ) ngấm lại đều cảm thấy đau lòng .

Hoàng thái hậu nghe vậy , cũng khẽ thở dài “ Tương phi đúng là một nữ tử phúc mỏng , bây giờ nhi tử đã ra đời nàng lại buông tay nhân gian , ai ! Đến cuối cùng vẫn đều là số mệnh cả” Nói xong , nàng liếc mắt một cái nhìn diệt nhi bên cạnh trước sau không lên tiếng , cười nói “Trinh Nhi , sao con không nói chuyện , hay là nữ nhân chúng ta nói chuyện phiếm , con thấy nhạt nhẽo phải không?”

Mộ Dung Trinh đang ngồi ở một bên uống trà sâm tiểu cung nữ pha cho , nghe hoàng thái hậu gọi mình , hần chỉ đáp một tiếng không nhẹ không nặng .

Hần thật sự rất không muốn tiến cung , nếu không phải vì Phượng Tịch Dao , cho dù nhận được ý chỉ hoàng thái hậu , hần cũng sẽ không đếm xỉa đến . Nguyên nhân rất đơn giản , hần không muốn gặp Chu Thành Tấn , cũng không muốn bởi vì cái người kia mà khơi gợi lại đoạn chuyện cũ không thoải mái năm năm trước .

Chuyện trên thế gian này thường không như ý mình , hần càng không muốn gặp , Chu Thành Tấn lại càng xuất hiện ở trước mặt hần .

Chỉ nghe thái giám ngoài cung hô một tiếng “Hoàng thượng giá lâm!”

Mộ Dung Trinh ngay lập tức thay đổi sắc mặt , bộ dạng đứng dậy như muốn lập tức chạy lấy người .

Không đợi hần thay đổi hành động , Chu Thành Tấn đã bước chân đi vào .

Khi hần nhìn thấy người ngồi trong cung hoàng thái hậu thì hơi khựng lại , nhưng rất nhanh hần liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh , cung kính thỉnh an mẫu hậu .

Phượng Tịch Dao thấy hoàng thượng tới liền muốn lôi Mộ Dung Trinh đứng dậy cúi lạy . Nhưng Mộ Dung Trinh không hề muốn hành lễ với đối phương , trên mặt che kín vẻ khinh thường .

Chu Thành Tấn đã sớm hiểu ý của đối phương , liền nở một nụ cười ôn hòa khoan dung , nói “Trinh đệ không cần đa lễ , cung điện mẫu hậu không phải là trường hợp chính quy , có chút lễ tiết , không cần tuân thủ cũng được”

Nói xong , hần hướng về phía Phượng Tịch Dao cười cười . “Trẫm mới vừa hạ triều , chợt nghe người ta nói mẫu hậu mời ân nhân cứu mạng tiểu hoàng tử vào cung , về chuyện này , trẫm cũng rất muốn tự mình nói tiếng cảm ơn với Phượng cô nương , chỉ là mãi không tìm được cơ hội thích hợp , hôm nay nghe nói Phượng cô nương tiến cung , trẫm liền lại đây gặp mặt”

Phượng Tịch Dao vội đáp lại “Hoàng thượng có tâm . Có thể cứu tiểu hoàng tử một mạng là phúc khí của Phượng Tịch Dao , huống hồ hoàng thái hậu còn đặc biệt sai người thưởng không ít lễ vật cho thần , thần thật sự cảm thấy thẹn”

“Người cứu chính là hoàng tử của Thiên Khải vương triều , nếu tương lai nó biểu hiện ưu việt rất có thể chính là hoàng đế tiếp nhận , cho nên vu công vu tư* (về công hay về tư) người đều là ân nhân của hoàng gia , cũng là ân nhân của trẫm” Hần nhìn thoáng qua lễ vật bày trên bàn , cười nói “Phần thưởng của mẫu hậu chỉ đại biểu một phần của mẫu hậu , về phần trẫm , dĩ nhiên cũng sẽ không bạc đãi Phượng cô nương”

Nghe vậy , nàng thật sự không biết nên làm thế nào cho phải .

Trị bệnh cứu người vốn là bổn phận của thầy thuốc , nhưng bây giờ lại là hoàng thượng thưởng thái hậu thưởng , khiến cho nàng thật sự có chút dậm đường không nổi .

Mộ Dung Trinh lâu không lên tiếng hừ một tiếng , ôn hòa nói : “Hoàng thượng không cần tiêu pha , Mộ Dung phủ của ta bảo bối quý hiếm gì cũng không thiếu , cho nên cho dù người thật sự thưởng đồ vật này nọ , cũng chỉ tổ chật Mộ Dung phủ của ta , sợ là đến lúc đó bị ném đi , như thế thật nhục nhã đối với người nói đó”

Phượng Tịch Dao nghe những lời này , sắc mặt trở nên có phần khó coi . Lén kéo ống tay áo của hần một cái , ý bảo hần đừng dùng loại thái độ này nói chuyện với hoàng thượng .

Chu Thành Tấn không buồn để ý “Trinh đệ thật sự càng này càng biết nói đùa , lâu rồi trẫm không nghe người nói , hiện giờ thật đúng là có chút hoài niệm”

Mộ Dung Trinh cũng không khách khí tiếp tục sặc “xem ra hoàng thượng thật đúng là hiểu lầm , vừa rồi không phải ta nói đùa , mà là nói thật , nếu hoàng thượng không tin , đại khái có thể thử xem xem” Trong lời nói tràn ngập khiêu khích .

Mắt thấy hai huynh đệ muốn cãi nhau , hoàng thái hậu nhìn không được , dùng sức ho một tiếng , nói “Trinh nhi cũng lâu ngày chưa đến cung thăm bà già này , vừa lúc hôm nay hoàng thượng có thời gian rảnh rồi , không bằng như thế này , mọi người ngồi xuống cùng nhau dùng bữa tối , thấy thế nào ?”

“Thật không phải , cô , đồ ăn trong cung thật sự không hợp khẩu vị của con ...”

Hoàng thái hậu thở dài “ Người , đứa nhỏ này tính tình sao qua nhiều năm như vậy vẫn y nguyên không thấy đổi gì cả? Cũng đã một người hơn hai mươi tuổi , vẫn còn thích cấu kính giống như trước đây . Muốn ta nói à , trong phủ người chính là thiếu một nữ chủ nhân , mới có thể thay đổi tính tình người được . Chờ mấy ngày nữa cho hoàng huynh người giúp người tuyển mấy cô nương , tuổi người cũng không còn nhỏ , là thời điểm nên giải quyết việc hôn nhân đại sự”

Nói đến việc hôn nhân , chẳng những Mộ Dung Trinh biến sắc mà ngay cả nét mặt của Phượng Tịch Dao cũng trở nên vô cùng mất tự nhiên .

“Cô , chuyện chung thân của con tự con làm chủ , người không cần lo nghĩ”

Hoàng thái hậu trừng mắt liếc hắt một cái “Người đừng nói với ta , đến bây giờ , trong lòng người vẫn còn nhớ đến vị cô nương năm đó ? Bây giờ người đã chết năm năm rồi , sao người không nhìn thấy đã hết hi vọng , không chịu quên nàng ta đi chứ ?”

Mộ Dung Trinh cũng không kém cao ngạo nói : “Nàng chết không có nghĩa là lòng ta chết” Nói xong , đưa tay chỉ lồng ngực mình , nói đầy hùng hồn “ Cô , chỗ này của con luôn luôn nghĩ đến nàng”

Nói một hơi xong , mắt của hắn lơ đãng liếc về phía Phượng Tịch Dao , ánh mắt cực nóng , diễm cảm chân thành.

Nàng bị hắn nhìn cả người liền run lên , hơn nữa khi hắn biểu thị công khai tâm ý của mình thì tai của nàng đột nhiên nóng lên .

Mộ Dung Trinh tựa hồ rất hài lòng với phản ứng và biểu hiện của nàng , bên môi thoáng hiện nét cười .

Hoàng thái hậu có lẽ không thấy được ánh mắt của hắn nhưng Chu Thành Tấn lại thấy rất rõ ràng .

Khi hắn chứng kiến Mộ Dung Trinh nói những lời này , Phượng Tịch Dao chẳng những không lộ ra chút đổ kỵ ngược lại vẻ mặt còn hiện lên nét thẹn thùng , điều này làm cho hắn hết sức kích động cũng thập phần rung động .

Hắn tin tưởng Mộ Dung Trinh sẽ không dễ dàng tiếp tục yêu bất cứ ai , nhưng một khi hắn yêu , nhất định phải có quan hệ tới Vu Tranh , Nếu năm năm trước hắn tự hạ huyết chú cho mình , đã nói rõ hắn có năng lực tìm kiếm linh hồn Vu Tranh trong muôn vàn người .

Chu Thành Tấn tiếp tục cẩn thận đánh giá Phượng Tịch Dao .

Trừ bỏ ngũ quan ra , vô luận là thần thái hay động tác , đều giống với Vu Tranh như đúc .

Mọi người ở đây trong lòng đều có suy tính thì ngoài cửa truyền đến một hồi tiếng khóc nỉ non của trẻ con .

Liền thấy một nữ nhân chừng ba mươi tuổi dùng lụa đỏ bọc lấy một đứa nhỏ vội vàng đi đến “Hoàng thượng , thái hậu , tiểu hoàng tử không biết là làm sao , sau khi tỉnh lại thì khóc mãi không ngừng , nô tì dỗ hơn nửa ngày cũng không có ích”

Chu Thành Tấn thu hồi tâm trạng , tiến đến ôm tiểu hoàng tử vào trong lòng , vỗ vỗ , nhưng vật nhỏ vẫn xé cổ họng tiếp tục khóc lớn .

Hoàng thái hậu nhíu mày hỏi “Đứa nhỏ này gần đây thật sự là nhiệt náo lợi hại , đang ngủ thì khóc rống một hồi , chắc là nhớ mẹ nó , ai , rốt cuộc là mẫu tử liên tâm”

Phượng Tịch Dao thấy tiểu hoàng tử khóc càng lúc càng lớn tiếng , liền đi tới “Hoàng thượng , để tiểu hoàng tử cho thần ôm”

Chu Thành Tấn vốn không có kiên nhẫn dỗ hài tử , hiện giờ có người chịu chia sẻ , hẳn đương nhiên vô cùng vui mừng . Vội vàng đem con trai đưa vào trong lòng nàng .

Cũng không biết Phượng Tịch Dao đến tột cùng là có ma lực gì , làm tiểu hoàng tử rúc trong người nàng , dĩ nhiên cũng làm dừng lại tiếng khóc . Chẳng những dừng khóc , hai mắt nhìn Phượng Tịch Dao còn ha ha nở nụ cười .

Cảnh tượng này khiến mọi người nhìn đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi , ngay cả hoàng thái hậu cũng không dám tin kêu lên “Đứa nhỏ này làm thế nào đột nhiên ngừng khóc vậy ?”

“Trẫm đoán , nhất định tiểu hoàng tử đã đem Phượng cô nương trở thành mẹ nó”

Chu Thành Tấn nói ra miệng những lời này , vừa lúc đập đến Mộ Dung Trinh .

Nương của tiểu hoàng tử ?

Hắn ngay lập tức giận tái mặt , một tay đem đứa bé từ trong lòng Phượng Tịch Dao cướp trở về , đưa về trong lòng Chu Thành Tấn , sau đó kéo lấy cánh tay của nàng , khẩu khí vô cùng chống đối nói : “Cô , ta muốn hỏi phủ còn có chuyện quan trọng phải làm , thứ cho không phụng bồi , xin được cáo lui trước”

Nói xong ,cũng không để ý người khác có đáp ứng hay không , hắn kéo Phượng Tịch Dao cứ như vậy ra khỏi Nguyệt Thanh cung nơi hoàng thái hậu ở .

Nhìn bóng lưng hay người vợ vã rời đi , Chu Thành Tấn không khỏi từ từ cười .

Một mạch từ hoàng cung trở lại Mộ Dung phủ , sắc mặt Mộ Dung Trinh thật sự là khó coi tới cực điểm .

Trên đường , Phượng Tịch Dao vài lần muốn nói với hắn , hành vi như vậy không lễ phép , nếu bị hoàng thượng ghi hận , tương lai hắn nhất định phải chịu tội . Nhưng khuôn mặt tuấn tú của Mộ Dung Trinh vẫn âm u , bộ dạng như thể ai thiếu hắn trăm lượng bạc chết cũng không trả vậy . Cho dù trong lòng nàng có nhiều điều muốn nói , nhưng một câu cũng không nói được .

Trở lại Mộ Dung phủ , sắc trời bên ngoài đã tối .

Hỉ Đa thấy chủ tử trở về ra nghênh đón thì thấy Mộ Dung Trinh hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái , cái trừng mắt khiến hắn một tiếng cũng không có gan lên tiếng .

Trong lòng hắn buồn bực , chủ tử làm sao vậy ? Mới tiến cung một chuyến , bộ dạng khi về lại nổi giận dờn dờn .

Đáng thương nhất đương nhiên vẫn là Phượng Tịch Dao , trên đường bị chủ tử kéo cánh tay đi , lực đạo lớn như muốn kéo đứt tay nàng .

Mộ Dung Trinh đem nàng lôi vào trong phòng , phịch một tiếng , dùng sức đóng cửa phòng .

“Hầu gia , a.” Nàng vừa muốn mở miệng nói chuyện thì cả người đã bị hắn ngang ngược ấn đến vách tường .

Da thịt Phượng Tịch Dao vô cùng trắng nõn , đôi môi đỏ bừng hơi mở ra , vẻ mặt lúc này vô tội tới cực điểm , tư thế bộ dạng nàng giống hư quyến rũ hắn phạm tội , kìm nén quá lâu Mộ Dung Trinh cuối cùng cũng nhịn không nổi cúi xuống hôn lên môi của nàng , bá đạo xông vào cấm địa của nàng .

Môi lưỡi kịch liệt dây dưa , Mộ Dung Trinh ồ ồ thở hổn hển , hắn còn muốn nhiều hơn , giữ lấy hoàn toàn ,dục vọng mãnh liệt đập vào tâm hắn , trong mắt đầy đặc tơ máu , thoát nhìn có chút khùng bố .

Phượng Tịch Dao bị bộ dạng của hắn dọa , giấy dựa muốn chạy trốn nhưng lại bị hắn mãnh liệt giam cầm tại chỗ .

Lúc này , ngay cả hắn cũng không thể khống chế hành vi của mình .

Trong đầu hắn không ngừng hiện lên đủ loại hình ảnh , năm năm tương tư , năm năm chia cách , hắn không phủ nhận năm đó Vu Tranh chết rất thảm nhưng chính bản thân hắn cũng phải nhận tra tấn suốt năm năm . Đặc biệt là cái khoảng khắc khi hắn chứng kiến Phượng Tịch Dao ôm lấy tiểu hoàng tử kia , khiến cho hắn như bị bóp nghẹt.

Hắn tin rằng nàng không thể quên con của bọn họ , đứa con không có duyên phận kia .

Trên thực tế không chỉ nàng mà ngay cả hấn mỗi khi nhớ tới thời điểm hấn thiếu chút nữa có một cốt nhục chỉ thân thì ngay cả hít thở cũng cảm thấy đau đớn .

Mất đi Vu Tranh , mất đi đứa con , hai đả kích cùng lúc đến khiến cho hấn thiếu chút nữa buông tha cho sinh mệnh .

Nếu không phải trong lòng vẫn còn có một ít chấp niệm , nếu không phải hấn tin chắc còn sống nhất định sẽ tìm được linh hồn Vu Tranh , nhân thế này , đã không có gì đáng để hấn lưu luyến.

Nước mắt cứ như vậy không thể kìm được chảy xuống , ảm áp mà chua xót , mơ hồ tầm mắt của hấn .

Hấn không biết nước mắt này là vì đắng khổ năm năm của mình mà chảy hay là vì thê nhi đã chết mà chảy .

Phượng Tịch Dao thấy hấn đột nhiên chảy nước mắt cảm thấy sợ , vốn muốn đẩy hấn ra nhưng lại bởi vì nếm được mùi vị mặn mòi này mà đứng yên tại chỗ , cho dù hấn từ từ rời khỏi đôi môi mọng của nàng , hai người vẫn lẳng lặng nhìn nhau .

Cho đến khi nụ hôn của hấn lại áp xuống , nàng rốt cục cũng thỏa hiệp , ở nơi này phủ lên dự vọng tương phùng xa cách đã lâu ...

8. Chương 8

Sáng sớm hôm sau , lúc Mộ Dung Trinh từ trong giấc mộng tỉnh lại , phát hiện người tối hôm qua hầu hạ dưới thân hấn đã biến mất.

Tuy rằng trong lòng trống rỗng , nhưng cảnh tượng quán quýt đêm qua vẫn hiện rõ mồn một trước mắt .

Có nhiều chuyện không cần nói nhiều , có một số việc không cần nói rõ .

Khoảng khắc khi Phượng Tịch Dao mở rộng lòng đón nhận hấn , hấn liền biết , ở trong lòng của nàng đã từ từ thừa nhận nàng chính là Vu Tranh .

Nghĩ vậy , trong lòng hấn đối với chuyện không vui đã phát sinh hôm qua khi tiến cung tất cả đều hóa thành hư không .

Từ lúc cha của Từ Phách Thiên đến cầu hấn chữa bệnh điên cho Từ Phách Thiên , gần như đã bán sạch toàn bộ tài sản , gom đông gom tây , cuối cùng cũng kiếm đủ một trăm vạn lượng , phải người ngoan ngoãn đưa đến Mộ Dung phủ .

Nhìn thấy mấy rương bạc trắng xóa bày ra trước mắt , Phượng Tịch Dao bị dọa không dám nhận .

Nàng chỉ là thường dân , từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng thấy qua nhiều bạc như vậy , càng huống chi Mộ Dung Trinh còn quyết định muốn tặng cho nàng .

Nàng và Mộ Dung Trinh căn bản không có quan hệ gì ... À , coi như hai người có quan hệ , nàng cũng không thể tùy tiện nhận phần quà này của hấn .

Một trăm vạn lượng là một số tiền lớn , Mộ Dung Trinh có thể không đem số tiền này để vào mắt nhưng nàng thì không thể tùy tiện nhận bừa giống vậy được .

Nhưng Mộ Dung Trinh quyết tâm nhất định phải đem đồng bạc này tặng cho nàng , còn nói những lời ngông cuồng , nếu nàng không chịu lấy , thì hấn sẽ kêu người đem mấy rương bạc này tất cả quẳng hết xuống biển .

Cuối cùng bất đắc dĩ nàng không thể không nhận .

Đương nhiên chuyện Từ Phách Thiên đánh A Quý một trận còn suýt nữa đánh chết người ta , đối với già trẻ cả nhà mà nói , quả thật tạo nên thương tổn không nhỏ . Tuy rằng sau đó tính mạng giữ được , nhưng phải mất một thời gian rất dài A Quý phải ở nhà hảo hảo dưỡng bệnh chữa thương .

Cho nên bạc đưa đến trong tay nàng , người đầu tiên nàng nghĩ đến chính là A Quý , bất kể nói thế nào đi nữa A Quý tuyệt đối có tư cách nhận bồi thường về vật chất .

Còn về phần chia số thừa ra , nàng đi xung quanh hỏi thăm một số dân chúng trước kia từng bị Từ Phách Thiên ức hiếp , dựa theo độ bị ức hiếp khác nhau cấp cho khoản bồi thường khác nhau . Chia qua chia lại , một trăm vạn lượng bạc rất nhanh đã bị chia sạch sẽ.

Từ Phách Thiên chính xác cũng chẳng phải dạng tốt gì , cha của hắn dùng mọi loại thủ đoạn đích đáng vơ vét của cải , nhi tử bị hắn dạy hư thì đi ức hiếp dân chúng , bây giờ bọn họ rơi vào tình cảnh phá sản không nhà để về , cũng là xứng đáng .

Còn mấy thê thiếp Từ Phách Thiên cưới về kia , từ lúc biết được Từ gia sa ngã , tất cả đều cuốn gói chạy lấy người . Đáng thương cho phụ tử Từ gia lưu lạc đầu đường , dân chúng bị bọn họ ức hiếp cầm gậy gộc đuổi đánh , sau cùng giống như chó té nước , trong đêm trốn khỏi kinh thành .

Đến lúc này , cuộc sống ác thiếu Từ Phách Thiên nổi tiếng kinh thành , chính thức hạ màn.

Sáng sớm , Mộ Dung Trinh liền hỏi Hỉ Đa về Phượng Tịch Dao .

Qua tối hôm qua , hắn dám chắc Phượng Tịch Dao nhất định sẽ cố gắng trốn tránh hắn .

Quả nhiên , Hỉ Đa nói cho hắn biết , Phượng Tịch Dao sáng sớm đã rời khỏi giường , ăn sáng qua loa rồi liền trốn trong được phòng , đến bây giờ cũng chưa đi ra .

Trên mặt Mộ Dung Trinh lộ vẻ tươi cười đắc ý , sau khi phân phó Hỉ Đa không được tự tiện vào được phòng quấy rầy liền đẩy cửa bước vào với tâm tình cực tốt.

Hỉ Đa hết sức khó hiểu , chủ tử rốt cuộc là làm sao vậy ? Đêm qua từ trong cung về thì vẻ mặt phẫn nộ , mới qua một buổi tối , thì như tắm gió xuân , giống như nhật động bảo bối đáng giá vậy .

Còn Phượng cô nương cũng thế , sáng sớm hốt ha hốt hải không biết từ đâu đi ra , vừa nhìn thấy hắn , trên mặt lại ửng đỏ đáng ngờ.

Quan hệ giữa chủ tử và Phượng cô nương , thật là khiến người khác khó tưởng tượng a.

Còn Phượng Tịch Dao lúc này chính xác là hận không tìm được cái lỗ mà chui vào , từ nay về sau hông gặp bất cứ ai nữa.

Nhớ lại mọi chuyện phát sinh tối hôm qua , nàng hối hận không thôi .

Trong lòng rõ ràng đã lập kế hoạch , kiếp này không bao giờ ... đụng chạm đến hắn nữa , nhưng hết lần này tới lần khác đối mặt với vẻ bi ai của hắn lại hại lòng của nàng vô cùng đau đớn . Kêu quả , vách tường được nàng giữ vững năm năm , bị nước mắt của hắn hoàn toàn đánh tan.

Tiếng đẩy cửa bang lên bên tay , khi Mộ Dung Trinh xuất hiện trước mặt nàng , nàng hận không thể xoay người chạy đi , bởi vì nàng thật sự không biết nên đối mặt với hắn như thế nào .

“Nàng đã tỉnh tại sao không gọi ta một tiếng?”

Khi hắn hỏi ra vấn đề ám muội như thế thì hai vệt đỏ ửng lập tức hiện lên gương mặt của nàng .

“Hầu gia , về chuyện tối ngày hôm qua , ta hi vọng người nên mau chóng quên đi” Tuy rằng đã bước một bước sai lầm rồi , nàng vẫn hi vọng hay người không có vướng mắc.

Mộ Dung Trinh đã đi đến trước mặt nàng , không kìm được nhướn mày , quai hàm mạnh mẽ cau khò “ Vì sao?”

Phượng Tịch Dao nhẹ nhàng tránh cánh tay hắn , trốn tránh tầm mắt của hắn , nhỏ giọng giải thích “ Thân phận chúng ta khác biệt ...”

“Cũng bởi vì thân phận chúng ta khác nên đêm qua sau khi đem người ta ăn sạch vào bụng , buổi sáng hôm nay liền chuẩn bị trở mặt?”

Phượng Tịch Dao nghe lời của hắn nói hơi ngẩn ra . nàng ăn sạch hắn vào bụng ? Sự thật là ngược lại mới đúng .

Nhưng Mộ Dung Trinh lại không để ý tới bộ dạng giật mình của nàng , cười nói “Nàng đừng nghĩ nhiều , nếu sự tình đã xảy ra , đối với mọi chuyện trước mắt chúng ta nên lý trí . Ngoài ra ...”

Hắn chuyển đề tài “ Nàng nhanh đi thu dọn một chút đi , ngày hôm qua hoàng thái hậu thưởng không phải đã thưởng cho nàng không ít vàng bạc châu báu , ta cũng đặc biệt cho người chuẩn bị ít đồ vật , ta thấy sắp hết năm rồi , từ sau khi nàng về phủ ít về nhà chơi , hôm nay đúng lúc ta không có việc gì , chúng ta mang theo mấy lễ vật về thăm cha nàng”

Mộ Dung Trinh nhìn thì tính khí nóng nảy , có chút ngạo mạn nhưng đối với một số chuyện trên đời , hắn hiểu được cũng không ít .

Linh hồn Vu Tranh nhập vào con gái Phượng Ngũ vả lại năm năm nay nàng đều được Phượng Ngũ hết lòng chăm nom , đối với cha Phượng Tịch Dao , tận đáy lòng hắn vô cùng cảm kích .

Ít nhất thì Vu Tranh chuyển sang kiếp khác cũng không chịu nhiều đau khổ giống như lúc trước không nhà để về , nàng có một người cha thương nàng , còn nhờ tác động của cha nàng mà dần dần mở miệng nói chuyện được .

Hiện giờ , Phượng Ngũ cho hắn một Phượng Tịch Dao hoàn chỉnh khỏe mạnh , hắn thật sự rất muốn chính miệng nói tiếng cảm ơn với y.

Phượng Tịch Dao giật mình , khó hiểu nhìn hắn .

Mộ Dung Trinh lại nở nụ cười , nhẹ giọng nói : “Là con , biếu quà cho cha mẹ vốn là việc thiên kinh địa nghĩa , tuy rằng hiện nay nàng là người hầu trong phủ của ta , nhưng ngẫu nhiên ta cũng muốn về thăm trưởng bối nuôi dưỡng nàng . Được rồi , đừng chờ người nữa , ta phái người đem lễ vật đặt vào trong xe , nàng nhanh đi thay đồ , chúng ta cũng nên xuất phát rồi”

Nàng không thể phản bác lời của hắn , cứ như vậy , Phượng Tịch Dao tỉnh tỉnh mê mê , bị Mộ Dung Trinh mạnh mẽ kéo lên xe.

Đến tận lúc xe từ từ chạy trên đường tới Hồi Xuân đường , nàng mới giật mình hoàn hồn .

Nhưng mà , từ sau khi vào Mộ Dung phủ , nàng đúng là đã lâu rồi không được gặp cha mình.

Nàng như thế nào cũng không ngờ , Mộ Dung Trinh lại có thể đích thân đề xuất muốn thăm cha của nàng .

Mặc dù việc biếu quà cho cha mẹ là chuyện thiên kinh địa nghĩa , nhưng Mộ Dung Trinh có thể thay nàng hiểu chu đáo như vậy , nói không cảm kích là nói dối.

Chuyện Mộ Dung Trinh tự mình mang theo Phượng Tịch Dao về thăm ngũ thân rất nhanh truyền khắp hàng xóm láng giềng Phượng Ngũ .

Hồi trước chỉ nghe nói Phượng Ngũ vì cứu đồ đệ A Quý của hắn mà tới cửa quỳ gối van xin Hầu gia thi ân cứu người . Sau đó , vì gần nợ , Phượng Tịch Dao bị bắt ở lại Mộ Dung phủ , nhiều hàng xóm láng giềng nghe việc này đều đổ mồ hôi thay nàng .

Phải biết rằng , Mộ Dung Hầu gia là một người giỏi hoạt ngang ngược , còn nghe nói Tịch Dao lúc trước tới cửa nhờ vả , rất không khách khí mắng Hầu gia một trận , vạn nhất Hầu gia muốn nhân cơ hội trả thù , chỉ sợ Tịch Dao lành ít dữ nhiều .

Phượng Ngũ ngoài miệng mặc dù không nói , trong lòng thì lo lắng gần chết .

Cùng con gái thu từ qua lại , Tịch Dao nói trước mắt nàng vẫn bình an , nhưng y biết rõ tính khí Tịch Dao , tuyệt đối chỉ nói chuyện tốt chứ không nói chuyện xấu .

Không nghĩ tới gần cuối năm , y đang lo suy nghĩ tìm đến Mộ Dung phủ gặp mặt con gái , thì Hầu gia lại mang theo Tịch Dao tự mình đến nhà thăm hỏi , còn mang theo túi to túi nhỏ lễ vật đưa đến trước mặt y , y thật sự rất giật mình .

Y vụn vụn lần cũng không đoán được , người tôn quý như Mộ Dung Hầu gia , lại có thể sẽ đến hàn xá nhỏ này của hắn , mà Tịch Dao ở Mộ Dung phủ hầu hạ Hầu gia nhiều tháng , chẳng những không trở nên gầy , ngược lại còn trắng nõn tròn trĩnh hơn trước .

“Những thứ này đều là do hoàng thái hậu ban cho , vàng bạc châu báu , phủ thúy ngọc ngoạn , cũng không thiếu được liệu và thuốc bổ quý” Mộ Dung Trinh lệnh cho người hầu đem từng thứ một mang vào Hồi Xuân đường , nói với Phượng Ngũ “Thấy sắp tết , cho nên ta mang Tịch Dao đặc biệt về đây thăm Phượng lão tiên sinh , lễ vật tuy rằng giản dị nhưng lại thay cho tâm ý Tịch Dao , mong Phượng lão tiên sinh vui lòng nhận cho”

Phượng Ngũ nghe xong , thiếu chút nữa kích động quỳ xuống phục lạy Hầu gia ngọc thụ lâm phong kia.

Y chẳng qua chỉ là thảo dân tầm thường nhỏ bé , có thể được Hầu gia tự mình đến thăm đã là chuyện không thể nghĩ tới rồi , không ngờ Hầu gia còn tặng mấy rương lễ vật cho y .

Thấy cha kích động không biết làm thế nào mới đúng , Phượng Tịch Dao thâm trầm mắt liếc nhìn Mộ Dung Trinh cố ý đem sự tình này nghiêm trọng như vậy , nhanh chóng tiến đến giúp đỡ cha nàng .

“Cha , những lễ vật này hầu hết đều là hoàng thái hậu ban cho con , cha cứ yên tâm nhận đi , hiện giờ con không thể thường xuyên ở bên cạnh hầu hạ cha , người phải nhớ bảo trọng thân thể , có chuyện gì thì kêu A quý tới chỗ cha”

Tuy rằng tuổi tác Phượng Ngũ lớn , nhưng lại tinh tường . Y mơ hồ cảm thấy , giữa con gái và Hầu gia có gì đó mờ ám .

Nhìn Hầu gia hoàn toàn không làm bộ , tựa như con rể tặng quà cho cha vợ , trên mặt lộ vẻ khéo léo tươi cười.

Hơn nữa khi Hầu gia nhìn Tịch Dao thì trong mắt toát ra tình ý dạt dào , y là người từng trải , rõ ràng đây tuyệt đối là ánh mắt nam nhân nhìn nữ nhân yêu thương .

Nhưng mà y có chút không dám tin , Hầu gia tôn quý , sao lại nhìn trúng con gái của y ?

Hai cha con gặp nhau , khó tránh khỏi tán gẫu vài chuyện trong nhà . Phượng Tịch Dao được biết thân thể A Quý đã sớm khôi phục khỏe mạnh , hôm nay thay cha nàng đi ra ngoài làm việc , cho nên đi vắng .

Mộ Dung Trinh cũng đi theo hàn huyên vài câu , con rể rất có ý lấy lòng nhạc phụ .

Thấm thoát , sắc trời đã dần dần tối . Phượng Tịch Dao tuy rằng còn muốn nói chuyện với cha nhiều hơn nữa , nhưng Mộ Dung phủ còn nhiều chuyện cần nàng trở về làm không bỏ được , đành phải đứng dậy nói chia tay .

Tháng mười hai ở kinh thành lạnh kinh người , tuy rằng tuyết không rơi nhưng nhiệt độ lại thấp đủ khiến cho người khác không chịu nổi .

Mộ Dung Trinh cẩn thận đem một áo choàng màu trắng bằng lông thỏ khoác lên người nàng rồi ở ngay trước mặt Phượng Ngũ giúp nàng buộc lại , còn nghiêm túc đội mũ cho nàng .

Phượng Tịch Dao ngượng ngùng , lại nghe hắn nói : “Bên ngoài trời lạnh gió lớn , cẩn thận đừng để nhiễm lạnh” Nói xong , lại nhìn về phía Phượng Ngũ “Chúng ta không ở đây lâu được , chờ một thời gian nữa , ta sẽ lại đưa Tịch Dao về thăm Phượng lão tiên sinh”

Phượng Ngũ vội vàng đồng ý . Thấy Mộ Dung Trinh đỡ con gái ra cửa , y nghĩ nghĩ , nhanh chóng vào nhà lấy một thứ đồ rồi đuổi theo .

“Tịch Dao ...” Hắn gọi con gái dừng lại , rồi đưa một cái hộp nhỏ màu đỏ cho nàng “ Đây là di vật nương con trước khi lâm chung để lại , cũng là của hồi môn lúc trước khi mẹ con gả cho ta thì cha của nàng tặng , hiện giờ con cũng đã lớn , không lâu nữa cũng phải lấy chồng sinh con , trước khi mẹ con qua đời từng có nói , chờ đến lúc con phải lập gia đình sẽ đem cái này tặng cho con làm của hồi môn”

Phượng Tịch Dao nghe những lời này , mặt lập tức đỏ lên .

Nàng lúng ta lúng túng biện giải “Cha , con , con còn chưa muốn lấy chồng mà”

Phượng Ngũ cười ngây ngô nói “ Bây giờ không muốn không có nghĩa là sau này cũng không muốn” Hắn liếc mắt nhìn Mộ Dung Trinh một cái , còn nói “Nếu gặp nam tử con yêu ,sẽ hiểu rõ chung thân đại sự của mình”

Lại đần độn nhưng nàng cũng hiểu được những lời này của cha nàng có ý gì . Xem ra cha của nàng thực sự cho phép Mộ Dung Trinh trở thành con rể .

Mộ Dung Trinh thay nàng nhận lấy , cười đáp “ Đúng đó Tịch Dao , Phượng lão tiên sinh nói không sau , nàng sớm muộn gì cũng phải lập gia đình sinh con , huống chi đây là tâm ý của nương nàng , phải giữ lại mới phải”

Trong lòng hắn mở cờ trong bụng , xem ra Phượng Ngũ đã nhận ra quan hệ giữa hắn và Tịch Dao , thế này có vẻ như hắn đã thành công hơn phân nửa .

Mãi cho đến khi hai người lên xe kiệu , Phượng Tịch Dao vẫn xấu hổ không thôi .

“Tịch Dao , nàng có một người cha thực yêu thương nàng , người dạy dỗ nàng tốt như vậy , ta thật sự vô cùng vui mừng cảm kích” Mộ Dung Trinh đương nhiên nắm chắc cơ hội chủ động mở miệng .

“Ách ...” Nàng ngẩng đầu , trong lúc nhất thời không hiểu hắn nói những lời này là có ý gì . Sau một lúc lâu , mới nhỏ giọng giải thích “Ta nghĩ cha ta có thể là hiểu lầm điều gì đó ...”

“Khoog ! Cha nàng không có hiểu lầm” Hắn cười một cái nắm chặt tay nàng , ánh mắt sáng nói với nàng “Chuyện cha nàng nghĩ giống ta nghĩ như đúc , nếu người đem đồ cưới nương nàng trước khi lâm chung cho àng , nàng cũng đường phụ hảo ý của người , còn nữa , tuổi nàng cũng không nhỏ , cũng đến lúc nên lập gia đình rồi sinh con”

Ý nói , hai chúng ta nên thành thân sinh con , để cho cha nàng bằng cháu đi.

Phượng Tịch Dao kinh ngạc mở lớn mắt nhìn hắn , muôn rít tay của mình nhưng thử vài lần cũng không thể động .

Mộ Dung Trinh mặt dày cười nói “Còn trốn cái gì , cha nàng cũng đã cho phép , cho dù nàng muốn chạy trốn cũng trốn không thoát”

Nói xong , hắn không đứng đắn tiến đến hôn nàng một cái , còn thừa dịp nhắc nhở bên tai nàng “ Nàng nghĩ xem , nếu ta đem chuyện phát sinh đêm qua nói cho cha nàng biết , người có lập tức đem nàng đóng gói đưa vào trong phòng để làm nương tử của ta hay không ?”

“Này , không cho phép nhắc lại việc đấy” Nàng đột nhiên nghĩ thông suốt , hôm nay hắn bồi nàng về nhà , thì ra là có mục đích khác.

“Nói hay không , không phải do nàng làm chủ” Về mặt hắn cười xấu xa “ Đừng quên , giữa chúng ta do ta quyết định , mà nàng chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời , làm tiểu nữ nhân hạnh phúc vui vẻ như vậy là đủ rồi”

Phượng Tịch Dao đỏ bừng mặt , còn muốn tiếp tục phản bác nhưng tiếc rằng Mộ Dung Trinh vô lại đè lấy người nàng , hôn lên đôi môi của nàng .

Di vật nương Phượng Tịch Dao đưa cho nàng là một òng ngọc màu xanh biếc trong suốt .

Tuy rằng chất lượng so với Phũ thúy ngọc trong cung được ban cho thực sự không thể gọi là quý báu hơn , nhưng cái vòng ngọc này là của hồi môn lúc trước của nàng , cũng là biểu tượng duy nhất cho tình yêu của cha nàng và nương nàng .

Nói đến nương của Phượng Tịch Dao nàng thật sự không có ấn tượng gì .Bởi vì năm năm trước , khi linh hồn nàng chuyển sinh vào trong thân thể Phượng Tịch Dao thì nương tử của Phượng Ngũ cũng đã rời xa nhân thế . Đã nhiều năm như vậy , Phượng Ngũ vẫn không tái giá lần nữa .

Miệng thì nói sợ cưới kẻ mẫu sẽ ngược đãi con gái , nhưng thật ra là bởi vì y không có cách nào quên được tình cảm thâm thiết với thê tử đã mất .

Có đôi lúc nàng rất hâm mộ nương chưa từng gặp mặt kia , có thể được cha nàng yêu đến vậy , cho dù đã chết vẫn được cha luôn luôn nhớ về .

Nghĩ vậy , tên Mộ Dung Trinh liền xuất hiện trong đầu của nàng .

Nếu như nói cha của nàng si tình , như vậy Mộ Dung Trinh thì sao ?

Năm năm qua , hắn tựa hồ vẫn luôn luôn nhớ đến Vu Tranh .

Có đôi lúc ngay cả chính nàng cũng không phân biệt nổi , Mộ Dung Trinh đối với Vu Tranh là hữu tình hay vô tình. Nếu hữu tình , năm đó tại sao lại nhẫn tâm nói những lời đoạn tuyệt như vậy trước mặt nàng ? Nếu vô tình , vì sao sau khi Vu Tranh mất , thời gian dài đến năm năm vẫn tưởng niệm đến nàng?

Ai! Nghĩ về điều này , nàng không kìm được thở dài một tiếng . Tình cảm thực sự khiến người khác tổn thương, cắt không đứt , để ý thì lại loạn , đây là loại chuyện phức tạp khó có khả năng hiểu cho rõ ràng .

“Phượng cô nương ...” Đúng lúc nàng đang ngăn người , người hầu trong phủ đẩy cửa vào.

“Phượng cô nương ...” Đúng lúc nàng đang ngăn người thì người hầu trong phủ đẩy cửa vào .

Nàng giật mình , vội vàng bỏ vòng ngọc vào trong hộp, khép chặt ngăn kéo , cất kỹ .

Liền nghe thấy tiếng người hầu kia nói “Lưu công công trong cung lại tới , nói tiểu hoàng tử gần đây không muốn ăn , cả ngày khóc rống không ngừng , tìm nhiều ngự y đến xem qua đều không tìm được nguyên nhân . Dưới tình thế cấp bách , hoàng thượng nghĩ tới Phượng cô nương , muốn mời cô tiến cung coi một lần , xem tiểu hoàng tử có phải mắc phải quái bệnh gì hay không ?”

“Gi ...” Phượng Tịch Dao vội vàng đứng dậy “ Chuyện này , hầu gia biết không?”

Từ sau khi biết được lý do Mộ Dung Trinh không thích tiến cung , cảm thấy hắn ngang ngạnh đến kỳ quái .

Năm đó mặc dù Vu Tranh là vì bảo vệ đương kim hoàng thượng mà chết , nhưng truy cứu thì hung thủ thật sự phải là Mộ Dung Trinh hắn đầu sỏ , thế nhưng hắn lại đem chuyện này đổ lên đầu hoàng thượng

Nhưng nếu hắn không thích tiến cung , nàng tự nhiên cũng không tự đi tranh chấp với hắn về chuyện này .

Người hầu trả lời : “Một người trong họ của Hầu gia sai người đến nói bị bệnh , Hầu gia nhớ tình xưa nghĩa cũ , sáng sớm ngày hôm nay đã xuất môn đi xem bệnh cho người thân kia”

Việc này Phượng Tịch Dao cũng đã nghe Mộ Dung Trinh đề cập qua .

Vốn làm trợ thủ của hắn , khi hắn đi chưa bệnh thường mang theo nàng . Nhưng nghe nói vị thân thích này của hắn bị bệnh về da , khi trị liệu phải cởi sạch quần áo , Mộ Dung Trinh sợ bẩn mắt nàng , cho nên đã nói lần này sẽ không mang nàng đến khám bệnh tại nhà .

“Phượng cô nương , Lưu công công còn ở bên ngoài đợi đó ! Hiện giờ Hầu gia đi vắng , thế này là chống lại thánh chỉ , chúng ta làm nô tài , không thể đặt chuyện được”

Phượng Tịch Dao gật đầu “Lời người nói cũng đúng , được rồi , người nhanh quay lại nói với vị công công kia , ta thay đồ xong sẽ theo hắn tiến cung”

Vào trung cung nàng mới biết được , tiểu hoàng tử mấy ngày gần đây không thích ăn , vú nuôi đổi nhiều lần , nhưng hắn sống chết cũng không chịu bú sữa . Cuối cùng không còn cách nào , hoàng thượng và thái hậu để cho vú nuôi bơm sữa vào trong bát buộc tiểu hoàng tử uống , tuy rằng uống không nhiều lắm , nhưng ít ra tiểu hoàng tử cũng không đói chết .

Khi Phượng Tịch Dao đến , tiểu hoàng tử đang khóc không ngừng , bởi vì khóc nhiều quá đến mức cả khuôn mặt đỏ bừng , nước mắt nước mũi đồng thời chảy , thật sự là chật vật không chịu nổi .

Hết đường xoay sở Chu Thành Tấn cuối cùng cũng thấy nàng đến , khuôn mặt tuần tú ngay lập tức nở ra một nụ cười sáng rọi.

“Phượng cô nương , người cuối cùng cũng đến” Thấy nàng định hành lễ , hắn vội nói “Mau mau miễn lễ , xem hộ trẫm tiểu hoàng tử rốt cuộc là làm sao ? Rất nhiều ngự y đã xem qua đều nói nó căn bản không có bệnh , sở dĩ cứ khóc mãi như vậy là bởi vì trong lòng nó không vui”

Phượng Tịch Dao vội vàng tiến đến , ôm lấy tiểu hoàng tử từ trong tay vú nuôi, nhẹ giọng dỗ dành , tiểu hoàng tử mở to đôi mắt nhìn nàng trong chớp lát , dần dần dừng khóc .

Không chỉ Chu Thành Tấn kinh ngạc mà ngay cả Phượng Tịch Dao cũng cảm thấy ngạc nhiên . Nàng không hiểu , vì sao mỗi lần tiểu hoàng tử đang khóc thấy nàng thì không hiểu sao lại không khóc nữa?

Chu Thành Tấn vội vàng tiến đến , nhìn kỹ nhi tử bên trong tã bọc , thở dài “Điều này thật kì quái , bao nhiêu người cũng không dỗ nổi tiểu tử này , vừa thấy ngươi lại không khóc nữa”

Phượng Tịch Dao một bên dỗ tiểu hoàng tử một bên cười nói “Theo thần thấy , đây chỉ là trùng hợp thôi , tiểu hoàng tử khóc lâu như vậy , nhất định là khóc mệt rồi , đúng lúc thần tới thì hết khóc”

“Cho dù lần này trùng hợp , vậy lần trước ?” Hắn nhìn nàng một cái “ Chẳng lẽ ngươi đã quên lần trước ngươi tiến cung thì cũng là tiểu hoàng tử thấy ngươi liền ngừng khóc , ngay cả mẫu hậu cũng cảm thấy được , khẳng định là tiểu hoàng tử đã đem ngươi trở thành mẹ nó . Ngươi cũng biết , hài tử còn nhỏ , rất cuộc vãn cần mẫu thân che chở yêu thương , huống hồ lúc trước nếu như không có ngươi , đứa nhỏ này chỉ sợ không sống được , cho nên , hẳn tự nhiên đem ngươi trở thành người thân”

“Những lời này của hoàng thượng , dân nữ trăm triệu không dám”

Chu Thành Tấn cười lắc đầu , vô cùng kiên định nói : “Trẫm nói ngươi làm nổi thì ngươi làm nổi , huống hồ trẫm thật sự rất cảm kích ngươi ban đầu xuất thủ cứu nhi tử trẫm”

“Đối với người học y chúng thần mà nói , trị bệnh cứu người là đạo lý hiển nhiên , huống hồ thiên hạ chúng sinh ngang hàng , cho dù người lúc được thần cứu không phải hoàng tử mà là dân chúng bình thường , thần cũng sẽ tận lực cứu chữa tính mạng của người đấy”

Nghe vậy , Chu Thành Tấn thở dài “Những lời này ngươi nói , trước đây cũng có người từng nói với trẫm , tuy rằng đã nhiều năm như vậy , nhưng đối với một số việc năm đó , trẫm mãi mãi không thể quên”

“Hơn năm năm trước , khi đó trẫm chưa ngồi lên vị trí thiên tử hôm nay , lúc ấy quốc sự rối ren , thế cục bất ổn , trẫm hãm ở An Dương , liệu chết gần địch , thiếu chút nữa bị mất mạng , nhưng lại được một cô nương hy sinh vì nghĩa liều chết cứu giúp” Nói tới đây , hắn còn chăm chú đánh giá sắc mặt Phượng Tịch Dao .

Chỉ thấy nàng có chút khựng lại , rất nhanh cúi đầu xuống , giống như đang dỗ hài tử .

Chu Thành Tấn không buông tha “ Trẫm vĩnh viễn cũng không quên được đoạn chuyện xưa này , cô nương kia lúc ấy đã từng nói với trẫm ý tưởng chữa bệnh cứu người , thật sự là giống y hệt như những gì Phượng cô nương nói hôm nay”

“Trẫm còn nhớ rõ , cô nương kia mặc dù y thuật cao minh nhưng lại là một người cảm , nhưng mà cho dù như vậy , trời cao cũng không xóa đi vẻ đẹp bẩm sinh của nàng . Nàng không chỉ đẹp người mà tâm cũng cực đẹp , đáng tiếc ý trời trêu chọc người khác , vì cứu trẫm , nàng lại hy sinh tính mạng của mình”

“Nếu nàng còn sống , trẫm thật sự muốn chính miệng nói với nàng câu cảm ơn , không có nàng , sẽ không có trẫm ngày hôm nay , không có nàng , sẽ không có Chu Thành Tấn ngày hôm nay”

Phượng Tịch Dao cuối cùng cũng ngược mắt lên nhìn , trong lòng nảy sinh cảm giác kỳ lạ . Không biết có phải nàng ảo giác hay không , Chu Thành Tấn trước mắt mặc dù đang hoài niệm lại quá khứ , nhưng ánh mắt của hắn , lại nhìn nàng không chớp mắt.

Hoàng thượng , sẽ không phải đem nàng trở thành Vu Tranh năm năm về trước chứ ?

Nàng cười xấu hổ , ôn nhu nói “Hoàng thượng cai quản Thiên Khải vương triều được như thế này , ta tin rằng cô nương năm đó vì cứu hoàng thượng mà vứt bỏ tính mạng , tất cảm thấy hết thảy đều đáng giá”

“Có lẽ ngươi nói đúng , nhưng lòng trẫm vẫn cảm thấy đáng tiếc , bởi vì sau này trẫm mới biết được , khi cô nương kia chết trong bụng đã có mang bầu ...”

Khi hắn nói đến chuyện này , sắc mặt Phượng Tịch Dao hoàn toàn biến đổi .

Kí ức kia là nỗi đau đè chặt tim nàng vĩnh viễn không thể xóa đi . Mỗi lần nhớ đến đứa con không kịp xuất thế kia , nàng liền không thể tha thứ Mộ Dung Trinh năm đó hại nàng lâm vào tuyệt vọng bi thương .

Ngày đó , nàng vốn muốn đem tin tức mình mang thai nói cho hắn , kết quả đổi lấy chỉ là sự vô tình và xua đuổi của Mộ Dung Trinh .

Tâm đã chết , tình đã hết , dưới sự bi tuyệt , nàng mới chạy đến chiến trường , trong lúc vô ý vì cứu Chu Thành Tấn mà bị mất mạng . Nếu năm đó nàng vứt bỏ chỉ là cái mạng thì không tính gì , đáng thương thai nhi trong bụng kia , cái tiểu sinh mạng chưa kịp kêu nàng một tiếng mẹ .

“Ai ! Sự tình đã qua bao lâu nay rồi , quý trọng người trước mắt mới là quan trọng nhất” Thấy sắc mặt nàng càng lúc càng khó coi , Chu Thành Tấn vội vàng chuyển hướng câu chuyện , đồng thời đưa tay đùa giỡn với nhi tử đã không còn gào khóc “Phượng cô nương , người xem , đứa bé nghịch ngợm này khi không khóc thật đáng yêu”

Phượng Tịch Dao cúi đầu nhìn tiểu hoàng tử trong lòng . Cuộc đời trước đây , nàng chưa kịp trở thành mẹ , nàng hối hận không thôi ! Ở đời này , mỗi khi nàng đến nhà ai thấy có con nít ở sâu trong nội tâm đều như mẹ yêu thương con .

Huống chi tiểu hoàng tử chính xác là có duyên phận với nàng , nhìn thấy tiểu hoàng tử mở to mắt ngây thơ , cười toe toét . cái miệng không răng nhỏ nhắn hướng về phía nàng cười không người , vẻ lo lắng vừa động lại dưới đáy lòng dần dần tiêu tan .

“tiểu hoàng tử không hổ là hậu nhân hoàng gia , thực sự là vô cùng đáng yêu” Nàng thật sự rất thích tiểu oa nhi trong lòng này , cha mẹ nó đều thập phần xuất chúng , bộ dạng của tiểu hoàng tử dĩ nhiên cũng đặc biệt khiến người khác ưa thích .

Chu Thành Tấn thấy trong mắt nàng hiện lên loại tình cảm thương tiếc , liền nhân cơ hội nói “ Người đỡ được hoàng nhi của trẫm ngừng khóc , khiến trẫm hết sức vui mừng , để biểu đạt lòng biết ơn đêm nay quyết định lưu người ở lại trong cung dùng bữa tối . Đúng lúc mẫu hậu mấy ngày nay cũng nhớ tới người , người ngàn vạn lần không nên cự tuyệt , nhất định phải ở trong cung hảo hảo bồi mẫu hậu cùng hoàng nhi trẫm .

“Ách...” Phượng Tịch Dao bỗng nhiên cứng họng . Mẫu hậu cùng con trai hoàng thượng , sao lại cần nàng bồi ?

Nếu nàng nhớ không lầm , hậu cung của đương kim thiên tử hẳn là có đến vài chục người dung mạo như thiên tiên mà? Nếu vậy , Chu Thành Tấn giữ nàng ở trong cung dùng bữa , rốt cuộc là thật sự muốn cảm tạ nàng , hay là vẫn còn dụng ý khác?

CHương 9

Cho dù mục đích Chu Thành Tấn giữ Phượng Tịch Dao ở trong dùng bữa là gì đi nữa thì khi nàng trở lại Mộ Dung phủ , sắc trời đã tối . Trong một phút chốc , nàng cảm thấy chột dạ .

Dù sao Mộ Dung Trinh không chỉ một lần biểu hiện sự chán ghét tiền cung diện thánh của hắn trước mặt nàng . Nàng chỉ có thể thăm cầu nguyện , hắn đi vắng chưa về phủ .

Rõ ràng ông trời không nghe thấy tiếng lòng của nàng , lúc nàng trở lại Mộ Dung phủ thì thấy một loạt người hầu quỳ trước cửa sảnh chính , từ biểu tình trên mặt bọn họ xem ra bọn họ hình như đã quỳ được một lúc .

Phượng Tịch Dao giật mình , vội vàng tiến đến hỏi : “Sao tất cả mọi người đều quỳ gối ở đây?”

Người hầu bị phạt quỳ nhìn thấy nàng , toàn bộ cảm như hén , ngay cả thở to cũng không dám thở một tiếng .

Nàng mơ hồ cảm nhận được tình thế nghiêm trọng , vừa tiến vào đại sảnh , thấy Mộ Dung Trinh tọa ở trên ghế , một bên thờ ơ lật sách , một bên uống trà .

Hĩ đả đứng đợi ở một bên nhìn thấy nàng trở về , vội vàng nháy mắt về phía nàng ,giống như đang nói với nàng , tâm tình chủ tử không tốt , phải cẩn thận trả lời .

Nàng ho nhẹ một tiếng , tiến lên phía trước nói “Hầu gia , người hầu bên ngoài rốt cuộc phạm tội gì sai , đã trễ thế này , thời tiết lại lạnh , mặt đất lạnh vậy đừng khiến người ta quỳ đến chết”

Mộ Dung Trinh chậm rãi buông ly trà , nâng khuôn mặt tuần tú lên , cười như không cười nhìn nàng “Nghe nói người dùng bữa tối ở trong cung rồi”

Thanh âm của hắn vô cùng dịu dàng , như thể đang tán gẫu chuyện thường ngày , nhưng Phượng Tịch Dao lại cảm thấy bất thường “ Hoàng thượng hạ chỉ , nói tình hình của tiểu hoàng tử gần đây không tốt lắm , cho nên triệu ta vào trong cung để xem bệnh cho tiểu hoàng tử ...”

Mộ Dung Trinh khẽ cười một tiếng , nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ trào phúng làm cho người ta sợ hãi .

“Nói như thế , tiểu hoàng tử nếu rời khỏi nàng , sợ rằng không sống được phải không ?”

Sắc mặt nàng hơi biến , ngay lập tức biết hắn đang tức giận .

Phượng Tịch Dao nhẫn nhịn không tức giận cười “Cho dù là nói thế nào , Hầu gia vẫn nên kêu người hầu bên ngoài trở về phòng nghỉ ngơi trước đã , ngày hôm nay thời tiết thật sự rất lạnh , còn quỳ nữa, nhất định sẽ sinh bệnh”

Mộ Dung Trinh dường như không đem lời nói của nàng vào trong tai , chậm rãi đứng dậy , đi đến trước mặt nàng , đỡ tay giúp nàng ngồi lên trên ghế .

“Tối nay quả thật là có chút lạnh , vừa rồi ta bảo Hỉ Đa dặn phòng bếp đặc biệt nấu cho nàng một bát súp nóng hổi , uống trước vài ngụm ấm thân đi , nếu không thật sự bị bệnh , ta sẽ đau lòng .”

Nói xong , hắn nhẹ nhàng cầm một bát sứ in hình hoa bưng đến , mở nắp ra , bên trong ngay lập tức tỏa ra hương thơm .

Nhưng Phượng Tịch Dao lại không uống , nàng ngẩng đầu lên , nhỏ giọng nói “Trước hết người có thể để cho người đứng lên rồi nói được không ?”

Mộ Dung trinh lắc đầu “ Bọn chúng phạm lỗi , tự nhiên nên bị trách phạt”

“Bọn họ phạm lỗi gì ?”

“Bọn chúng lỗi ở chỗ không nên thả nàng xuất môn , không nên để thái giám trong cung tùy ý bước vào Mộ Dung phủ của ta” Hắn đột nhiên cười lên lạnh lùng “Bọn chúng biết rõ ta vô cùng chán ghét hoàng cung , vậy mà còn cố tình phản lại mệnh lệnh của ta , làm ra chuyện để ta không thể chịu đựng được”

Phượng Tịch Dao nghe cũng không vô , giận tái mặt , đứng dậy đối diện với hắn “Cũng bởi vì ta được triệu tiến cung , người liền trách phạt những người hầu vô tội này?”

“Không , bọn cũng không vô tội” Mộ Dung Trinh nói đầy lý lẽ “Trước đó , ta đã hạ lệnh , phạm là cung nhân hoàng thượng phải tới , đều như nhau không tiếp đãi”

“Nhưng mà Mộ Dung trinh , người chó quên , hoàng thượng sở dĩ triệu ta vào trong cung , là bởi vì tiểu hoàng tử ...”

“Đừng đem chuyện này làm lý do !” Ân nhẫn quá lâu ngày Mộ Dung trinh cuối cùng cũng gầm lên một tiếng “ Nàng đừng quên , nàng cũng không phải nương tiểu hoàng tử , tiểu hoàng tử khóc to như vậy hoàng cung tự nhiên sẽ có người chăm sóc , nếu hoàng thượng mỗi lần đều dùng lý do này đòi nàng tiến cung , vậy chẳng phải nàng mỗi ngày đều phải chạy vào trong cung sao ?”

Hắn rất giận ! tuy rằng năm năm trước , Chu Thành Tấn vẫn chưa thừa nhận qua có tình cảm với Vu Tranh , nhưng về chuyện Huyết chú , hắn tin rằng trong lòng Chu Thành Tấn sớm đã biết rõ .

Hắn từ trước đến nay cao ngạo như vậy lại để ý Phượng Tịch Dao , bằng tài trí thông minh của Chu Thành Tấn , nhất định có thể đoán được nàng chính là Vu Tranh chuyển sinh sang kiếp khác .

Chu Thành Tấn thật sự là có tâm cơ giở trò , ở ngoài mặt thì tỉnh bơ , lợi dụng tiểu hàng tử đến tranh phủ sự thông cảm của Phượng Tịch Dao , kì thực là có ý đồ bất chính đối với nàng .

Năm năm trước chuyện Vu Tranh vì hấn chết thảm , đã khiến cho hấn phần hận không ngừng . Không ngờ đã năm năm như vậy , Chu Thành Tấn cứ nhiên còn dám đến cướp đoạt nàng!

Nếu không phải nể mặt cô , năm đó hấn thật sự muốn làm thịt Chu Thành Tấn , tốt nhất là để cho hấn vĩnh viễn không được siêu sinh .

Phượng Tịch Dao bị lời nói của Mộ Dung Trinh làm cho tức đến phát run . Người sao có thể nhỏ mọn như vậy , nàng chẳng qua chỉ là tiến cung chăm sóc tiểu hoàng tử , lại chọc hấn giận tím mặt .

Nàng giận giữ trừng mắt liếc hấn một cái , mắng “Người không cần giận cá chém thớt vào người khác , hôm nay ta tiến cung , thực sự chỉ là vì tiểu hoàng tử , cho tới giờ người chưa từng làm phụ thân , vốn không thể hiểu tâm tình lo lắng của người làm cha mẹ với con cái .”

Những lời này giống như một cái tát , nặng nề tát vào mặt Mộ Dung Trinh .

Chưa từng làm phụ thân ? Không thể hiểu tâm tình lo lắng của người làm cha mẹ với con cái ?

Đúng vậy ! Thật lâu trước kia , hấn thiếu chút nữa có thể có được đứa con của mình , nhưng bởi vì hấn ngang ngược tùy hứng , bởi vậy không khoan nhượng tước đoạt cơ hội của cốt nhục .

Chuyện này chẳng những làm nàng đau tận tâm , càng làm Mộ Dung Trinh hấn đau mãi mãi .

Hiện giờ , Phượng Tịch Dao tựa như một đao phủ , dùng phương thức hết sức mạnh bạo , vạch trần vết sẹo vĩnh viễn không thể khỏi . Máu tươi trào ra , để lại cho hấn là đau đớn trần trụi .

Càng buồn hơn chính là , đối mặt với sự lên án của nàng , hấn lại không tìm được lý do phản bác nào . Hấn cứ như vậy ngơ ngác giật mình đứng nguyên tại chỗ , mọi cảm xúc cùng ký ức tệ toàn bộ đột nhiên tràn ngập trong tim , một ngụm máu tươi cứ như vậy phun ra .

Hỉ Đa vốn đứng yên ở một bên không lên tiếng hoảng sợ , vội vàng kêu lên : “Chủ tử”

Phượng Tịch Dao cũng bị Mộ Dung Trinh hù sợ .Nàng biết mình vừa lên án quá mức vô tình , nhưng nàng thế nào cũng không ngờ được , hấn vì giận dữ mà phun máu tươi .

Gương mặt trong nháy mắt tái nhợt , hấn khiến cho mọi người vô cùng sợ hãi , đôi mắt đen dần dần bị thay thế bằng màu đỏ .

Hỉ Đa thấy tình trạng này , nhanh chóng tính ngày , lập tức cả kinh không biết phải làm thế nào.

Mộ Dung Trinh chặt vật nói không ra nói , đôi mắt đỏ như máu tựa như loài quỷ mị tới từ địa ngục khiến cho người ta sợ hãi . Hấn vô lực chỉ vào Phượng Tịch Dao , muốn nói gì đó , nhưng lại phát hiện bản thân không cách nào nói được .

Hỉ Đa hiểu ý , vội vàng nói “ Phượng cô nương , người đi ra ngoài trước đi , chủ tử để ta chăm sóc”

Phượng Tịch Dao giật mình sửng sốt thật lâu mới nhớ đến một tháng trước , nàng cũng từng nhìn thấy hai mắt Mộ Dung trinh biến thành màu đỏ như vậy.

Nàng tiến lên đỡ lấy Mộ Dung Trinh sắp ngã , quay đầu hỏi Hỉ Đa “Hấn làm sao vậy ? Ánh mắt tại sao lại biến thành màu đỏ”

Hỉ Đa nóng nảy tìm một sợi thừng ở trong phòng , buồn rười rượi nói “Phượng cô nương , người đừng có hỏi , mỗi tháng chủ tử đều bị ốm một lần , chủ tử không muốn để cho người chứng kiến bộ dạng chật vật này , người còn ở đây , chủ tử nhất định sẽ liều mạng chịu đựng , ngộ nhỡ có gì sơ xuất xảy ra , nô tài đảm đương không nổi đâu.”

Phượng Tịch Dao tự động tránh ra , nhìn Hỉ Đa dùng dây thừng quấn thực trối Mộ Dung Trinh toàn thân đang lạnh run lại .

Điều này làm nàng thất sự rất sợ , trong đầu không ngừng lặp lại câu nói vừa nghe – mỗi tháng đều bị ốm một lần .

Chẳng lẽ tháng trước , Mộ Dung Trinh giống như người bị quỷ nhập , lớn tiếng ra lệnh nàng rút cũng là bởi vì liên quan tới phát bệnh ?

Nghĩ đến đây , nàng vội vàng tiến đến nắm chánh tay hắn , duỗi ngón bắt mạch

Qua một lúc lâu sau , sắc mặt nàng đột biến .

Huyết mạch nghịch lưu ! Ngày hôm nay vào tháng trước , nàng quả nhiên không chẩn sai.

Lúc này sắc mặt Mộ Dung Trinh chẳng những trắng bệch , hai mắt nổi đỏ , thân thể run rẩy , dần dần , hần như muốn điên cuồng dấy dựa , nếu không phải bị dây thừng trói , hậu quả thực khó lường .

Nàng một tay nắm chặt áo Hỉ Đa , lớn tiếng hỏi “Đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra , vì sao lại như vậy ?”

Hỉ Đa bị giọng điệu lo lắng của Phượng Tịch Dao hù sợ , rất vất vả mới cột chặt chủ tử lại , hần khổ sở lau đi nước mắt .

“Có mấy lời ta vốn không nên lắm chuyện , phải giấu diếm Phượng cô nương . Từ năm năm trước sau khi Vu Tranh cô nương , người chủ tử yêu mến nhất qua đời , những năm gần đây người mãi mãi chưa từng quên . Thậm chí vì để kiếp này có thể gặp lại linh hồn chuyển sinh kiếp sau của Vu cô nương , năm năm trước , chủ tử tự hạ Huyết chú cho chính bản thân”

Nói tới đây , Mộ Dung Trinh bị trói ánh mắt đỏ ngầu , hung hăng mắng Hỉ Đa một câu “ Câm miệng , không cho phép nói”

Hỉ Đa lại khóc hô to “ Chủ tử , năm năm nay , mỗi tháng người đều phải bị vạn kiến ăn tâm rất đau đớn , ta tin Vu cô nương trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ không muốn nhìn người dùng loại phương thức tàn nhẫn này tự tra tấn chính mình”

Hắn không để ý tới sự ngăn cản của Mộ Dung Trinh , tiếp tục nói : “Huyết chú chủ tử tự hạ cho chính mình thập phần âm độc , đang tìm kiếm linh hồn Vu cô nương chuyển sinh kiếp khác , hơn nữa trước khi được Vu cô nương tha thứ , mỗi tháng chủ tử đều vì chịu đựng sự hành hạ của Huyết chú mà người bình thường không thể chịu nổi . Ta biết những lời này ta không nên nói , nhưng ta rất sợ hãi , nếu còn như vậy , chủ tử sớm muộn gì cũng sẽ bị hành hạ đến chết”

Phượng Tịch Dao hoàn toàn choáng váng .

Huyết Chú , hàng tháng đều chịu tra tấn một lần , linh hồn chuyển sinh sang kiếp khác ... Nàng không thể tin dùng sức lắc đầu , sẽ không , Mộ Dung Trinh từ trước đến nay bạo ngược , coi sinh mệnh người khác như cỏ rác , sẽ không vì một Vu Tranh nhỏ bé mà dùng loại phương thức ác độc này tra tấn chính mình . Huyết chú gì gì đó , nhất định là Hỉ Đa bịa ra để nói dối nàng .

Nhưng mà Trước mắt , Mộ Dung Trinh bị dây thừng trói chặt lại , mồ hôi đầm đìa , gân xanh nổi lên , cặp mắt giống như bị máu tươi nhuộm dần , ánh mắt dần dần trở nên hỗn loạn .

Vạn kiến ăn tâm , đó là một loại tra tấn giày vò như thế nào ? Hơn nữa , mỗi tháng một lần , một năm thì có mười hai lần , năm năm có sáu mươi lần , trước khi được tha thứ , sự tra tấn như vậy vĩnh viễn không kết thúc.

Nhớ tới lần trước , cách một ngày khi Mộ Dung Trinh phát tác , hơi thở mỏng manh xuất hiện ở cửa phòng của nàng , chỉ vì muốn nói với nàng một câu hắn gầm lên giận dữ đối với nàng không phải xuất phát từ nội tâm .

Hắn kêu nàng cắt , chính là không muốn để nàng nhìn thấy bộ dạng chật vật của hắn ...

“Không ...” Nước mắt rơi xuống , ướt đầm hai mắt nàng , nàng bất chấp ôm lấy Mộ Dung Trinh cả người đang phát run , lớn tiếng khóc rống nói “ Đừng tra tấn người như vậy nữa , ta thừa nhận , ta chính là Vu Tranh , ta chính là linh hồn người tìm kiếm năm năm . Năm năm nay ta không có lúc nào không nhớ tới nỗi hận năm đó , ta không thể tha thứ cho người hại ta vứt bỏ tính mạng , mất đi con...”

“Nhưng mà Mộ Dung Trinh , cho dù năm đó người thật sự coi ta là đồ chơi , xem thường ta xuất thân thanh lâu , nhưng ở trong lòng ta vẫn mãi không quên tình cảm chúng ta đã từng trải qua khi đó”

Nàng ôm thật chặt thân hình đang không ngừng run rẩy của hắn , nước mắt như vỡ òa “ Người sẽ biết biết năm năm trước , khi chính mình người nói với ta , quát ta cắt ra khỏi tâm mắt người thì ta đến cùng có bao nhiêu khổ sở . Ta là người câm không thể nói chuyện , xuất thân thấp hèn , đền từ thanh lâu , lý do duy

nhất ta chống đỡ để sống chỉ có tình yêu của người ... Nhưng người lại chính miệng thừa nhận , ta chẳng qua chỉ là đồ chơi người mua về phủ , người chưa từng nghĩ tới việc trị khỏi bệnh câm của ta . Khoảng khắc này , ta thật sự vô cùng tuyệt vọng . Mà càng khiến cho ta tuyệt vọng hơn chính là ...”

Nàng từ từ ngẩng đầu , nước mắt mờ mờ hai mắt “ Khi ta biết đứa con của ta đã mất thì thế giới của ta hoàn toàn sụp đổ . Người sẽ không hiểu được , tiểu sinh mạng kia đối với ta mà nói quan trọng bao nhiêu , mẫu tử liên tâm , cho dù nó ở trong bụng ta chỉ hơn một tháng , nhưng cảm giác đau đến tận xương tủy , mãi đến ngày hôm nay ta vẫn không thể quên được”

Nàng từng chữ rõ ràng , những câu mạng mẽ ,giống như lưỡi dao bóng loáng được mài đến vô cùng sắc bén , nặng nề đâm vào ngực Mộ Dung Trinh .

Trong lúc nàng khóc kể lại chuyện năm đó , hần chỉ có thể yên lặng rơi lệ cùng nàng , đôi mắt màu đỏ , sau khi nghe nàng khóc kể lại , dần dần mất đi màu sắc khiến người ta sợ hãi , mà thân thể cũng từ từ hết run .

Phượng Tịch Dao lau nước mắt , nhẹ nhàng cởi dây thừng thô to quấn trên người hần xuống , rút ra khăn lụa , cẩn thận lau cái trán của hần đang không ngừng chảy mồ hôi .

“Bất kể năm đó giữa chúng ta có ân oán như thế nào , ta cũng không muốn nhìn người dùng phương thức tàn nhẫn như vậy để tra tấn chính mình , nếu sự tha thứ của ta có thể làm cho người thoát khỏi tội nghiệt , như vậy Mộ Dung Trinh , chúng ta huê nhau đi , mặc kệ là năm đó người yêu ta hay đùa giỡn ta , những điều đó cũng không còn quan trọng nữa . Chuyện cũ đã qua , những bất hạnh của Vu Tranh , đã kết thúc từ năm năm trước ...”

“Không” Khi hai tay Mộ Dung Trinh cuối cùng cũng giành lại được tự do , hần ôm nàng vào trong lòng , nức nở nói “ Bất kể là năm trước hay là năm năm sau , cho tới bây giờ ta đều không có lừa gạt nàng”

“Tranh Nhi , ta biết năm đó bản thân ta cực kỳ sai , ta yêu nàng , chỉ là thời gian qua ta kiêu ngạo tự phụ , chưa bao giờ dùng phương thức thẳng thắn để chứng minh tâm ý của mình . Năm năm trước , nguyên do ta không lựa lời nói với nàng là bởi vì ta tức giận , giận nàng hoài nghi không tin tưởng ta .”

“Nàng có biết , ta cho tới bây giờ chưa từng giải thích với bất kì ai , cho nên khi nàng đến chất vấn ta có phải đem nàng trở thành đồ chơi hay không , ta thực sự phẫn nộ” Nói đến đây , Mộ Dung Trinh thoáng kéo dài khoảng cách giữa hai người , nhìn thẳng vào mắt nàng “ Làm ta không ngờ tới chính ta , sau khi nói ra những lời phẫn nộ , đáp lại ta , không ngờ lại là thi thể trăm ngàn vết thương của nàng”

Nước mắt lập tức chứa đầy hai mắt của hần , hần không thể quên đi tai họa mang đến cho hần một hồi bị kịch kia .

“Tranh Nhi , thực xin lỗi ! Lời giải thích này đã muộn suốt năm năm , nhưng vẫn mãi đọng lại tận trong tim của ta , ta rất may mắn đời này kiếp này còn có cơ hội tự mình nói với nàng ba chữ này”

“Huyết chú đích thực có thể giúp ta tìm nàng giữa muôn vàn người , nhưng vì điều này ta phải mất đi một thứ quan trọng , ta không biết thứ quan trọng nhất rốt cuộc là gì , nhưng ta phải nói cho nàng biết , cho dù ta sắp sửa mất đi tính mạng , ta cũng không hối hận , bởi vì ta rốt cuộc cũng tìm được nàng”

Phượng Tịch Dao nghe vậy , tức khắc nhào vào trong ngực hần , ghé vào tai hần khóc ròng nói “Nếu người vì vậy mà mất đi mạng sống , lên trời xuống đất , ta sẽ đi theo người”

Từ khi Phượng Tịch Dao chính miệng thừa nhận mình chính là Vu Tranh năm năm trước chết thảm , rồi ở ngay trước mặt Mộ Dung Trinh nói đã tha thứ cho hần , cả Mộ Dung phủ vui mừng nhất chính là Hỉ Đa .

Kỳ thật Hỉ Đa đối với thân phận của Phượng Tịch Dao cũng có chút hoài nghi .

Hần biết năm đó chủ tự hạ Huyết chú , chính là vì tìm kiếm Vu Tranh chuyển sinh kiếp sau .

Chủ tử cô đơn năm năm , những năm gần đây đã gặp đủ loại nữ nhân muôn hình muôn vẻ , Phượng Tịch Dao tuyệt đối không phải xuất sắc nhất , nhưng nàng lại hơn hẳn các cô nương khác , khiến chủ tử nhìn nàng với cặp mắt khác xưa .

Chỉ bằng điểm này ,Hỉ Đa đã có nắm chắc năm phần .

Cho nên chuyện mỗi tháng chủ tử đều phải phát tác một lần , ở trước mặt Tịch Dao đem hết mọi nguyên do ... không chút dấu điểm nói hết ra .

Tuy rằng Mộ Dung Trinh nhận được sự tha thứ của Phượng Tịch Dao , hóa giải uy lực của Huyết chú , nhưng huyết mạch nghịch lưu vẫn để lại di chứng , còn để lại cho thân thể hần sự chấn động không nhỏ .

Sáng sớm hôm sau , quá mức mệt mỏi hần vẫn ngủ say sưa .

Phượng Tịch Dao biết những năm gần đây vì mình hần chịu không ít khổ cực , đau lòng rất nhiều , còn vô cùng cảm động .

Bi kịch của đời trước , có lẽ Vu Tranh vốn nên chấp nhận số phận , để cho nó qua đi.

Huống hồ , ông trời đối đãi với nàng cũng không quá tệ , để nàng sống lại lần nữa , trở lại nhân thể với thân phận mới , còn có thêm người cha yêu thương nàng , đối với nàng mà nói , đã vô cùng hài lòng .

Sáng sớm , nàng rón rén từ trong phòng Mộ Dung Trinh đi ra , thấy Hỉ Đa thần thái sáng láng bằng đồ ăn sáng đưa vào tắm phòng bên cạnh .

“Phượng cô nương , đêm qua chủ tử phát bệnh , người cũng mệt mỏi , chủ tử tạm thời không tỉnh lại sớm được , sợ người đói bụng , cho nên phân phó phòng bếp làm cho người chút đồ ăn sáng”

Nói xong , để đồ ăn sáng khéo léo đặt lên bàn tròn nhỏ “Phượng cô nương , Người lấp đầy bụng trước đi đã , với hiểu biết của ta với chủ tử , người còn phải ngủ hai canh giờ nữa mới có thể khôi phục thể lực”

“Người xác định là thân thể hần thật sự không có gì đáng ngại chứ?”

Hỉ Đa cười nói “Phượng cô nương quên rồi sao ? Chủ tử chính là thần y có y thuật tuyệt đỉnh , tuy rằng Huyết chú âm độc , nhưng không đoạt tính mạng của người ta , suy yếu là việc khó tránh khỏi , chỉ cần cần thận điều dưỡng tắm bổ , hai ba ngày thì sẽ khôi phục”

Phượng Tịch Dao thở dài , thì thào nói “Hần sao phải khổ vậy chứ?”

“Chủ tử không quên được sai lầm năm chính mình năm đó tạo ra , mới lựa chọn đi đường này , nhưng ít ra chủ tử thật sự tìm được người , hoàn thành tâm nguyện của chủ tử”

Nói tới đây , Hỉ Đa kìm không được vui sướng , lại nói “ Thực ra trước đây ta từ lời nói hành động của Phượng cô nương mơ hồ nhìn ta , người cùng Vu cô nương có rất nhiều chỗ tương tự , không ngờ , người đúng thật là Vu cô nương chuyển sinh . Nhưng mà , nếu nhà Phượng cô nương ở ngay kinh thành , sao năm đó không chủ động tìm đến chủ tử ? Người cũng biết ... Ai! Thôi , chỉ cần sao này khi người vào chủ tử tốt đẹp , còn gì quan trọng hơn nữa”

Tuy lời Hỉ Đa chưa nói xong nhưng Phượng Tịch Dao cũng biết hần muốn nói gì .

Hần muốn nói , năm nay Mộ Dung Trinh vì nàng chịu khổ không ít , nếu nàng sớm đi tìm hần , thì hần cũng không phải nhận một năm mười hai lần bị Huyết chú tra tấn .

Nghĩ đến Huyết chú , trong lòng Phượng Tịch Dao cũng chứa đầy khó chịu . Nếu nàng sớm biết Mộ Dung Trinh tự hạ Huyết chú , nàng sẽ không ...

“Đúng rồi Hỉ Đa , về chuyện ta chính là Vu Tranh chuyển sinh , hi vọng người ngàn vạn lần đừng tùy tiện nói với người khác . Người cũng biết , loại chuyện kỳ dị cổ quái thế này , người bình thường khó có thể chấp nhận , ngộ nhỡ có người đem ta trở thành yêu quái thì không tốt , hơn nữa ...” Nàng dừng một chút “ Cha ta cũng không hiểu rõ sự tình , nếu người biết được đứa con gái duy nhất đã bị linh hồn người khác thay thế , không biết sẽ trở nên thương tâm thế nào nữa .”

Hỉ Đa vội vàng gật đầu “ Yên tâm đi Phượng cô nương , chuyện này tự ta biết chừng mực , đừng nói người chán ghét người lắm miệng mà ngay cả chủ tử của ta cũng vô cùng chán ghét” Hần cười cười “ Phượng cô nương có còn nhớ rõ mấy nô tài nói chuyện phiếm sau lưng người không ?”

“Hả...” Phượng Tịch Dao suy nghĩ , hồi đó ở An Dương , nàng cùng Mộ Dung Trinh nhận là quân y , bên cạnh Mộ Dung Trinh quả thực có dẫn theo mấy nô tài tay chân nhanh nhẹn .

Được hần nhắc tới , trở lại Mộ Dung phủ lần này , mấy người ... nô tài kia đã không thấy nữa .

Hỉ Đa vội nói “Năm đó chủ tử phái người đi điều tra rõ nguyên nhân thật sự người rời đi , sau đó vô cùng phần nộ , phái người đem mấy gã nô tài lấm mồm kia đánh cho một trận , trực tiếp trục xuất khỏi phủ Hầu gia”

Phượng Tịch Dao không biết làm sao , loại sự tình này đúng là chỉ có Mộ Dung Trinh làm ra được .

Bất kể là chuyện cũ trước kia rốt cuộc đã mang đến cho hai người những khó khăn như thế nào đi nữa , khi Phượng Tịch Dao cuối cùng cũng chịu thả lỏng những khúc mắc trong lòng , thừa nhận mình chính là Vu Tranh,cả Mộ Dung phủ cũng vì vậy mà chìm trong không khí tốt lành , vui mừng.

Mộ Dung Trinh hận không thể một hơi đem tất cả thời gian năm năm bỏ phí kia bù đắp lại , vì thế cố gắng dùng mọi hành động thực tế để chứng minh tâm ý hân đối với Phượng Tịch Dao .

Tuy rằng tính xấu vẫn không đổi , nhưng mỗi lần chỉ cần Phượng Tịch Dao trừng mắt nhú mày , hân liền lập tức thu lại , cái gọi là một vật khắc một vật , nhìn chung chính là tình hình này đi .

Trong lúc hạnh phúc phủ xuống Phượng Tịch Dao đã xảy ra một chuyện lớn khiến nàng bất ngờ , cha của nàng Phượng Ngũ tính mạng mạng bị đe dọa!

Nguyên nhân sự việc thật ra vô cùng đơn giản , mấy ngày trước Phượng Ngũ lên núi hái thuốc , bất hạnh bị rắn độc cắn vào mắt cá chân , trúng kịch độc ngay tại chỗ .

Tuy rằng A Quý đã cứu được y trở về , hơn nữa cũng đã kịp lúc ăn thảo dược giải độc , nhưng loại rắn độc này quá lợi hại , gần như giết chết Phượng Ngũ .

A Quý không dám chậm trễ một khắc nào , vội vàng đến Mộ Dung phủ nói cho Phượng Tịch Dao .

Nàng kinh hãi , dẫn theo Mộ Dung Trinh về nhà thăm .

Thấy khuôn mặt Phượng Ngũ vì trúng kịch độc mà biến thành màu xanh tím , cả người phù lên .

Mộ Dung Trinh sau khi chẩn đoán bệnh , nói cho nàng biết một tin tứcxấu , trong tay hân hiện tại không có giải dược có thể hóa giải loại độc dược này .

Nếu muốn nghiên cứu chế tạo phương thuốc , ít nhất cần phải một tháng .

Nhưng dựa vào tình hình trước mắt của Phượng Ngũ , có thể tiếp tục chống đỡ được bảy ngày chính là kỳ tích .

Nhưng khiến cho Mộ Dung trinh không thể tin được chính là , thuật khởi tử hồi sinh hân vẫn lấy làm kiêu ngạo lại có thể biến mất!

“Nói cách khác , cha ta bây giờ phải chết không thể nghi ngờ?” Phượng Tịch Dao nghe vậy, cả người đều sụp đổ .

Sắc mặt Mộ Dung Trinh cũng hết sức khó coi “Hồi trước ta luôn luôn suy đoán xem sau khi hạ Huyết chú , đến cùng là sẽ lấy mất của ta thứ quý giá gì , không ngờ , lại là thuật khởi tử hồi sinh của ta”

Cha của nàng mạng chỉ còn một sớm một chiều , không ngờ Mộ Dung Trinh lúc trước vì để tìm kiếm được linh hồn của hàng , tự hạ Huyết chú , thế nhưng lại khiến hân mất đi thuật khởi tử hồi sinh . Hai cái kích đến cùng lúc này cơ hồ khiến nàng khóc không thành tiếng .

“Đều tại ta , nếu ta chịu sớm đi khuyên cha chú ý thân thể , đừng làm mấy việc vất vả ở hiệu thuốc nữa , việc này căn bản sẽ không phát sinh !”

Mộ Dung Trinh thấy nàng khổ sở gần như muốn ngắt đi , đau lòng ôm nàng vào trong lòng , khàn giọng nói : “Không , muốn trách thì trách ta , nếu năm đó không phải ta tùy hứng làm vậy , thì nàng cũng không phải mất mạng , nếu nàng không chết , ta sẽ không tự hạ Huyết chú , thì thuật khởi tử hồi sinh sẽ không mất đi...”

Việc năm đó hân làm , rốt cuộc hôm nay cũng phải ném đến hậu quả xấu.

Hắn biết Phượng Ngũ có trọng lượng rất nặng ở trong lòng Phượng Tịch Dao , nếu không có Phượng Ngũ thì sẽ không có Tịch Dao ngày hôm nay . Nếu có thể , Tịch Dao sẽ dùng chính mạng của nàng đổi mạng của cha nàng .

Đối mặt với tuyệt cảnh như vậy , hắn lại thúc thủ vô sách ! Một ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu hắn , lòng mày Mộ Dung Trinh không kim được nhú nạy . Nếu hắn nhớ không lầm , trên đời này còn có một thứ có thể bảo trụ tính mạng Phượng Ngũ . Nhưng mà ...

Vừa nghĩ tới hắn vì vậy mà phải đối mặt với người kia , trong lòng liền dâng lên cảm giác chán ghét buồn bực .

Hắn nhìn Phượng Tịch Dao đang khóc trong lòng , hắn đành chịu thở dài , ôn nhu nói “ Yên tâm đi Tịch Dao , trời không tuyệt đường người ta , chuyện này , ta sẽ cho nàng một kết quả vừa lòng”

Năm năm nay , đây là lần đầu tiên Mộ Dung Trinh chủ động tiến cung gặp hoàng thượng .

Tuy rằng hắn coi Chu Thành Tấn là địch nhân , những năm gần đây chưa từng nhìn đối phương bằng sắc mặt hòa nhã , nhưng Chi Thành Tấn ở đại vị đế vương cũng không tính toán với hắn .

“Cho nên hôm nay người phá lệ , chủ động tiến cung cầu kiến trăm kỳ thật ra muốn xin tuyệt sâm ngàn năm trân quý ở trong cung ?”

Sau khi Mộ Dung Trinh nói rõ mục đích đến , trên mặt Chu Thành Tấn cũng không lộ ra quá nhiều biểu cảm .

Hắn ngồi ở trên ghế rồng , thanh thoi uống trà , giọng điệu lạnh nhạt xa cách , ngay cả ánh mắt nhìn về phía Mộ Dung Trinh cũng mang theo vài phần đùa cợt .

Hắn thật sự không có cách nào dùng vẻ mặt ôn hòa ở chung với Mộ Dung Trinh , mặc dù ở trên huyết thống , bọn họ là anh em bà con , nhưng từ sau chuyện năm năm trước , hai bên đều mang khúc mắc trong lòng .

Mộ Dung Trinh oán hận hắn đồng thời hắn cũng không có hảo cảm đối với Mộ Dung Trinh . Dù sao năm đó Vu Tranh vì sao chết , trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ .

Đối với hành vi thất thường của Mộ Dung Trinh , Chu Thành Tấn không thể gạt bừa .

Nếu không phải mẫu thân yêu thương vị biểu đệ này nhiều , thì loại biểu đệ không biết trời cao đất dày này sớm đã vì chộc giận hắn mà chịu phạt nặng .

Hắn phải biết nhận thức , làm người nên giữ lấy bốn phận , mọi chuyện đều phải chú ý , cho dù là thân phận hiển quý , một khi làm ra hành vi ỷ thế hiếp người cũng sẽ khiến người ta chán ghét .

Năm đó Mộ Dung Trinh cứu Lý Tiểu Đại tướng quân , bản thân ở chiến trường làm việc hắn tự thấy cảm kích . Nhưng tác phong hành động của hắn trong quân doanh ở An Dương thì kiêu căng quá đáng , nhiều lần khiến hắn tức giận muốn mắng người .

Năm năm nay , hắn không chấp nhận với Mộ Dung Trinh chính là không muốn làm cho mẫu thân khó xử . Không ngờ tới, Mộ Dung Trinh còn dám vô lễ sỉ nhục tiên cung , đòi hắn tuyệt sâm ngàn năm vô giá kia !

Nghe nói tuyệt sâm ngàn năm có thể giải được vạn loại độc , cường thân kiện thể , tuyệt đối là bảo bối ngàn vàng khó tìm .

Hắn không hiểu , người này đến cùng là lấy tự tin ở đây , dựa vào cái gì mà dám cho rằng chỉ cần hắn mở miệng yêu cầu thì hắn phải chủ động dâng?

Mà sắc mặt của Mộ Dung Trinh từ khi bước vào cung cũng không có tốt đẹp gì .

Sở dĩ hắn mặt dày tiến cung để cầu Chu Thành Tấn cho tuyệt sâm ngàn năm , cũng là vạn bất đắc dĩ.

Hắn cũng biết , nếu hôm nay người tới cầu Chu Thành Tấn bỏ thứ yêu thích là Tịch Dao, đối phương nhất định sẽ không do dự đáp ứng , nhưng khó bảo đảm Chu Thành Tấn sẽ không nhân cơ hội đưa ra đề xuất không an phận nào .

Vì cứu Phượng Ngũ , nhất định nàng sẽ đáp ứng mọi điều kiện đưa ra .

Hắn không muốn Tịch Dao thiếu nợ nhân tình của Chu Thành Tấn , cũng không muốn cho Chu Thành Tấn có cơ hội lợi dụng . Ý định lần này , chỉ có thể do hắn tự mình đến cầu , phải thiếu vậy thì để Mộ Dung Trinh hắn đến thiếu nợ nhân tình này đi .

Cho dù là đánh hay giết , chỉ cần Chu Thành Tấn chịu đem tuyết sâm ngàn năm giao ra , hắn không để ý hắn lấy công mưu tư , báo thù việc năm năm nay hắn cố ý làm hắn ta nổi giận .

“Việc lần này liên quan tới mạng người , mong rằng hoàng thượng thành toàn” Nói xong , Mộ Dung Trinh đột nhiên quỳ rạp xuống trước mặt Chu Thành Tấn , làm ra tư thế hàn mọn hiếm thấy .

Điều này cũng khiến cho Chu Thành Tấn có chút kinh ngạc . Mộ Dung Trinh luôn là người không sợ trời không sợ đất , kiêu ngạo như khổng tước , không ngờ tới một ngày hắn sẽ quỳ gối hàn mọn như vậy trước mặt mình , dùng giọng điệu gần như van xin cầu hắn .

“Trinh đệ , có câu này thật sự nói có đạo lý , có bỏ mới có được , hiện giờ người muốn lấy tuyết sâm ngàn năm trong tay trẫm , như vậy trẫm muốn hỏi người , người có thể trả giá lớn như thế nào ?”

Mộ Dung Trinh khó hiểu ngẩng đầu liền nhìn thấy Chu Thành Tấn từ trên cao mỉm cười nhìn xuống hắn .

“Cha của Phượng cô nương mạng sống chỉ trong một sớm một chiều , sợ là trên đời này chỉ có tuyết sâm ngàn năm mới có thể cứu được tính mạng cha của nàng . Nhưng mà người cũng biết , trẫm vốn không thích mua bán lỗ vốn , nếu người đã nghĩ đến tuyết sâm ngàn năm chắc dự liệu chính bản thân nhất định phải trả một giá đắt”

Mộ Dung Trinh hí mắt , trong lòng chợt dâng lên đủ loại suy nghĩ .

Thì ra Chu Thành Tấn đã sớm biết mục đích hôm nay hắn đến yêu cầu tuyết sâm ngàn năm . Xem ra trong Hầu phủ chắc chắn có không ít tai mắt của hắn , nếu không hắn làm sao có thể biết rõ ý đồ hôm nay hắn đến như thế .

Chu Thành Tấn cũng không giấu diếm , uống một ngụm trà , cười nói “Về thân thể lai lịch của Phượng cô nương , trong lòng trẫm ít nhiều cũng có chút suy nghĩ . Nhớ năm đó Vu Tranh giữa lúc nguy nan cứu trẫm , phần ân tình này , trẫm thủy chung không thể quên được”

“Hậu cung của trẫm tuy rằng có nhiều phi tử , nhưng so với Vu Tranh trong lòng trẫm thì luôn kém hơn một chút . Nếu có một ngày , Vu Tranh có thể trở thành phi tử trong hậu cung của trẫm , trẫm chắc chắn sẽ đối xử với nàng thật tốt, bù lại những tiếc nuối năm đó”

Mộ Dung Trinh bị những lời này chọc tức , sắc mặt trầm xuống , hắn đột nhiên đứng lên , vọt tới trước mặt Chu Thành Tấn , lạnh lùng nói “Người đây là đang lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn ?”

Chu Thành Tấn cười lạnh một tiếng “ Nếu trẫm nói đúng , người có thể làm thế nào?”

Đôi mắt Mộ Dung Trinh hí lại , lộ ra ánh mắt âm hiểm .

“Trinh đệ , trẫm biết trong lòng người đang tức giận , nhưng người cũng đừng quên mục đích hôm nay tiến cung của mình” Hắn chậm rãi uống ngụm trà “Trẫm biết , Phượng cô nương chính là Vu Tranh chuyển sinh , tuy rằng trẫm đối với sự thật này vô cùng kinh ngạc , nhưng trong lòng đồng thời lại rất vui sướng”

“Năm đó người tự hạ Huyết chú , hi vọng lúc sinh thời tìm được linh hồn Vu Tranh , trẫm thật sự khâm phục dũng khí của người . Nhưng mà người tốt nhất đừng quên , Vu Tranh năm đó đến cùng là vì sao mà chết , suy cho cùng , trước thảm kịch năm đó người phải gánh vác một phần trách nhiệm không nhỏ” Mộ Dung Trinh từ trước đến nay đều làm theo ý mình , hắn không tin hắn ta sẽ vĩnh viễn đối xử tử tế với nàng , nếu hắn lại làm tổn thương tới Vu Tranh chuyển sinh ... Trong lòng Chu Thành Tấn có một quyết định .

“Hoàng thượng , khuyên người làm người đừng quá mức dè tiện , mặc kệ nàng là Vu Tranh hay là Phượng Tịch Dao , đời này kiếp này chỉ có thể ở cạnh ta . Nếu người nhất định muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn , ở giữa gây khó dễ , chẳng lẽ không sợ người trong thiên hạ khinh thường người?”

Hắn không giận ngược lại còn cười “ Trẫm là hoàng đế , tự nhiên biết chuyện gì nên làm , chuyện gì không nên làm . Nói cách khác , nếu trẫm chính miệng nói cho Phượng Tịch Dao , trên đời này chỉ có trẫm mới

có thể cứu tính mạng của cha nàng , người đoán xem , nàng có thể vì cứu cha của nàng mà đáp ứng làm quý phi của trẫm hay không ?”

Mộ Dung Trinh lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn , thật lâu không nói gì .

“Được rồi ,trẫm cũng biết đề nghị này quả thực là có chút quá đáng . Như vậy đi Trinh đệ , để cho công bằng ... chúng ta đánh cuộc xem thế nào ?”

“Ta không muốn đánh cuộc với người”

“Trẫm còn chưa nói đánh cuộc gì , người đã bác bỏ nhanh như vậy , hay là , người sợ thua trong tay trẫm?”

Mộ Dung Trinh mím môi , hung dữ trừng mắt nhìn hắn .

“Thời gian có hạn , Trinh đệ , nếu người còn do dự , hậu quả chỉ sợ khó lường”

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu , Mộ Dung Trinh cuối cùng cũng đề ra vài chữ qua kẽ răng “ Ta sẽ không cho gian kế của người thực hiện được!”

CHương 10

“Chàng muốn đi Yến Hà sơn hái tuyết sâm?”

Khi Mộ Dung Trinh đem đề nghị này nói cho Phượng Tịch Dao , nhất thời khiến nàng không phản ứng kịp .

Đối với Yến Hà sơn , nàng ít nhiều cũng đã nghe qua . Tuy rằng cách kinh thành chỉ có hai ngày đường nhưng ở trong đó có một đầm băng rất lớn , một năm bốn mùa nhiệt độ không khí đều rất thấp . Nhưng mà trên núi lại sinh trưởng không ít loại dược quý , tuyết sâm chính là thứ nổi danh nhất trong đó .

Mộ Dung Trinh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vì chăm sóc Phượng Ngũ mà tái nhợt mặt mày , không kìm được một hồi đau lòng

Từ sau khi Phượng Ngũ bị rắn độc cắn , luôn mê man không tỉnh . Tịch Dao cả ngày lưu lại bên cạnh giường tự tay chăm sóc , mới một buổi tối , đã ốm đi không ít .

Hắn thở dài , đưa tay vuốt ve khuôn mặt gầy yếu của nàng “ Chuyện cho tới nước này , muốn cứu cha nàng e rằng chỉ có tuyết sâm ngàn năm trên núi Yến Hà mới được . Ta đã tính toán , từ kinh thành tới Yến Hà sơn , đi lại đại khái mất khoảng bốn ngày đường xe , trừ bỏ thời gian tìm kiếm tuyết sâm , nếu trên đường không gặp trở ngại , chắc sau khoảng sáu ngày ta sẽ trở về .

Nói xong , hắn từ trong ngực lấy ra một bình ngọc tinh xảo đưa cho Phượng Tịch Dao

“Bình thuốc bách độc bất xâm này tuy rằng không thể giải được kịch độc của cha nàng , nhưng có thể trì hoãn thời gian độc tính phát tác . Chỉ cần nàng cách sáu canh giờ dứt cho nàng uống một ngụm , tin rằng trong vòng mười ngày , cha nàng chắc là sẽ không có nguy hiểm gì tới tính mạng .

Phượng Tịch Dao ngây ngốc tiếp nhận bình ngọc , rất lâu sau mới lấy lại tinh thần “ Ta nghe nói vùng núi Yến Hà địa thế dốc đứng , hơn nữa bây giờ lại đúng vào cuối năm , khí hậu vô cùng rét lạnh , nơi đó quanh năm tuyết đọng ...” Nàng thật sự rất lo lắng an nguy của hắn .

“Không sao , tuy rằng địa thế của Yến Hà sơn đúng thật là có chút hiểm trở , nhưng mấy năm trước ta đã từng dẫn người đến đó hái thuốc , đối với địa thế ở đó cũng có chút hiểu rõ .”

Để tránh nàng lo lắng ,Mộ Dung Trinh còn nở nụ cười ôn hòa , thuận thế vỗ vỗ gương mặt của nàng .

“Nàng không cần lo lắng , lần này ta đi Yến Hà sơn sẽ mang thêm người ngựa đã từng đi , chỉ cần có thể tìm được tuyết sâm ngàn năm , kịch độc trên người cha nàng có thể hóa giải . Tuy rằng thuật khởi tử hồi sinh của ta không còn nhưng không có nghĩa là Diêm vương có thể thuận lợi cướp cha nàng từ trong tay ta”

“Nếu không , ta và chàng cùng đi”

Hắn lắc lắc đầu “Không được , cha nàng hiện giờ mạng một sớm một chiều , nàng là con gái duy nhất của y , nàng phải ở bên cạnh hầu hạ chăm sóc người mỗi giờ mỗi khắc , tuy rằng ở trong Mộ Dung phủ không ít

người hầu có thể hầu hạ nhưng ngộ nhỡ đột nhiên người tỉnh lại , không thấy nàng ở cạnh giường làm bạn nhất định sẽ lo lắng”

Thấy nàng còn muốn nói tiếp , Mộ Dung Trinh liền chìa ngón trở nhẹ nhàng đặt lên môi nàng .

“Đừng cãi ta nữa , nàng biết rõ giữa chúng ta , ta mới phải là người nói lời phải giữ lấy lời . Hơn nữa ta cam đoan với nàng , cho dù tương lai có xảy ra bất trắc gì , đều có ta luôn luôn ở bên cạnh bảo vệ nàng . Nhưng ta có một yêu cầu duy nhất , chính là nàng phải kiên cường dũng cảm mà sống”

Phượng Tịch Dao mơ hồ cảm thấy trong lời hắn nói có ý , nhưng lúc này hắn vô cùng kiên trì .

Đúng lúc này , ngoài cửa truyền đến thanh âm của Hỉ Đa “Chủ tử , xe ngựa đã chuẩn bị xong , xin người mau chóng khởi hành”

Mộ Dung Trinh lên tiếng đáp lại , xoay người , một tay ôm nàng vào trong lòng , dùng sức ôm một cái , nói bên tai nàng “ Một ngày nay ta rời khỏi kinh thành , nhớ phải tự chăm sóc bản thân cho tốt”

Dứt lời , xoay người muốn đẩy cửa mà đi thì bị Phượng Tịch Dao đột ngột giữ chặt . Nàng chăm chú nhìn vào hai mắt của hắn , kiễng đầu ngón chân , hôn lên đôi môi hắn .

“Cho dù phát sinh chuyện gì , ta đều chờ chàng trở về”

Mộ Dung Trinh hơi ngẩn ra , đột nhiên ôm nàng vào lòng , cúi người xuống dùng sức áp vào đôi môi của nàng , đưa nụ hôn sâu thêm . Mãi cho đến khi môi nàng như cánh hoa bị chà đạp đến sũng đỏ thì hắn mới từ từ buông nàng ra , không chút nào lưu luyến xoay người rời đi .

Trong chớp mắt , Mộ Dung Trinh đã rời đi gần sáu ngày .

Trong sáu ngày này , cha của nàng tuy rằng tạm thời giữ được tính mạng nhưng tình hình vẫn vô cùng không tốt . May mà Mộ Dung Trinh trước khi đi để lại bình bích độc bất xâm , sáu canh giờ bắt buộc cho cha nàng dùng một lần , tâm mạch mới tạm thời được bảo vệ .

Nhưng nhìn thần sắc của cha nàng ngày càng xanh tím , nàng thật sự so lắng cho của nàng sẽ rời khỏi thế gian .

Càng khiến cho nàng lo lắng hơn là Mộ Dung Trinh đã rời khỏi suốt sáu ngày nhưng vẫn không có tin tức . Mấy tối gần đây kinh thành liên tiếp rơi tuyết lớn , khí hậu vô cùng tồi tệ , nếu hắn trên đường thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn ...

Phượng Tịch Dao không dám suy nghĩ , mỗi ngày gần như đều ở trong tình trạng lo âu nôn nóng .

Ngày hôm đó sắc trời bên ngoài vừa tối ngoài cửa liền truyền đến một hồi tiếng bước chân hỗn độn .

“Phượng cô nương , xe ngựa của Hầu gia đã trở lại ...” Nghe thấy người hầu hô to .

Nghe tin này , Phượng Tịch Dao lo âu mấy ngày cuối cùng cũng được thả lỏng .

Ngay cả hài cũng không kịp đi liền lao đảo chạy ra khỏi cửa .

Chỉ thấy trong viện , Hỉ Đa một thân phong trần mệt mỏi khoác một cái áo dài vô cùng bẩn , sắc mặt tái nhợt đi thẳng tới chỗ nàng .

Tầm mắt của nàng lướt qua Hỉ Đa , cố gắng tìm kiếm bóng dáng Mộ Dung Trinh . Nhưng ngoại trừ Hỉ Đa cùng với mấy gia đình lúc trước được Mộ Dung Trinh mang đi ra thì không thấy bóng dáng hắn .

“Phượng cô nương ...” Hỉ Đa khàn giọng đi về phía nàng , trong tay cầm một khối lụa màu thủy lam . “Đây là tuyết sâm ngàn năm , chủ tử tìm được cho người rồi”

Phượng Tịch Dao vẫn tìm kiếm bóng dáng Mộ Dung Trinh trong đám người .

Sau một lúc lâu , nàng run rẩy cánh môi run run hỏi “ Hầu gia đâu?”

Lời này vừa rời khỏi miệng liền thấy nước mắt Hỉ Đa đột nhiên chảy xuống , hắn phịch một tiếng quỳ xuống đất , khóc ròng nói “Thực xin lỗi , Phượng cô nương , Hầu gia người ...”

“Hầu gia làm sao vậy?” Nàng tiến đến , vịn chặt bờ vai của hắn , hai tay nhịn không được lạnh run .

Hỉ Đàng ngẩng khuôn mặt che kín bởi nước mắt lên , cực kỳ bi ai nói : “hầu gia tìm được cây tuyết sâm ngàn năm này , mặc kệ nguy hiểm tự mình xông vào Yến Hà sơn . Đáng tiếc địa thế núi dốc đứng , lúc ấy tình huống nguy cấp , Hầu gia sẩy chân , bất hạnh rời xuống núi mà chết!”

Phượng Tịch Dao nghe vậy chấn động , ngã ngồi trên mặt tuyết . Chờ đợi nhiều ngày , đến đến khi nhận được một tin tức bi thảm như vậy .

Hỉ Đa khóc một hồi , từ trong lồng ngực lấy ra một cái hà bao màu lam , run rẩy đưa tới trước mặt nàng .

“Phượng cô nương , đây là di vật duy nhất trước khi chủ tử rơi xuống núi để lại trên đỉnh núi , tuy rằng chủ tử bây giờ không có ở đây nhưng lúc trước trên núi , chủ tử từng phân phó nô tài , nếu người xảy ra chuyện không may , đám nô tài nhất định phải chăm sóc cuộc sống Phượng cô nương sau này”

Hỉ Đa sau đó nói những lời gì , nàng căn bản không nghe thấy , thế nào cũng không dám tin , mới xa cách sáu ngày ngắn ngủi , nam nhân điêu ngoa bá đạo , ngang ngược càn rỡ từng ôm nàng thề thốt , nói từ nay về sau sẽ chăm sóc nàng suốt đời cứ như vậy biến mất hoàn toàn !

Nàng không biết mình nên gào khóc một hồi hay nên oán ghét ông trời không công bằng , nhiều năm trước khiến hai người xa cách năm năm , vốn tưởng rằng tháo gỡ mọi vướng mắc trong lòng , được ôm hạnh phúc thì ông trời lại nhẫn tâm cướp đoạt đi sinh mệnh của Mộ Dung Trinh .

Phượng Tịch Dao đột nhiên nở nụ cười , cười đến bi thảm mà tuyệt vọng .

Nàng từng vô số lần cảm tạ ông trời đối xử với nàng không tệ , để nàng sống lại lần nữa , cho nàng một tương lai mới . Nhưng cho tới hôm nay , nàng mới phát hiện ông trời sở dĩ để cho nàng giữ lại trí nhớ chuyển sinh kiếp khác , cho nàng nhân sinh mới , chẳng qua chỉ là an bài để nàng thêm một bi kịch đau triệt nội tâm khác mà thôi .

Hỉ Đa thấy bộ dạng khác thường của nàng dọa sợ không nhẹ , vội vàng tiến đến đỡ lấy nàng “ Phượng cô nương , chủ tử tuy rằng đi rồi , nhưng người không hy vọng nhìn thấy bộ dạng bi thương của người , vì tìm được tuyết sâm ngàn năm , vì để Phượng lão tiên sinh sống lại , chủ tử ...”

Nói tới đây , hắn nghẹn ngào một tiếng “ Còn hi vọng Phượng cô nương có thể chăm sóc tốt cho mình , ngàn vạn lần đừng phụ tâm ý của chủ tử”

Phượng Tịch Dao nhờ vào sức của Hỉ Đa từ từ đứng dậy , áo ngoài rút ra , nàng lại không cảm thấy chút rét lạnh .

Nhẹ nhàng nhận lấy cái hà bao Hỉ Đa đưa tới , cùng với cây tuyết sâm ngàn năm Mộ Dung Trinh đổi tính mạng mới có được , nàng khàn giọng nói “ Ta biết mình nên làm những gì”

Nói xong , nàng chậm rãi xoay người , từng bước lảo đảo đi vào trong phòng .

Hỉ Đa nhìn bóng lưng cô đơn của nàng , ngực liền đau đớn , có lời muốn nói nhưng đến cuối cùng lại chính hắn một câu cũng nói không được .

Tuyết sâm ngàn năm quả nhiên là có thể giải được ngàn loại độc .

Sinh mệnh Phượng Ngũ bị đe dọa sau khi ăn tuyết sâm ngàn năm nấu thành thuốc giải độc , nọc độc uy hiếp đến tính mạng y từng chút từng chút bị tiêu trừ .

Không đến nửa tháng , Phượng Ngũ vốn cận kề cái chết đã khôi phục khỏe mạnh .

Nhưng khi y biết được Mộ Dung hầu gia vì hái thuốc cho mình mà táng mạng ở Yến Hà sơn thì vị lão nhân trung hậu chân chất này vì không kìm nén được cảm kích và hối lỗi trong lòng thất thanh khóc rống lên .

Thời gian trôi qua rất nhanh, tết âm lịch của Thiên Khải vương triều Minh Đức năm thứ năm đã đến .

Phượng Ngũ đã được giải hết kịch độc , sau khi thân thể khỏe mạnh liền trở về Hồi Xuân đường .

Phượng Tịch Dao ở lại Mộ Dung phủ , cả ngày tự nhốt mình ở trong dược phòng Mộ Dung Trinh yêu thích , không bước chân ra khỏi cửa.

Trong những ngày đó , hoàng thái hậu cũng từng triệu kiến nàng một lần .

Mộ Dung Trinh là cháu hoàng thái hậu , biết được cháu ruột bị mất mạng hoàng thái hậu đau lòng thảm thiết không thôi . Nhưng chuyện cũ đã qua , hướng hồ trong Mộ Dung gia ngoại trừ Mộ Dung Trinh ra , những người khác đều không có khả năng khởi tử hồi sinh , cho dù người nên ngoài có năng lực như thế đi nữa , thì thể Mộ Dung Trinh rơi xuống chân núi Yến Hà , dưới chân núi Yến Hà vốn là một cái hàn đàm lạnh đến tận xương , cho dù có người có bản lĩnh lên trời xuống đất cũng không có biện pháp đưa thi thể hắt trở về.

Dân chúng trong kinh thành đều náo nhiệt vui mừng trải qua tết âm lịch . Nhưng Mộ Dung phủ lại lâm vào một cảnh tượng ảm đạm .

Tết âm lịch qua đi ,chuẩn bị nghênh đón ngày hội Nguyên Tiêu* (đêm rằm tháng giêng). Tính toán thì Mộ Dung Trinh rời khỏi nhân thế cũng đã qua hai tháng .

Ngày hôm đó , hoàng thượng hạ chỉ triệu Phượng Tịch Dao vào cung kiến giá . So với bầu không khí bi thương thê lương trong Mộ Dung phủ thì hoàng cung đăng đèn kết thái , rất náo nhiệt .

Tiểu hoàng tử đã được hơn bốn tháng , gần đây số lần khóc ngày càng ít , khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp nhỏ nhắn vô cùng đáng yêu , ưa thích .

Chu Thành Tấn đặc biệt để bà vú ôm tiểu hoàng tử vào tấm cung của hắt khi Phượng Tịch Dao vào cung .

Tiểu hoàng tử vẫn chưa biết nói chuyện , vừa thấy nàng , cố gắng duỗi cánh tay ngắn béo mập ra , bộ dạng muốn ôm nàng .

Tâm tình Phượng Tịch Dao âm u mấy ngày nhìn thấy vẻ mặt non nớt của tiểu hoàng tử liền ảm lòng , ôm hắt vào trong lòng , dỗ dành một hồi .

Chu Thành Tấn nhìn thấy tình hình như vậy hết sức hài lòng . Hắt cười cười nói “ Trinh đệ đột nhiên mất mạng ở Yến Hà sơn , chẳng những khiến mẫu hậu thương tâm khổ sở mà ngay cả trẫm , mấy ngày này cũng vô cùng không vui”

Nói xong , hắt đi đến thân thiết ngồi xuống vị trí bên cạnh Phượng Tịch Dao “Nhưng mà mệnh người trên trời tự có an bài , Trinh đệ đi rồi , trẫm tuy rằng đau lòng , rốt cuộc cũng không có năng lực thay đổi quyết định của ông trời”

“Phượng cô nương , trẫm biết giữa Trinh đệ và người có chút nền tảng tình cảm , nhưng mà Trinh đệ đã chết , trẫm nghĩ , hắt có linh thiêng nhất định không hy vọng người hắt yêu quý bị thương khổ sở , ngày càng gầy yếu”

Hai tháng ngắn ngủi , nàng từng ôn nhu động lòng người nhu vậy giờ gầy như da bọc xương ,hắt nhìn trong mắt thấy sự đau đớn trong mắt nàng , đây cũng không phải điều hắt thích nhìn thấy .

“Dân nữ cảm tạ sự thương cảm của hoàng thượng”

“Phượng cô nương không cần khách khí , bởi vì rất nhiều chuyện là trẫm cam tâm tình nguyện” Chu Thành nâng tay , nụ cười nhẹ nhàng sờ hai má non nớt của tiểu hoàng tử một cái .

Tiểu hoàng tử đáng yêu mở to mắt nhìn về phía phụ hoàng hắt hắt cười hai tiếng .

Tiếng cười của tiểu hoàng tử vốn có thể điều giải tâm tình của người lớn . Chỉ thấy tiểu hoàng tử sau khi nở nụ cười một hồi đột nhiên mắt không chớp nhìn lên Phượng Tịch Dao đang ôm mình , hắt giương cái miệng nhỏ nhắn , nghê nghê ngô ngô một hồi , bộ dạng như muốn nói chuyện với nàng .

Chu Thành Tấn cười trêu chọc “ Đứa con trai này của trẫm cũng thật sự là kỳ quái , mỗi lần thấy người giống như đặc biệt thân thiết , liệu có phải đây chính là duyên phận trong truyền thuyết hay không ? Người cũng biết , có một số duyên phận là trên trời đã định từ trước”

Nói tới đây , hắt liếc mắt nhìn Phượng Tịch Dao có ý “ nếu hoàng như của trẫm có duyên phận với người , chỉ bằng người liền nhân hoàng nhi trẫm làm con nuôi cũng được”

Phượng Tịch Dao giữa lúc dần người lấy lại tinh thần , vội vàng đứng dậy cúi đầu “ Hoàng thượng , ta chỉ là một thường dân , sao dám làm mẹ nuôi của tiểu hoàng tử”

Chu Thành Tấn tiến đến đồn nàng , dịu dàng lên tiếng “Phượng cô nương cần gì phải nói những lời này , hoàng nhi trẫm lúc trước được người cứu , gọi người là mẹ nuôi cũng không phải quá . Còn trẫm ...”

Ngữ khí của hắn đột nhiên nặng thêm vài phần , ánh mắt nhìn Phượng Tịch Dao cũng trở nên sâu thẳm .

“Cái mạng này của trẫm , nếu không phải được Vu Tranh cô nương năm năm trước cứu , giờ khắc này , cũng sẽ không hoàn hảo vô khuyết sống trước mắt mọi người . Nói cho cùng , sự thiện lương và nhân từ của người chẳng những cứu hoàng nhi của trẫm còn cứu trẫm , cứu thiên hạ chúng sinh này .”

Nàng khó hiểu ngẩng đầu , thì thấy Chu Thành Tấn đem tiểu hoàng tử từ trong lòng nàng ôm đi , đưa tới tay bà vú.

Bà vú vội vàng tiếp lấy tiểu hoàng tử , nhìn ánh mắt hắn ra hiệu rời khỏi cung điện.

Phượng Tịch Dao có phần lúng túng .

“Không cần tiếp tục phủ nhận , trẫm biết , người chính là Vu Tranh năm đó thay trẫm nhận lấy cái chết”

“Hoàng thượng ...”

Chu Thành Tấn giơ tay lên ngăn cản nàng nói tiếp , không để ý sắc mặt thất kinh của nàng nói thẳng “ Trẫm biết trong lòng người chỉ thích Mộ Dung Trinh , nhưng mà Phượng cô nương chớ quên , Trinh đệ đã qua đời , người còn trẻ , cũng không thể vì hấn thủ thân như ngọc cả đời”

“Hiện giờ hoàng nhi nhỏ tuổi của trẫm rất cần một người thật sự yêu thương nó , chăm sóc cho nó . Trẫm biết người chính là Vu Tranh chuyển sinh sang kiếp khác , trẫm muốn trả lại người ân tình năm năm trước , cho nên ... Trẫm muốn nạp người làm phi , muốn cho người làm nương của tiểu hoàng tử , cho người nửa đời sau vô lo vô nghĩ , hưởng hết vinh hoa phú quý.”

Làm phi ? Phượng Tịch Dao nghiêm mặt mềm giọng từ chối khéo “ Hậu ái của hoàng thượng dân nữ nhận không nổi , thần chỉ muốn cùng nam nhân mình yêu thương cùng trải qua những ngày bình thường . Thần không biết rốt cuộc vì sao sao người biết thần chính là Vu Tranh chuyển sinh , nhưng bị kịch đời trước đã khiến cho thần bỏ lỡ nhiều thứ , thần không thể quên những gì đã từng trải qua với Mộ Dung Trinh , càng không thể quên tất cả trả giá của chàng vì thần”

Chu Thành Tấn vẫn chưa từ bỏ ý định , tiếp tục thuyết phục nàng “Nhưng Trinh đệ đã chết rồi”

Nghe lời này , nàng vươn tay ra , nhẹ nhàng đặt lên lồng ngực mình “ Người đã chết , không có nghĩa là lòng thần chết , cho nên vị trí này , ngoại trừ Mộ Dung Trinh ra không thể chứa nổi người khác nữa”

Nói đến đây , nàng nhẹ nhàng đưa mắt nhìn “ Hoàng thượng , con người của thần rất ích kỷ , nếu thần lập gia đình , không thể chấp nhận nhiều nữ nhân chung một chồng , người có thể vì ta vứt bỏ cả hậu cung sao ? Khi ta nhớ tới những ngày tháng giản đơn bình thường , người có thể vì ta vứt bỏ cả giang sơn tốt đẹp trước mắt sao ?”

Hắn bị hỏi đến ngẩn ra , trong khoảng thời gian ngắn không thể nói đỡ lấy một câu.

Phượng Tịch Dao từ từ nở nụ cười “ Tất cả điều này , chỉ có Mộ Dung Trinh có thể vì thần làm được.”

Chu Thành Tấn vội la lên “ Nhưng mà hắn đã chết...”

“Không sao” Nàng cười nhạt , ánh mắt nhìn về phương xa “Thần từng nói với chàng , đợi khi chàng mất đi tính mạng , lên trời xuống đất , thần sẽ đi theo chàng”

“Phượng cô nương ...” Hắn bị đáp án của nàng dọa sợ .

Nàng lại lộ ra một nụ cười giống như giải thoát “ Thần biết hiện tại chàng nhất định đang ở thế giới bên kia chờ thần , đợi đến ngày thần an bài mọi chuyện rồi thần sẽ gặp hắn lại lần nữa”

Nếu một khắc trước Chu Thành Tấn còn chưa có được kết luận của nàng , thì những lời này , không thể không khiến cho hắn thất kinh .

Từ lúc Mộ Dung phủ truyền tin Mộ Dung Trinh chết ra hắc liên phái người âm thầm giám thị nhất cử nhất động của Phượng Tịch Dao . Trinh thám hồi báo , nàng tuy rằng buồn rầu nhưng biểu hiện vô cùng kiên cường , hơn nữa một giọt lệ cũng không hề rơi xuống .

Hắc khờ khảo nghĩ , cho dù nàng đối với Mộ Dung trinh có tình , nhưng một người đã chết , thân là một nữ nhân , suy cho cùng vẫn nên suy nghĩ tới tương lai của mình . Hiện tại đã hai tháng qua đi , xem như nàng vẫn khổ sở , theo thời gian qua dần , nàng hẳn là sẽ quên dần Mộ Dung trinh . Huống chi bên cạnh hắc còn có một ái chủ bài – chính là tiểu hoàng tử .

Không ngờ , hôm nay triệu nàng vào cung , hắc tỏ rõ muốn nạp nàng làm phi , đáp án đổi lại quả thực khác xa dự đoán ! Hắc vô cùng khiếp sợ , kinh ngạc , đủ loại cảm xúc xâm chiếm đầu óc của hắc .

Đúng lúc này , tiếng bước chân hối hả từ chỗ bình phong truyền đến . Không đợi Phượng Tịch Dao ngẩng đầu nhìn rõ người đến , nàng đã bị ôm vào trong lồng ngực rộng lớn .

Mùi hương quen thuộc ập đến , trong nháy mắt , nàng thậm chí còn cảm nhận được xương cốt của mình sắp bị đối phương bẻ gãy , đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một tiếng nói quen thuộc “ Tịch Dao , để nàng đợi lâu như vậy , nàng ... chịu khổ rồi!”

Phượng Tịch Dao không dám ngẩng đầu nhìn , nàng sợ đây chẳng qua chỉ là ảo giác nàng tưởng tượng ra .

Vô số lần trong mộng , nàng gặp Mộ Dung Trinh mỉm cười xuất hiện trước mắt , khi nàng khóc muốn chạy đến , ảo ảnh liền nháy mắt biến mất .

Nàng bị nhiều lần thất vọng đã kích khiến tâm thần hốt hoảng , giờ phút này bị người gắt gao ôm vào trong lòng , tuy rằng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cùng hương vị của hắc , nhưng nàng vẫn sợ đó chỉ là hư ảo .

Nếu đây cũng là ảo tưởng trong mơ , nàng cầu xin ông trời , để nàng mơ giấc mộng này , cả đời không muốn phải tỉnh lại .

Chân tướng phơi bày , Phượng Tịch Dao vui sướng như phát hiện , Mộ Dung Trinh không chết , hắc còn sống.

Sự việc sau này , nàng mới biết được lúc trước vì đạt được cây tuyết sâm ngàn năm kia , hắc bị bắt đánh một ván cược với hoàng thượng .

Tuyết sâm ngàn năm là bảo vật phi thường , cho dù xuất thân từ Yến Hà sơn nhưng không phải là tìm là có thể dễ dàng có được .

Mà hắc biết rõ cái cây duy nhất trên đời này là bảo vật trong hoàng cung , muốn cứu Phượng Ngũ trong thời gian ngắn , cầu hoàng thượng đưa ra tuyết sâm ngàn năm là biện pháp duy nhất .

Nhưng Chu Thành Tấn không cam tâm tình nguyện đưa tuyết sâm ngàn năm ra , liền đề nghị hai người đánh cược.

Trên thực tế , Mộ Dung Trinh chưa từng đi đến Yến Hà sơn , hai tháng trước , khi hắc mang theo Hỉ Đa và đám người xuất phủ đã bị hoàng thượng giam lỏng .

Biết rõ sự việc còn có đương kim hoàng thái hậu .

Đối với ván đánh cược giữa các tiểu bối này , hoàng thái hậu cảm thấy rất nhàm chán , nhưng bà cũng rất muốn xem xem , cuối cùng rơi vào nhà nào?

Ván cược này của Chu Thành Tấn rất đơn giản , một khi Phượng Tịch Dao sau khi biết Mộ Dung Trinh chết đáp ứng làm phi tử hắc , như vậy hắc thắng . Mà Mộ Dung Trinh thua phải vĩnh viễn biến mất ở Thiên Khải vương triều , từ nay về sau mai danh ẩn tích , tự sinh tự diệt .

Kết quả , Phượng Tịch Dao tình nguyện theo Mộ Dung Trinh đến hoàng tuyền cũng không đáp ứng làm phi của hắc .

Mộ Dung Trinh cuối cùng dành được thắng lợi đắc ý nhìn hần , còn không quên thị uy vút cho hần một câu “ Hoàng thượng , tự nguyện đánh cuộc chấp nhận thua , hi vọng người có thể giữ chữ tín , từ nay về sau , không được ở giữa gây khó dễ , phá hoại quan hệ giữa ta và Tịch Dao”

Chu Thành Tấn chẳng những không buồn bực còn lộ ra nụ cười an tâm “ Các người yên tâm , các người thành thân thì trăm còn biết đưa lên quà mừng thật lớn”

Điều này đổi lại khiến Mộ Dung Trinh giật mình kinh ngạc .

Hần cười nói “Trẫm đánh cuộc ván này , chính là lo lắng Trinh đệ sẽ không đối đãi tốt với Phượng cô nương , sợ bị kịch năm năm trước lại tái diễn , mới muốn giúp nàng chặt đứt nghiệt duyên này , nếu nàng không muốn làm phi , trẫm nguyện phong nàng làm công chúa , giúp nàng tìm lang quân như ý đâu biết được , nàng còn muốn đi theo Trinh đệ!”

Nàng yêu biểu đệ nhiều như vậy còn Mộ Dung Trinh trước giờ kiêu ngạo vì cứu cha của nàng , lần đầu tiên mở miệng cầu hần , rõ ràng thấy biểu đệ thật sự rất yêu nàng , hần sao dám dùng gây đánh chim uyên ương được chứ?

Đương nhiên , hai người bí mật cá cược khiến Phượng Tịch Dao có chút tức giận , nhưng sau đó nàng cũng tự kiểm điểm lại thấy chính mình không đủ thông minh , không thấy được sơ hở .

Trong chuyện này thật ra xuất hiện rất nhiều sơ hở , nếu nàng có thể nhìn thấy những sơ hở này có thể dễ dàng nhận ra dấu vết , có thể đoán được , việc Mộ Dung Trinh chết có phần kỳ quặc .

Đầu tiên , tin Mộ Dung Trinh chết truyền đến , Mộ Dung phủ lại chưa lo việc tang sự của hần ,

Sau đó là cô Mộ Dung Trinh , trước giờ đều coi hần như là cốt nhục thân sinh của mình yêu thương vô cùng , mà khi biết được tin này tuy rằng khóc lóc một hồi nhưng sau đó cũng sống chết mặc bay .

Cuối cùng chính là Hỉ Đa , hần vốn đem tính mạng Mộ Dung Trinh còn quan trọng hơn cả mạng sống của mình . Nếu Mộ Dung Trinh thất sự táng mạng ở Yên Hà sơn , đối với loại người như Hỉ Đa , nhất định sẽ đi theo .

Vậy mà Hỉ Đa sau khi hồi phủ , cũng chỉ thương tâm một chút , sau đó , thật sự là nhìn không ra hần có hành động gì cực kỳ bi thương .

Tiếc rằng lúc đấy nàng thật sự rất đau khổ không chú ý đến gì hết , mới xem nhẹ mất chỗ khả nghi này .

“Hoàng thượng ...” Nàng không trách hoàng thượng , hoàng thượng cũng vì muốn tốt cho nàng , ít nhất thì tuyệt sâm ngàn năm cũng cứu cha nàng một mạng , mà Mộ Dung Trinh vẫn còn sống , thế này là đủ rồi .

“Đợi đến khi người làm tân nương , trẫm sẽ để người phong phong quang quang gả vào Mộ Dung phủ”

“Khỏi , Mộ Dung phủ không vô dụng đến vậy , cưới một phu nhân không cần hoàng thượng ra sức” Khẩu khí chưa vô cùng , Mộ Dung Trinh vẫn còn có chút khó chịu “nhỏ”

Phượng Tịch Dao nhanh chóng kéo ống tay áo của hần , ngăn hần nói ra những lời đại nghịch bất đạo .

“Ha ..” Chu Thành Tấn thoải mái cười to , không để bụng một chút nào . Dù sao đây mới chính là Tiêu Dao Hầu mọi người đều biết đến .

Không bao lâu sau , sự kiện Mộ Dung Trinh thành thân với Phượng Tịch Dao truyền khắp kinh thành .

Sau khi Chu Thành Tấn biết tin này , trong lòng không vui , nhưng chú ý đến thể diện vẫn phái người đưa mấy rương đại lễ đến .

Bởi vì Mộ Dung Trinh chán ghét cuộc sống trong kinh thành , đầu xuân năm sau , liền dẫn theo người vợ đang mang thai ẩn cư .

Rất nhiều năm sau , cách kinh thành khoảng hai trăm dặm , có một nơi gọi là đảo thần tiên , nơi này bốn mùa như xuân , cảnh vật tuyệt đẹp .

Mộ Dung Trinh cùng Phượng Tịch Dao thành danh nhân mà mọi cư dân sống phụ cận thần tiên đảo đều biết đến .

Bởi vì hai vợ chồng bọn họ y thuật vô cùng cao siêu , rất nhiều người nghe danh đến chữa bệnh , tất cả đều coi bọn họ như thế ngoại thần y .

Một người khác khiến người ta hăm mộ nhất , chính là cô con gái vô cùng thông minh xinh đẹp của bọn họ – Mộ Dung Nguyệt .

Cô gái nhỏ này diện mạo kế tục ưu điểm của cha mẹ , mỹ danh gần như truyền xa vạn dặm .

Nàng chẳng những xinh đẹp , mà ngay cả y thuật cũng thừa hưởng từ cha mẹ , tuổi còn nhỏ nhưng y danh đã truyền tứ phương .

Phụ cận thần tiên đảo có một ngọn núi , đỉnh núi này không cao , trên núi có đủ loại thảo dược .

Một tiểu cô nương khoảng mười ba mười bốn tuổi , mi thanh mục tú , lẳng đeo giỏ trúc , khê ngâm nga điệu hát dân gian , hoạt bát đi trên sườn núi .

Nhìn kỹ , khuôn mặt tiểu cô nương này cực kỳ đẹp dễ , bên môi nở nụ cười , khi cười , hai má còn mơ hồ nổi lên hai núm đồng tiền.

Cô gái này không phải ai khác chính là con gái Mộ Dung Trinh và Phương Tịch Dao – Mộ Dung Nguyệt .

Nàng đang vui vẻ bước , dưới chân đột nhiên lão đảo một cái , thiếu chút nữa liền như chó ăn phân .

Mộ Dung Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn thăm thẳm nguyên rửa một câu , cẩn thận nhìn lên , nàng hét một tiếng , bởi vì thứ thiếu chút nữa khiến nàng vấp ngã , không ngờ chính là một “thi thể”

Nàng sợ tới mức kêu to , đang lúc nóng lòng chạy trốn chợt nghe “thi thể” khê rên lên một tiếng .

Nghe tiếng , nàng lớn gan tiếp cận , nhẹ nhàng lật “thi thể” kia lại , là một tuấn lãng thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi .

Chỉ tiếc thiếu niên này hình như bị thương , sắc mặt tái nhợt , trên người còn nhiễm vệt máu đỏ thẫm .

Mộ Dung Nguyệt tung chân đá đối phương, thử hỏi : “Này , người còn sống không ? Nếu còn sống , người kêu một tiếng lại đi”

Thiếu niên kia hình như nghe tiếng của nàng , miễn cưỡng từ nơi cổ họng phát ra một tiếng than khẽ.

Nàng thở dài , bất đắc dĩ nói “Ai! Nếu người chết rồi thì thật tốt bao nhiêu , ta sẽ coi như không nhìn thấy người , tiếp tục hái đi hái thuốc . Nhưng người lại còn sống , mẹ ta nói , thấy chết mà không cứu sẽ bị sói cắn mòn , cho nên người nói xem , ta nên cứu người hay không cứu người mới tốt đây?”

Mộ Dung Nguyệt suy nghĩ nửa ngày , cuối cùng nổi thiện tâm , đem thiếu niên thần chí không rõ đang bị thương kia kéo vào trong một lương đình nhỏ cách đó không xa”

May là bên người nàng mang theo dược liệu cứu mạng , sau khi cẩn thận kiểm tra , nàng phát hiện vết thương trên người thiếu niên này không nghiêm trọng lắm , sợ dĩ bị hôn mê là bởi vì thời gian lâu không được ăn uống , thể lực không chống đỡ nổi mới có thể ngất ở trên đường”

Nàng lấy bình đựng nước từ giỏ trúc phía sau , dùng cái miệng nhỏ hút cho thiếu niên , vừa tỉ mỉ xử lý tốt vết thương trên người hắn , nàng nghĩ , chờ thiếu niên này nghỉ đủ khi tỉnh lại sẽ không còn gì đáng ngại .

Lúc này đã là xế chiều , nàng đã đáp ứng nương , buổi trưa sẽ về nhà ăn cơm .

Lau mồ hôi trên trán , Mộ Dung Nguyệt nhìn thiếu niên bất tỉnh trước mắt . Tiểu tử này không tồi , ngũ quan tuấn tú , khí chất cao quý , từ cách ăn mặc của hắn xem ra là một công tử nhà có tiền”

Cha của nàng từng nói qua , dân chúng nghèo khổ không có tiền lo nổi thuốc men , có thể cứu thì cứu coi như hành y cứu người . Nhưng đối với kẻ phú quý , tuyệt đối phải dùng mọi thủ đoạn đòi thù lao lớn từ bọn chúng .

Người trước mắt này không tầm thường , thiếu niên này toàn thân tỏa ra khí chất cao quý , hắn thuộc loại phú quý phải thu tiền a.

Cha nói , kẻ có tiền bạc trong nhà đều là kẻ lòng dạ hiểm độc bắt nạt dân nghèo , lấy thù lao lớn từ bọn chúng , cũng bằng như thay dân đòi lại công đạo .

Nghĩ vậy , Mộ Dung Nguyệt cười một khẽ một tiếng , cúi đầu cẩn thận tìm kiếm trên người thiếu niên một lúc , nhưng không tìm được chút bạc vụn nào , không tìm được cảm thấy có chút mất mát .

Đúng lúc này , ánh mắt của nàng liếc thấy bên hông thiếu niên có một miếng Dương chi ngọc bội .

Ngọc bội kia hình tròn , ở giữa khắc hai con tiểu bạch long trông rất sống động .

Nàng nói “Người đã không có bạc trả ta tiền thuốc men , mượn gộc bội của người gán nợ đi”

Khoảng hai canh giờ sau , thiếu niên tránh ở trong lương đình từ từ mở mắt ra , vẫn cảm thấy mỗi môt không chịu nổi , trên người có nhiều chỗ còn mơ hồ đau .

Ánh mắt đảo quanh , liền nhìn thấy một đám nam tử mặc hắc y quỳ ở ngoài lương đình.

Thấy hần tỉnh lại , một hắc y thân trong đám nhanh chóng quỳ bò lên vài bước , dùng sức đập đầu một cái “ Để Thất điện hạ hoảng sợ , đám thuộc hạ không làm tròn bổn phận , nguyện lấy cái chết tạ tội”

Phải biết rằng Thất hoàng tử Chu Kỳ Huyền , vốn là người được đương kim thiên tử xem trọng kế thừa ngôi vị hoàng đế , nếu hần có gì sơ xuất , đại nội hộ vệ bọn họ đừng nghĩ tới việc còn sống mà hồi cung kiến giá .

Chu Kỳ Huyền ngồi dậy , mơ mơ màng màng nhìn hắc y nhân quỳ trên đất , trong khoảng thời gian ngắn suy nghĩ lại tình huống.

Trước đó hần gặp nạn bị thương , lơ mơ chạy nạn , sau đó hình như được người nào đó cứu , nhưng hần liền ngủ say mất .

Hần phát phát tay , ra lệnh cho đám hắc y nhân đứng dậy , lạnh nhạt nói “Lần này xảy ra ngoài ý muốn cũng không phải lỗi của các ngươi , tất cả đứng lên đi”

Nói xong , hần theo bản năng sờ bên hông , thấy tay trống không thì sắc mặt đại biến .

Cúi đầu nhìn , miếng ngọc bội Dương Chi song long đại biểu cho quyền thế cùng địa vị phụ hoàng đưa cho hần đã biến mất .

Là người phương nào lớn mật như thế , ngay cả vật hoàng gia cũng dám cướp đoạt?

Lúc này , đáy mắt Chu Kỳ Huyền hiện lên một tia tăm tối .

Mặc kệ kẻ lớn gan làm loạn kia là ai , tốt nhất cầu nguyện đời này kiếp này đừng cho hần bắt được !

- Hoàn-

9. Chương 9

Cho dù mục đích Chu Thành Tấn giữ Phượng Tịch Dao ở trong dùng bữa là gì đi nữa thì khi nàng trở lại Mộ Dung phủ , sắc trời đã tối . Trong một phút chốc , nàng cảm thấy chột dạ .

Dù sao Mộ Dung Trình không chỉ một lần biểu hiện sự chán ghét tiền cung điện thánh của hần trước mặt nàng . Nàng chỉ có thể thăm cầu nguyện , hần đi vắng chưa về phủ .

Rõ ràng ông trời không nghe thấy tiếng lòng của nàng , lúc nàng trở lại Mộ Dung phủ thì thấy một loạt người hầu quỳ trước cửa sảnh chính , từ biểu tình trên mặt bọn họ xem ra bọn họ hình như đã quỳ được một lúc .

Phượng Tịch Dao giật mình , vội vàng tiến đến hỏi : “Sao tất cả mọi người đều quỳ gối ở đây?”

Người hầu bị phạt quỳ nhìn thấy nàng , toàn bộ cảm như hén , ngay cả thở to cũng không dám thở một tiếng .

Nàng mơ hồ cảm nhận được tình thế nghiêm trọng , vừa tiến vào đại sảnh , thấy Mộ Dung Trinh tao nhã ngồi trên ghế , một bên thờ ơ lật sách , một bên uống trà .

Hỉ Đa đứng đợi ở một bên nhìn thấy nàng trở về , vội vàng nháy mắt về phía nàng ,giống như đang nói với nàng , tâm tình chủ tử không tốt , phải cẩn thận trả lời .

Nàng ho nhẹ một tiếng , tiến lên phía trước nói “Hầu gia , người hầu bên ngoài rất cuộc phạm tội gì sai , đã trễ thế này , thời tiết lại lạnh , mặt đất lạnh vậy đừng khiến người ta quỳ đến chết”

Mộ Dung Trinh chậm rãi buông ly trà , nâng khuôn mặt tuấn tú lên , cười như không cười nhìn nàng “Nghe nói người dùng bữa tối ở trong cung rồi”

Thanh âm của hắn vô cùng dịu dàng , như thể đang tán gẫu chuyện thường ngày , nhưng Phượng Tịch Dao lại cảm thấy bất thường “ Hoàng thượng hạ chỉ , nói tình hình của tiểu hoàng tử gần đây không tốt lắm , cho nên triệu ta vào trong cung để xem bệnh cho tiểu hoàng tử ...”

Mộ Dung Trinh khẽ cười một tiếng , nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ trào phúng làm cho người ta sợ hãi .

“Nói như thế , tiểu hoàng tử nếu rời khỏi nàng , sợ rằng không sống được phải không ?”

Sắc mặt nàng hơi biến , ngay lập tức biết hắn đang tức giận .

Phượng Tịch Dao nhẫn nhịn không tức giận cười “Cho dù là nói thế nào , Hầu gia vẫn nên kêu người hầu bên ngoài trở về phòng nghỉ ngơi trước đã , ngày hôm nay thời tiết thật sự rất lạnh , còn quỳ nữa, nhất định sẽ sinh bệnh”

Mộ Dung Trinh dường như không đem lời nói của nàng vào trong tai , chậm rãi đứng dậy , đi đến trước mặt nàng , đỡ tay giúp nàng ngồi lên trên ghế .

“Tối nay quả thật là có chút lạnh , vừa rồi ta bảo Hỉ Đa dặn phòng bếp đặc biệt nấu cho nàng một bát súp nóng hổi , uống trước vài ngụm ấm thân đi , nếu không thật sự bị bệnh , ta sẽ đau lòng .”

Nói xong , hắn nhẹ nhàng cầm một bát sứ in hình hoa bưng đến , mở nắp ra , bên trong ngay lập tức tỏa ra hương thơm .

Nhưng Phượng Tịch Dao lại không uống , nàng ngẩng đầu lên , nhỏ giọng nói “Trước hết người có thể để cho người đứng lên rồi nói được không ?”

Mộ Dung trinh lắc đầu “ Bọn chúng phạm lỗi , tự nhiên nên bị trách phạt”

“Bọn họ phạm lỗi gì ?”

“Bọn chúng lỗi ở chỗ không nên thả nàng xuất môn , không nên để thái giám trong cung tùy ý bước vào Mộ Dung phủ của ta” Hắn đột nhiên cười lên lạnh lùng “Bọn chúng biết rõ ta vô cùng chán ghét hoàng cung , vậy mà còn cố tình phản lại mệnh lệnh của ta , làm ra chuyện để ta không thể chịu đựng được”

Phượng Tịch Dao nghe cũng không vô , giận tái mặt , đứng dậy đối diện với hắn “Cũng bởi vì ta được triệu tiến cung , người liền trách phạt những người hầu vô tội này?”

“Không , bọn cũng không vô tội” Mộ Dung Trinh nói đầy lý lẽ “Trước đó , ta đã hạ lệnh , phạm là cung nhân hoàng thượng phải tới , đều như nhau không tiếp đãi”

“Nhưng mà Mộ Dung trinh , người chớ quên , hoàng thượng sở dĩ triệu ta vào trong cung , là bởi vì tiểu hoàng tử ...”

“Đừng đem chuyện này làm lý do !” Ân nhẫn quá lâu ngày Mộ Dung trinh cuối cùng cũng gầm lên một tiếng “ Nàng đừng quên , nàng cũng không phải nương tiểu hoàng tử , tiểu hoàng tử khóc to như vậy hoàng cung tự nhiên sẽ có người chăm sóc , nếu hoàng thượng mỗi lần đều dùng lý do này đòi nàng tiến cung , vậy chẳng phải nàng mỗi ngày đều phải chạy vào trong cung sao ?”

Hắn rất giận ! tuy rằng năm năm trước , Chu Thành Tấn vẫn chưa thừa nhận qua có tình cảm với Vu Tranh , nhưng về chuyện Huyết chú , hắn tin rằng trong lòng Chu Thành Tấn sớm đã biết rõ .

Hắn từ trước đến nay cao ngạo như vậy lại để ý Phượng Tịch Dao , bằng tài trí thông minh của Chu Thành Tấn , nhất định có thể đoán được nàng chính là Vu Tranh chuyển sinh sang kiếp khác .

Chu Thành Tấn thật sự là có tâm cơ giở trò , ở ngoài mặt thì tỉnh bơ , lợi dụng tiểu hàng tử đến tranh phủ sự thông cảm của Phượng Tịch Dao , kì thực là có ý đồ bắt chính đối với nàng .

Năm năm trước chuyện Vu Tranh vì hắn chết thảm , đã khiến cho hắn phần hận không ngừng . Không ngờ đã năm năm như vậy , Chu Thành Tấn cứ nhiên còn dám đến cướp đoạt nàng!

Nếu không phải nể mặt cô , năm đó hắn thật sự muốn làm thịt Chu Thành Tấn , tốt nhất là để cho hắn vĩnh viễn không được siêu sinh .

Phượng Tịch Dao bị lời nói của Mộ Dung Trinh làm cho tức đến phát run . Người sao có thể nhỏ mọn như vậy , nàng chẳng qua chỉ là tiến cung chăm sóc tiểu hoàng tử , lại chọc hắn giận tím mặt .

Nàng giận giữ trừng mắt liếc hắn một cái , mắng “Người không cần giận cá chém thớt vào người khác , hôm nay ta tiến cung , thực sự chỉ là vì tiểu hoàng tử , cho tới giờ ngươi chưa từng làm phụ thân , vốn không thể hiểu tâm tình lo lắng của người làm cha mẹ với con cái .”

Những lời này giống như một cái tát , nặng nề tát vào mặt Mộ Dung Trinh .

Chưa từng làm phụ thân ? Không thể hiểu tâm tình lo lắng của người làm cha mẹ với con cái ?

Đúng vậy ! Thật lâu trước kia , hắn thiếu chút nữa có thể có được đứa con của mình , nhưng bởi vì hắn ngang ngược tùy hứng , bởi vậy không khoan nhượng tước đoạt cơ hội của cốt nhục .

Chuyện này chẳng những làm nàng đau tận tâm , càng làm Mộ Dung Trinh hắn đau mãi mãi .

Hiện giờ , Phượng Tịch Dao tựa như một đao phủ , dùng phương thức hết sức mạnh bạo , vạch trần vết sẹo vĩnh viễn không thể khỏi . Máu tươi trào ra , để lại cho hắn là đau đớn trần trụi .

Càng buồn hơn chính là , đối mặt với sự lên án của nàng , hắn lại không tìm được lý do phản bác nào . Hắn cứ như vậy ngơ ngác giật mình đứng nguyên tại chỗ , mọi cảm xúc cùng ký ức tột toàn bộ đột nhiên tràn ngập trong tim , một ngụm máu tươi cứ như vậy phun ra .

Hỉ Đa vốn đứng yên ở một bên không lên tiếng hoảng sợ , vội vàng kêu lên : “Chủ tử”

Phượng Tịch Dao cũng bị Mộ Dung Trinh hù sợ .Nàng biết mình vừa lên án quá mức vô tình , nhưng nàng thế nào cũng không ngờ được , hắn vì giận dữ mà phun máu tươi .

Gương mặt trong nháy mắt tái nhợt , hắn khiến cho mọi người vô cùng sợ hãi , đôi mắt đen dần dần bị thay thế bằng màu đỏ .

Hỉ Đa thấy tình trạng này , nhanh chóng tính ngày , lập tức cả kinh không biết phải làm thế nào.

Mộ Dung Trinh chặt vật nói không ra nói , đôi mắt đỏ như máu tựa như loài quỷ mị tới từ địa ngục khiến cho người ta sợ hãi . Hắn vô lực chỉ vào Phượng Tịch Dao , muốn nói gì đó , nhưng lại phát hiện bản thân không cách nào nói được .

Hỉ Đa hiểu ý , vội vàng nói “ Phượng cô nương , người đi ra ngoài trước đi , chủ tử để ta chăm sóc”

Phượng Tịch Dao giật mình sửng sốt thật lâu mới nhớ đến một tháng trước , nàng cũng từng nhìn thấy hai mắt Mộ Dung Trinh biến thành màu đỏ như vậy.

Nàng tiến lên đỡ lấy Mộ Dung Trinh sắp ngã , quay đầu hỏi Hỉ Đa “Hắn làm sao vậy ? Ánh mắt tại sao lại biến thành màu đỏ”

Hỉ Đa nóng nảy tìm một sợi thừng ở trong phòng , buồn rười rượi nói “Phượng cô nương , người đừng có hỏi , mỗi tháng chủ tử đều bị ốm một lần , chủ tử không muốn để cho người chứng kiến bộ dạng chặt vật này , người còn ở đây , chủ tử nhất định sẽ liều mạng chịu đựng , ngộ nhỡ có gì sơ xuất xảy ra , nô tài đảm đương không nổi đâu.”

Phượng Tịch Dao tự động tránh ra ,, nhìn Hỉ Đa dùng dây thừng thuần thực trói Mộ Dung Trinh toàn thân đang lạnh run lại .

Điều này làm nàng thất sự rất sợ , trong đầu không ngừng lặp lại câu nói vừa nghe – mỗi tháng đều bị ốm một lần .

Chẳng lẽ tháng trước , Mộ Dung Trinh giống như người bị quỷ nhập , lớn tiếng ra lệnh nàng cút cũng là bởi vì liên quan tới phát bệnh ?

Nghĩ đến đây , nàng vội vàng tiến đến nắm chánh tay hắn , duỗi ngón bắt mạch

Qua một lúc lâu sau , sắc mặt nàng đột biến .

Huyết mạch nghịch lưu ! Ngày hôm nay vào tháng trước , nàng quả nhiên không chẩn sai.

Lúc này sắc mặt Mộ Dung Trinh chẳng những trắng bệch , hai mắt nổi đỏ , thân thể run rẩy , dần dần , hắn như muốn điên cuồng dẩy dụa , nếu không phải bị dây thừng trói , hậu quả thực khó lường .

Nàng một tay nắm chặt áo Hỉ Đa , lớn tiếng hỏi “Đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra , vì sao lại như vậy ?”

Hỉ Đa bị giọng điệu lo lắng của Phượng Tịch Dao hù sợ , rất vất vả mới cột chặt chủ tử lại , hắn khổ sở lau đi nước mắt .

“Có mấy lời ta vốn không nên lắm chuyện , phải giấu diếm Phượng cô nương . Từ năm năm trước sau khi Vu Tranh cô nương , người chủ tử yêu mến nhất qua đời , những năm gần đây người mãi mãi chưa từng quên . Thậm chí vì để kiếp này có thể gặp lại linh hồn chuyển sinh kiếp sau của Vu cô nương , năm năm trước , chủ tử tự hạ Huyết chú cho chính bản thân”

Nói tới đây , Mộ Dung Trinh bị trói ánh mắt đỏ ngầu , hung hăng mắng Hỉ Đa một câu “ Câm miệng , không cho phép nói”

Hỉ Đa lại khóc hô to “ Chủ tử , năm năm nay , mỗi tháng người đều phải bị vạn kiến ăn tâm rất đau đớn , ta tin Vu cô nương trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ không muốn nhìn người dùng loại phương thức tàn nhẫn này tự tra tấn chính mình”

Hắn không để ý tới sự ngăn cản của Mộ Dung Trinh , tiếp tục nói : “Huyết chú chủ tử tự hạ cho chính mình thập phần âm độc , đang tìm kiếm linh hồn Vu cô nương chuyển sinh kiếp khác , hơn nữa trước khi được Vu cô nương tha thứ , mỗi tháng chủ tử đều vì chịu đựng sự hành hạ của Huyết chú mà người bình thường không thể chịu nổi . Ta biết những lời này ta không nên nói , nhưng ta rất sợ hãi , nếu còn như vậy , chủ tử sớm muộn gì cũng sẽ bị hành hạ đến chết”

Phượng Tịch Dao hoàn toàn choáng váng .

Huyết Chú , hàng tháng đều chịu tra tấn một lần , linh hồn chuyển sinh sang kiếp khác ... Nàng không thể tin dùng sức lắc đầu , sẽ không , Mộ Dung Trinh từ trước đến nay bạo ngược , coi sinh mệnh người khác như cỏ rác , sẽ không vì một Vu Tranh nhỏ bé mà dùng loại phương thức ác độc này tra tấn chính mình . Huyết chú gì gì đó , nhất định là Hỉ Đa bịa ra để nói dối nàng .

Nhưng mà Trước mắt , Mộ Dung Trinh bị dây thừng trói chặt lại , mồ hôi đầm đìa , gân xanh nổi lên , cặp mắt giống như bị máu tươi nhuộm dần , ánh mắt dần dần trở nên hỗn loạn .

Vạn kiến ăn tâm , đó là một loại tra tấn giày vò như thế nào ? Hơn nữa , mỗi tháng một lần , một năm thì có mười hai lần , năm năm có sáu mươi lần , trước khi được tha thứ , sự tra tấn như vậy vĩnh viễn không kết thúc.

Nhớ tới lần trước , cách một ngày khi Mộ Dung Trinh phát tác , hơi thở mỏng manh xuất hiện ở cửa phòng của nàng , chỉ vì muốn nói với nàng một câu hắn gầm lên giận dữ đối với nàng không phải xuất phát từ nội tâm .

Hắn kêu nàng cút , chính là không muốn để nàng nhìn thấy bộ dạng chật vật của hắn ...

“Không ...” Nước mắt rơi xuống , ướt đầm hai mắt nàng , nàng bắt chập ôm lấy Mộ Dung Trinh cả người đang phát run , lớn tiếng khóc ròng nói “ Đừng tra tấn người như vậy nữa , ta thừa nhận , ta chính là Vu

Tranh , ta chính là linh hồn người tìm kiếm năm năm . Năm năm nay ta không có lúc nào không nhớ tới nỗi hận năm đó , ta không thể tha thứ cho người hại ta vứt bỏ tính mạng , mất đi con...”

“Nhưng mà Mộ Dung Trinh , cho dù năm đó người thật sự coi ta là đồ chơi , xem thường ta xuất thân thanh lâu , nhưng ở trong lòng ta vẫn mãi không quên tình cảm chúng ta đã từng trải qua khi đó”

Nàng ôm thật chặt thân hình đang không ngừng run rẩy của hắn , nước mắt như vỡ òa “ Người sẽ biết biết năm năm trước , khi chính mồm người nói với ta , quát ta cút ra khỏi tầm mắt người thì ta đến cùng có bao nhiêu khổ sở . Ta là người câm không thể nói chuyện , xuất thân thấp hèn , đền từ thanh lâu , lý do duy nhất ta chống đỡ để sống chỉ có tình yêu của người ... Nhưng người lại chính miệng thừa nhận , ta chẳng qua chỉ là đồ chơi người mua về phủ , người chưa từng nghĩ tới việc trị khỏi bệnh câm của ta . Khoảng khắc đây , ta thật sự vô cùng tuyệt vọng . Mà càng khiến cho ta tuyệt vọng hơn chính là ...”

Nàng từ từ ngẩng đầu , nước mắt mờ hồ hai mắt “ Khi ta biết đứa con của ta đã mất thì thế giới của ta hoàn toàn sụp đổ . Người sẽ không hiểu được , tiểu sinh mạng kia đối với ta mà nói quan trọng bao nhiêu , mẫu tử liên tâm , cho dù nó ở trong bụng ta chỉ hơn một tháng , nhưng cảm giác đau đến tận xương tủy , mãi đến ngày hôm nay ta vẫn không thể quên được”

Nàng từng chữ rõ ràng , những câu mạng mẽ ,giống như lưỡi dao bóng loáng được mài đến vô cùng sắc bén , nặng nề đâm vào ngực Mộ Dung Trinh .

Trong lúc nàng khóc kể lại chuyện năm đó , hắn chỉ có thể yên lặng rơi lệ cùng nàng , đôi mắt màu đỏ , sau khi nghe nàng khóc kể lại , dần dần mất đi màu sắc khiến người ta sợ hãi , mà thân thể cũng từ từ hết run .

Phượng Tịch Dao lau nước mắt , nhẹ nhàng cởi dây thừng thô to quấn trên người hắn xuống , rút ra khăn lụa , cẩn thận lau cái trán của hắn đang không ngừng chảy mồ hôi .

“Bất kể năm đó giữa chúng ta có ân oán như thế nào , ta cũng không muốn nhìn người dùng phương thức tàn nhẫn như vậy để tra tấn chính mình , nếu sự tha thứ của ta có thể làm cho người thoát khỏi tội nghiệt , như vậy Mộ Dung Trinh , chúng ta huê nhau đi , mặc kệ là năm đó người yêu ta hay đùa giỡn ta , những điều đó cũng không còn quan trọng nữa . Chuyện cũ đã qua , những bất hạnh của Vu Tranh , đã kết thúc từ năm năm trước ...”

“Không” Khi hai tay Mộ Dung Trinh cuối cùng cũng giành lại được tự do , hắn ôm nàng vào trong lòng , nức nở nói “ Bất kể là năm trước hay là năm năm sau , cho tới bây giờ ta đều không có lừa gạt nàng”

“Tranh Nhi , ta biết năm đó bản thân ta cực kỳ sai , ta yêu nàng , chỉ là thời gian qua ta kiêu ngạo tự phụ , chưa bao giờ dùng phương thức thẳng thắn để chứng minh tâm ý của mình . Năm năm trước , nguyên do ta không lựa lời nói với nàng là bởi vì ta tức giận , giận nàng hoài nghi không tin tưởng ta .”

“Nàng có biết , ta cho tới bây giờ chưa từng giải thích với bất kì ai , cho nên khi nàng đến chất vấn ta có phải đem nàng trở thành đồ chơi hay không , ta thực sự phần nộ” Nói đến đây , Mộ Dung Trinh thoáng kéo dài khoảng cách giữa hai người , nhìn thẳng vào mắt nàng “ Làm ta không ngờ tới chính ta , sau khi nói ra những lời phần nộ , đáp lại ta , không ngờ lại là thi thể trăm ngàn vết thương của nàng”

Nước mắt lập tức chứa đầy hai mắt của hắn , hắn không thể quên đi tai họa mang đến cho hắn một hồi bị kịch kia .

“Tranh Nhi , thực xin lỗi ! Lời giải thích này đã muộn suốt năm năm , nhưng vẫn mãi đọng lại tận trong tim của ta , ta rất may mắn đời này kiếp này còn có cơ hội tự mình nói với nàng ba chữ này”

“Huyết chú đích thực có thể giúp ta tìm nàng giữa muôn vàn người , nhưng vì điều này ta phải mất đi một thứ quan trọng , ta không biết thứ quan trọng nhất rốt cuộc là gì , nhưng ta phải nói cho nàng biết , cho dù ta sắp sửa mất đi tính mạng , ta cũng không hối hận , bởi vì ta rốt cuộc cũng tìm được nàng”

Phượng Tịch Dao nghe vậy , tức khắc nhào vào trong ngực hắn , ghé vào tai hắn khóc rống nói “Nếu người vì vậy mà mất đi mạng sống , lên trời xuống đất , ta sẽ đi theo người”

Từ khi Phượng Tịch Dao chính miệng thừa nhận mình chính là Vu Tranh năm năm trước chết thảm , rồi ở ngay trước mặt Mộ Dung Trinh nói đã tha thứ cho hắn , cả Mộ Dung phủ vui mừng nhất chính là Hi Đa .

Kỳ thật Hi Đa đối với thân phận của Phượng Tịch Dao cũng có chút hoài nghi .

Hắn biết năm đó chủ tử hạ Huyết chú , chính là vì tìm kiếm Vu Tranh chuyển sinh kiếp sau .

Chủ tử cô đơn năm năm , những năm gần đây đã gặp đủ loại nữ nhân muôn hình muôn vẻ , Phượng Tịch Dao tuyệt đối không phải xuất sắc nhất , nhưng năng lực hơn hẳn các cô nương khác , khiến chủ tử nhìn nàng với cặp mắt khác xưa .

Chỉ bằng điểm này ,Hỉ Đa đã có nắm chắc năm phần .

Cho nên chuyện mỗi tháng chủ tử đều phải phát tác một lần , ở trước mặt Tịch Dao đem hết mọi nguyên do ... không chút dấu điểm nói hết ra .

Tuy rằng Mộ Dung Trinh nhận được sự tha thứ của Phượng Tịch Dao , hóa giải uy lực của Huyết chú , nhưng huyết mạch nghịch lưu vẫn để lại di chứng , còn để lại cho thân thể hắn sự chấn động không nhỏ .

Sáng sớm hôm sau , quá mức mệt mỏi hắn vẫn ngủ say sưa .

Phượng Tịch Dao biết những năm gần đây vì mình hắn chịu không ít khổ cực , đau lòng rất nhiều , còn vô cùng cảm động .

Bi kịch của đời trước , có lẽ Vu Tranh vốn nên chấp nhận số phận , để cho nó qua đi.

Huống hồ , ông trời đối đãi với nàng cũng không quá tệ , để nàng sống lại lần nữa , trở lại nhân thể với thân phận mới , còn có thêm người cha yêu thương nàng , đối với nàng mà nói , đã vô cùng hài lòng .

Sáng sớm , nàng rón rén từ trong phòng Mộ Dung Trinh đi ra, thấy Hỉ Đa thần thái sáng láng bằng đồ ăn sáng đưa vào tấm phòng bên cạnh .

“Phượng cô nương , đem qua chủ tử phát bệnh , người cũng mệt mỏi , chủ tử tạm thời không tỉnh lại sớm được , sợ người đói bụng , cho nên phân phó phòng bếp làm cho người chút đồ ăn sáng”

Nói xong , để đồ ăn sáng khéo léo đặt lên bàn tròn nhỏ “Phượng cô nương , Người lấp đầy bụng trước đi đã , với hiểu biết của ta với chủ tử , người còn phải ngủ hai canh giờ nữa mới có thể khôi phục thể lực”

“Người xác định là thân thể hắn thật sự không có gì đáng ngại chứ?”

Hỉ Đa cười nói “Phượng cô nương quên rồi sao ? Chủ tử chính là thần y có y thuật tuyệt đỉnh , tuy rằng Huyết chú âm độc , nhưng không đoạt tính mạng của người ta , suy yếu là việc khó tránh khỏi , chỉ cần cẩn thận điều dưỡng tắm bổ , hai ba ngày thì sẽ khôi phục”

Phượng Tịch Dao thở dài , thì thào nói “Hắn sao phải khổ vậy chứ?”

“Chủ tử không quên được sai lầm năm năm chính mình năm đó tạo ra , mới lựa chọn đi đường này , nhưng ít ra chủ tử thật sự tìm được người , hoàn thành tâm nguyện của chủ tử”

Nói tới đây , Hỉ Đa tìm không được vui sướng , lại nói “ Thực ra trước đây ta từ lời nói hành động của Phượng cô nương mơ hồ nhìn ta , người cùng Vu cô nương có rất nhiều chỗ tương tự , không ngờ , người đúng thật là Vu cô nương chuyển sinh . Nhưng mà , nếu nhà Phượng cô nương ở ngay kinh thành , sao năm đó không chủ động tìm đến chủ tử ? Người cũng biết ... Ai! Thôi , chỉ cần sao này khi người vào chủ tử tốt đẹp , còn gì quan trọng hơn nữa”

Tuy lời Hỉ Đa chưa nói xong nhưng Phượng Tịch Dao cũng biết hắn muốn nói gì .

Hắn muốn nói , năm năm nay Mộ Dung Trinh vì nàng chịu khổ không ít , nếu nàng sớm đi tìm hắn , thì hắn cũng không phải nhận một năm mười hai lần bị Huyết chú tra tấn .

Nghĩ đến Huyết chú , trong lòng Phượng Tịch Dao cũng chứa đầy khó chịu . Nếu nàng sớm biết Mộ Dung Trinh tự hạ Huyết chú , nàng sẽ không ...

“Đúng rồi Hỉ Đa , về chuyện ta chính là Vu Tranh chuyển sinh , hi vọng người ngàn vạn lần đừng tùy tiện nói với người khác . Người cũng biết , loại chuyện kỳ dị cổ quái thể này , người bình thường khó có thể chấp nhận , ngộ nhỡ có người đem ta trở thành yêu quái thì không tốt , hơn nữa ...” Nàng dừng một chút “ Cha ta cũng không hiểu rõ sự tình , nếu người biết được đứa con gái duy nhất đã bị linh hồn người khác thay thế , không biết sẽ trở nên thương tâm thể nào nữa .”

Hỉ Đa vội vàng gật đầu “ Yên tâm đi Phượng cô nương , chuyện này tự ta biết chừng mực , đừng nói người chán chết người lắm miệng mà ngay cả chủ tử của ta cũng vô cùng chán ghét” Hắn cười cười “ Phượng cô nương có còn nhớ rõ mấy nô tài nói chuyện phỉếm sau lưng người không ?”

“Hả...” Phượng Tịch Dao suy nghĩ , hồi đó ở An Dương , nàng cùng Mộ Dung Trinh nhận là quân y , bên cạnh Mộ Dung Trinh quả thực có dẫn theo mấy nô tài tay chân nhanh nhẹn .

Được hắn nhắc tới , trở lại Mộ Dung phủ lần này , mấy người ... nô tài kia đã không thấy nữa .

Hỉ Đa vội nói “Năm đó chủ tử phái người đi điều tra rõ nguyên nhân thật sự người rời đi , sau đó vô cùng phần nộ , phải người đem mấy gã nô tài lắm mồm kia đánh cho một trận , trực tiếp trục xuất khỏi phủ Hầu gia”

Phượng Tịch Dao không biết làm sao , loại sự tình này đúng là chỉ có Mộ Dung Trinh làm ra được .

Bất kể là chuyện cũ trước kia rồi cuộc đã mang đến cho hai người những khó khăn như thế nào đi nữa , khi Phượng Tịch Dao cuối cùng cũng chịu thả lỏng những khúc mắc trong lòng , thừa nhận mình chính là Vu Tranh, cả Mộ Dung phủ cũng vì vậy mà chìm trong không khí tốt lành , vui mừng.

Mộ Dung Trinh hận không thể một hơi đem tất cả thời gian năm năm bỏ phí kia bù đắp lại , vì thế cố gắng dùng mọi hành động thực tế để chứng minh tâm ý hẳn đối với Phượng Tịch Dao .

Tuy rằng tính xấu vẫn không đổi , nhưng mỗi lần chỉ cần Phượng Tịch Dao trừng mắt nhú mày , hắn liền lập tức thu lại , cái gọi là một vật khắc một vật , nhìn chung chính là tình hình này đi .

Trong lúc hạnh phúc phủ xuống Phượng Tịch Dao đã xảy ra một chuyện lớn khiến nàng bất ngờ , cha của nàng Phượng Ngũ tính mạng mạng bị đe dọa!

Nguyên nhân sự việc thật ra vô cùng đơn giản , mấy ngày trước Phượng Ngũ lên núi hái thuốc , bất hạnh bị rắn độc cắn vào mắt cá chân , trúng kịch độc ngay tại chỗ .

Tuy rằng A Quý đã cứu được y trở về , hơn nữa cũng đã kịp lúc ăn thảo dược giải độc , nhưng loại rắn độc này quá lợi hại , gần như giết chết Phượng Ngũ .

A Quý không dám chậm trễ một khắc nào , vội vàng đến Mộ Dung phủ nói cho Phượng Tịch Dao .

Nàng kinh hãi , dẫn theo Mộ Dung Trinh về nhà thăm .

Thấy khuôn mặt Phượng Ngũ vì trúng kịch độc mà biến thành màu xanh tím , cả người phù lên .

Mộ Dung Trinh sau khi chuẩn đoán bệnh , nói cho nàng biết một tin tức xấu , trong tay hắn hiện tại không có giải dược có thể hóa giải loại độc dược này .

Nếu muốn nghiên cứu chế tạo phương thuốc , ít nhất cần phải một tháng .

Nhưng dựa vào tình hình trước mắt của Phượng Ngũ , có thể tiếp tục chống đỡ được bảy ngày chính là kỳ tích .

Nhưng khiến cho Mộ Dung Trinh không thể tin được chính là , thuật khởi tử hồi sinh hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo lại có thể biến mất!

“Nói cách khác , cha ta bây giờ phải chết không thể nghi ngờ?” Phượng Tịch Dao nghe vậy, cả người đều sụp đổ .

Sắc mặt Mộ Dung Trinh cũng hết sức khó coi “Hồi trước ta luôn luôn suy đoán xem sau khi hạ Huyết chú , đến cùng là sẽ lấy mất của ta thứ quý giá gì , không ngờ , lại là thuật khởi tử hồi sinh của ta”

Cha của nàng mạng chỉ còn một sớm một chiều , không ngờ Mộ Dung Trinh lúc trước vì để tìm kiếm được linh hồn của hàng , tự hạ Huyết chú , thế nhưng lại khiến hắn mất đi thuật khởi tử hồi sinh . Hai cái kích đến cùng lúc này cơ hồ khiến nàng khóc không thành tiếng .

“Đều tại ta , nếu ta chịu sớm đi khuyên cha chú ý thân thể , đừng làm mấy việc vất vả ở hiệu thuốc nữa , việc này căn bản sẽ không phát sinh !”

Mộ Dung Trinh thấy nàng khổ sở gần như muốn ngất đi , đau lòng ôm nàng vào trong lòng , khàn giọng nói : “Không , muốn trách thì trách ta , nếu năm đó không phải ta tùy hứng làm vậy , thì nàng cũng không phải mất mạng , nếu nàng không chết , ta sẽ không tự hạ Huyết chú , thì thuật khởi tử hồi sinh sẽ không mất đi...”

Việc năm đó hẳn làm , rốt cuộc hôm nay cũng phải ném đến hậu quả xấu.

Hắn biết Phượng Ngũ có trọng lượng rất nặng ở trong lòng Phượng Tịch Dao , nếu không có Phượng Ngũ thì sẽ không có Tịch Dao ngày hôm nay . Nếu có thể , Tịch Dao sẽ dùng chính mạng của nàng đổi mạng của cha nàng .

Đối mặt với tuyệt cảnh như vậy , hắn lại thúc thủ vô sách ! Một ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu hắn , lòng mày Mộ Dung Trinh không kim được nhú nạy . Nếu hắn nhớ không lầm , trên đời này còn có một thứ có thể bảo trụ tính mạng Phượng Ngũ . Nhưng mà ...

Vừa nghĩ tới hắn vì vậy mà phải đối mặt với người kia , trong lòng liền dâng lên cảm giác chán ghét buồn bực .

Hắn nhìn Phượng Tịch Dao đang khóc trong lòng , hắn đành chịu thở dài , ôn nhu nói “ Yên tâm đi Tịch Dao , trời không tuyệt đường người ta , chuyện này , ta sẽ cho nàng một kết quả vừa lòng”

Năm năm nay , đây là lần đầu tiên Mộ Dung Trinh chủ động tiến cung gặp hoàng thượng .

Tuy rằng hắn coi Chu Thành Tấn là địch nhân , những năm gần đây chưa từng nhìn đối phương bằng sắc mặt hòa nhã , nhưng Chi Thành Tấn ở đại vị đế vương cũng không tính toán với hắn .

“Cho nên hôm nay người phá lệ , chủ động tiến cung cầu kiến trăm kỳ thật ra muốn xin tuyệt sâm ngàn năm trân quý ở trong cung ?”

Sau khi Mộ Dung Trinh nói rõ mục đích đến , trên mặt Chu Thành Tấn cũng không lộ ra quá nhiều biểu cảm .

Hắn ngồi ở trên ghế rồng , thanh thoi uống trà , giọng điệu lạnh nhạt xa cách , ngay cả ánh mắt nhìn về phía Mộ Dung Trinh cũng mang theo vài phần đùa cợt .

Hắn thật sự không có cách nào dùng vẻ mặt ôn hòa ở chung với Mộ Dung Trinh , mặc dù ở trên huyết thống , bọn họ là anh em bà con , nhưng từ sau chuyện năm năm trước , hai bên đều mang khúc mắc trong lòng .

Mộ Dung Trinh oán hận hắn đồng thời hắn cũng không có hảo cảm đối với Mộ Dung Trinh . Dù sao năm đó Vu Tranh vì sao chết , trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ .

Đối với hành vi thất thường của Mộ Dung Trinh , Chu Thành Tấn không thể gật bừa .

Nếu không phải mẫu thân yêu thương vị biểu đệ này nhiều , thì loại biểu đệ không biết trời cao đất dày này sớm đã vì chọc giận hắn mà chịu phạt nặng .

Hắn phải biết nhận thức , làm người nên giữ lấy bốn phận , mọi chuyện đều phải chú ý , cho dù là thân phận hiển quý , một khi làm ra hành vi ỷ thế hiếp người cũng sẽ khiến người ta chán ghét .

Năm đó Mộ Dung Trinh cứu Lý Tiểu Đại tướng quân , bản thân ở chiến trường làm việc hắn tự thấy cảm kích . Nhưng tác phong hành động của hắn trong quân doanh ở An Dương thì kiêu căng quá đáng , nhiều lần khiến hắn tức giận muốn mắng người .

Năm năm nay , hắn không chấp nhận với Mộ Dung Trinh chính là không muốn làm cho mẫu thân khó xử . Không ngờ tới, Mộ Dung Trinh còn dám vô lễ sỉ nhục tiên cung , đòi hắn tuyệt sâm ngàn năm vô giá kia !

Nghe nói tuyệt sâm ngàn năm có thể giải được vạn loại độc , cường thân kiện thể , tuyệt đối là bảo bối ngàn vàng khó tìm .

Hắn không hiểu , người này đến cùng là lấy tự tin ở đây , dựa vào cái gì mà dám cho rằng chỉ cần hắn mở miệng yêu cầu thì hắn phải chủ động dâng?

Mà sắc mặt của Mộ Dung Trinh từ khi bước vào cung cũng không có tốt đẹp gì .

Sở dĩ hấn mặt dày tiến cung để cầu Chu Thành Tấn cho tuyết sâm ngàn năm , cũng là vạn bất đắc dĩ.

Hấn cũng biết , nếu hôm nay người tới cầu Chu Thành bỏ thứ yêu thích là Tịch Dao, đối phương nhất định sẽ không do dự đáp ứng , nhưng khó bảo đảm Chu Thành Tấn sẽ không nhân cơ hội đưa ra đề xuất không an phận nào .

Vì cứu Phượng Ngũ , nhất định nàng sẽ đáp ứng mọi điều kiện đưa ra .

Hấn không muốn Tịch Dao thiếu nợ nhân tình của Chu Thành Tấn , cũng không muốn cho Chu Thành Tấn có cơ hội lợi dụng . Ý định lần này , chỉ có thể do hấn tự mình đến cầu , phải thiếu vậy thì để Mộ Dung Trinh hấn đến thiếu nợ nhân tình này đi .

Cho dù là đánh hay giết , chỉ cần Chu Thành Tấn chịu đem tuyết sâm ngàn năm giao ra , hấn không để ý hấn lấy công mưu tư , báo thù việc năm năm nay hấn cố ý làm hấn ta nổi giận .

“Việc lần này liên quan tới mạng người , mong rằng hoàng thượng thành toàn” Nói xong , Mộ Dung Trinh đột nhiên quỳ rạp xuống trước mặt Chu Thành Tấn , làm ra tư thế hàn mọn hiếm thấy .

Điều này cũng khiến cho Chu Thành Tấn có chút kinh ngạc . Mộ Dung Trinh luôn là người không sợ trời không sợ đất , kiêu ngạo như khổng tước , không ngờ tới một ngày hấn sẽ quỳ gối hèn mọn như vậy trước mặt mình , dùng giọng điệu gần như van xin cầu hấn .

“Trinh đệ , có câu này thật sự nói có đạo lý , có bỏ mới có được , hiện giờ người muốn lấy tuyết sâm ngàn năm trong tay trẫm , như vậy trẫm muốn hỏi người , người có thể trả giá lớn như thế nào ?”

Mộ Dung Trinh khó hiểu ngẩng đầu liền nhìn thấy Chu Thành Tấn từ trên cao mỉm cười nhìn xuống hấn .

“Cha của Phượng cô nương mạng sống chỉ trong một sớm một chiều , sợ là trên đời này chỉ có tuyết sâm ngàn năm mới có thể cứu được tính mạng cha của nàng . Nhưng mà người cũng biết , trẫm vốn không thích mua bán lỗ vốn , nếu người đã nghĩ đến tuyết sâm ngàn năm chắc dự liệu chính bản thân nhất định phải trả một giá đắt”

Mộ Dung Trinh híp mắt , trong lòng chợt dâng lên đủ loại suy nghĩ .

Thì ra Chu Thành Tấn đã sớm biết mục đích hôm nay hấn đến yêu cầu tuyết sâm ngàn năm . Xem ra trong Hắc phủ chắc chắn có không ít tai mắt của hấn , nếu không hấn làm sao có thể biết rõ ý đồ hôm nay hấn đến như thế .

Chu Thành Tấn cũng không giấu diếm , uống một ngụm trà , cười nói “Về thân thể lai lịch của Phượng cô nương , trong lòng trẫm ít nhiều cũng có chút suy nghĩ . Nhớ năm đó Vu Tranh giữa lúc nguy nan cứu trẫm , phần ân tình này , trẫm thủy chung không thể quên được”

“Hậu cung của trẫm tuy rằng có nhiều phi tử , nhưng so với Vu Tranh trong lòng trẫm thì luôn kém hơn một chút . Nếu có một ngày , Vu Tranh có thể trở thành phi tử trong hậu cung của trẫm , trẫm chắc chắn sẽ đối xử với nàng thật tốt, bù lại những tiếc nuối năm đó”

Mộ Dung Trinh bị những lời này chọc tức , sắc mặt trầm xuống , hấn đột nhiên đứng lên , vọt tới trước mặt Chu Thành Tấn , lạnh lùng nói “Người đây là đang lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn ?”

Chu Thành Tấn cười lạnh một tiếng “ Nếu trẫm nói đúng , người có thể làm thế nào?”

Đôi mắt Mộ Dung Trinh híp lại , lộ ra ánh mắt âm hiểm .

“Trinh đệ , trẫm biết trong lòng người đang tức giận , nhưng người cũng đừng quên mục đích hôm nay tiến cung của mình” Hấn chậm rãi uống ngụm trà “Trẫm biết , Phượng cô nương chính là Vu Tranh chuyển sinh , tuy rằng trẫm đối với sự thật này vô cùng kinh ngạc , nhưng trong lòng đồng thời lại rất vui sướng”

“Năm đó người tự hạ Huyết chú , hi vọng lúc sinh thời tìm được linh hồn Vu Tranh , trẫm thật sự khâm phục dũng khí của người . Nhưng mà người tốt nhất đừng quên , Vu Tranh năm đó đến cùng là vì sao mà chết , suy cho cùng , trước thảm kịch năm đó người phải gánh vác một phần trách nhiệm không nhỏ” Mộ Dung Trinh từ trước đến nay đều làm theo ý mình , hấn không tin hấn ta sẽ vĩnh viễn đối xử tử tế với nàng , nếu hấn lại làm tổn thương tới Vu Tranh chuyển sinh ... Trong lòng Chu Thành Tấn có một quyết định .

“Hoàng thượng , khuyên người làm người đừng quá mức dè tiện , mặc kệ nàng là Vu Tranh hay là Phượng Tịch Dao , đời này kiếp này chỉ có thể ở cạnh ta . Nếu người nhất định muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn , ở giữa gây khó dễ , chẳng lẽ không sợ người trong thiên hạ khinh thường người?”

Hắn không giận ngược lại còn cười “ Trẫm là hoàng đế , tự nhiên biết chuyện gì nên làm , chuyện gì không nên làm . Nói cách khác , nếu trẫm chính miệng nói cho Phượng Tịch Dao , trên đời này chỉ có trẫm mới có thể cứu tính mạng của cha nàng , người đoán xem , nàng có thể vì cứu cha của nàng mà đáp ứng làm quý phi của trẫm hay không ?”

Mộ Dung Trinh lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn , thật lâu không nói gì .

“Được rồi ,trẫm cũng biết đề nghị này quả thực là có chút quá đáng . Như vậy đi Trinh đệ , để cho công bằng ... chúng ta đánh cược xem thế nào ?”

“Ta không muốn đánh cược với người”

“Trẫm còn chưa nói đánh cược gì , người đã bác bỏ nhanh như vậy , hay là , người sợ thua trong tay trẫm?”

Mộ Dung Trinh mím môi , hung dữ trừng mắt nhìn hắn .

“Thời gian có hạn , Trinh đệ , nếu người còn do dự , hậu quả chỉ sợ khó lường”

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu , Mộ Dung Trinh cuối cùng cũng đề ra vài chữ qua kẻ răng “ Ta sẽ không cho gian kế của người thực hiện được!”

10. Chương 10

“Chàng muốn đi Yên Hà sơn hái tuyết sâm?”

Khi Mộ Dung Trinh đem đề nghị này nói cho Phượng Tịch Dao , nhất thời khiến nàng không phản ứng kịp .

Đối với Yên Hà sơn , nàng ít nhiều cũng đã nghe qua . Tuy rằng cách kinh thành chỉ có hai ngày đường nhưng ở trong đó có một đầm băng rất lớn , một năm bốn mùa nhiệt độ không khí đều rất thấp . Nhưng mà trên núi lại sinh trưởng không ít loại dược quý , tuyết sâm chính là thứ nổi danh nhất trong đó .

Mộ Dung Trinh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vì chăm sóc Phượng Ngũ mà tái nhợt mặt mày , không kìm được một hồi đau lòng

Từ sau khi Phượng Ngũ bị rắn độc cắn , luôn mê man không tỉnh . Tịch Dao cả ngày lưu lại bên cạnh giường tự tay chăm sóc , mới một buổi tối , đã ốm đi không ít .

Hắn thở dài , đưa tay vuốt ve khuôn mặt gầy yếu của nàng “ Chuyện cho tới nước này , muốn cứu cha nàng e rằng chỉ có tuyết sâm ngàn năm trên núi Yên Hà mới được . Ta đã tính toán , từ kinh thành tới Yên Hà sơn , đi lại đại khái mất khoảng bốn ngày đường xe , trừ bỏ thời gian tìm kiếm tuyết sâm , nếu trên đường không gặp trở ngại , chắc sau khoảng sáu ngày ta sẽ trở về .

Nói xong , hắn từ trong ngực lấy ra một bình ngọc tinh xảo đưa cho Phượng Tịch Dao

“Bình thuốc bách độc bất xâm này tuy rằng không thể giải được kịch độc của cha nàng , nhưng có thể trì hoãn thời gian độc tính phát tác . Chỉ cần nàng cách sáu canh giờ dứt cho nàng uống một ngụm , tin rằng trong vòng mười ngày , cha nàng chắc là sẽ không có nguy hiểm gì tới tính mạng .

Phượng Tịch Dao ngây ngốc tiếp nhận bình ngọc , rất lâu sau mới lấy lại tinh thần “ Ta nghe nói vùng núi Yên Hà địa thế dốc đứng , hơn nữa bây giờ lại đúng vào cuối năm , khí hậu vô cùng rét lạnh , nơi đó quanh năm tuyết đọng ...” Nàng thật sự rất lo lắng an nguy của hắn .

“Không sao , tuy rằng địa thế của Yên Hà sơn đúng thật là có chút hiểm trở , nhưng mấy năm trước ta đã từng dẫn người đến đó hái thuốc , đối với địa thế ở đó cũng có chút hiểu rõ .”

Để tránh nàng lo lắng ,Mộ Dung Trinh còn nở nụ cười ôn hòa , thuận thế vỗ vỗ gương mặt của nàng .

“Nàng không cần lo lắng , lần này ta đi Yên Hà sơn sẽ mang thêm người ngựa đã từng đi , chỉ cần có thể tìm được tuyết sâm ngàn năm , kịch độc trên người cha nàng có thể hóa giải . Tuy rằng thuật khởi tử hồi sinh của ta không còn nhưng không có nghĩa là Diêm vương có thể thuận lợi cướp cha nàng từ trong tay ta”

“Nếu không , ta và chàng cùng đi”

Hắn lắc lắc đầu “Không được , cha nàng hiện giờ mạng một sớm một chiều , nàng là con gái duy nhất của y , nàng phải ở bên cạnh hầu hạ chăm sóc người mỗi giờ mỗi khắc , tuy rằng ở trong Mộ Dung phủ không ít người hầu có thể hầu hạ nhưng ngộ nhỡ đột nhiên người tỉnh lại , không thấy nàng ở cạnh giường làm bạn nhất định sẽ lo lắng”

Thấy nàng còn muốn nói tiếp , Mộ Dung Trinh liền chìa ngón trở nhẹ nhàng đặt lên môi nàng .

“Đừng cãi ta nữa , nàng biết rõ giữa chúng ta , ta mới phải là người nói lời phải giữ lấy lời . Hơn nữa ta cam đoan với nàng , cho dù tương lai có xảy ra bất trắc gì , đều có ta luôn luôn ở bên cạnh bảo vệ nàng . Nhưng ta có một yêu cầu duy nhất , chính là nàng phải kiên cường đừng cảm mà sống”

Phượng Tịch Dao mơ hồ cảm thấy trong lời hắn nói có ý , nhưng lúc này hắn vô cùng kiên trì .

Đúng lúc này , ngoài cửa truyền đến thanh âm của Hỉ Đa “Chủ tử , xe ngựa đã chuẩn bị xong , xin người mau chóng khởi hành”

Mộ Dung Trinh lên tiếng đáp lại , xoay người , một tay ôm nàng vào trong lòng , dùng sức ôm một cái , nói bên tai nàng “ Một ngày nay ta rời khỏi kinh thành , nhớ phải tự chăm sóc bản thân cho tốt”

Dứt lời , xoay người muốn đẩy cửa mà đi thì bị Phượng Tịch Dao đột ngột giữ chặt . Nàng chăm chú nhìn vào hai mắt của hắn , kiễng đầu ngón chân , hôn lên đôi môi hắn .

“Cho dù phát sinh chuyện gì , ta đều chờ chàng trở về”

Mộ Dung Trinh hơi ngẩn ra , đột nhiên ôm nàng vào lòng , cúi người xuống dùng sức áp vào đôi môi của nàng , đưa nụ hôn sâu thêm . Mãi cho đến khi môi nàng như cánh hoa bị chà đạp đến sưng đỏ thì hắn mới từ từ buông nàng ra , không chút nào lưu luyến xoay người rời đi .

Trong chớp mắt , Mộ Dung Trinh đã rời đi gần sáu ngày .

Trong sáu ngày này , cha của nàng tuy rằng tạm thời giữ được tính mạng nhưng tình hình vẫn vô cùng không tốt . May mà Mộ Dung Trinh trước khi đi để lại bình bách độc bất xâm , sáu canh giờ bắt buộc cho cha nàng dùng một lần , tâm mạch mới tạm thời được bảo vệ .

Nhưng nhìn thần sắc của cha nàng ngày càng xanh tím , nàng thật sự so lắng cho của nàng sẽ rời khỏi thế gian .

Càng khiến cho nàng lo lắng hơn là Mộ Dung Trinh đã rời khỏi suốt sáu ngày nhưng vẫn không có tin tức . Mấy tối gần đây kinh thành liên tiếp rơi tuyết lớn , khí hậu vô cùng tồi tệ , nếu hắn trên đường thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn ...

Phượng Tịch Dao không dám suy nghĩ , mỗi ngày gần như đều ở trong tình trạng lo âu nôn nóng .

Ngày hôm đó sắc trời bên ngoài vừa tối ngoài cửa liền truyền đến một hồi tiếng bước chân hỗn độn .

“Phượng cô nương , xe ngựa của Hầu gia đã trở lại ...” Nghe thấy người hầu hô to .

Nghe tin này , Phượng Tịch Dao lo âu mấy ngày cuối cùng cũng được thả lỏng .

Ngay cả hài cũng không kịp đi liền lao đảo chạy ra khỏi cửa .

Chỉ thấy trong viện , Hỉ Đa một thân phong trần mệt mỏi khoác một cái áo dài vô cùng bẩn , sắc mặt tái nhợt đi thẳng tới chỗ nàng .

Tầm mắt của nàng lướt qua Hỉ Đa , cố gắng tìm kiếm bóng dáng Mộ Dung Trinh . Nhưng ngoại trừ Hỉ Đa cùng với mấy gia đình lúc trước được Mộ Dung Trinh mang đi ra thì không thấy bóng dáng hắn .

“Phượng cô nương ...” Hỉ Đa khàn giọng đi về phía nàng , trong tay cầm một khối lụa màu thủy lam . “Đây là tuyết sâm ngàn năm , chủ tử tìm được cho người rồi”

Phượng Tịch Dao vẫn tìm kiếm bóng dáng Mộ Dung Trinh trong đám người .

Sau một lúc lâu , nàng run rẩy cánh môi run run hỏi “ Hầu gia đâu?”

Lời này vừa rời khỏi miệng liền thấy nước mắt Hỉ Đa đột nhiên chảy xuống , hần phịch một tiếng quỳ xuống đất , khóc ròng nói “Thực xin lỗi , Phượng cô nương , Hầu gia người ...”

“Hầu gia làm sao vậy?” Nàng tiến đến , vịn chặt bờ vai của hắn , hai tay nhịn không được lạnh run .

Hỉ Đa ngẩng khuôn mặt che kín bởi nước mắt lên , cực kỳ bi ai nói : “hầu gia tìm được cây tuyết sâm ngàn năm này , mặc kệ nguy hiểm tự mình xông vào Yến Hà sơn . Đáng tiếc địa thế núi dốc đứng , lúc ấy tình huống nguy cấp , Hầu gia sẩy chân , bất hạnh rời xuống núi mà chết!”

Phượng Tịch Dao nghe vậy chấn động , ngã ngồi trên mặt tuyết . Chờ đợi nhiều ngày , đến đến khi nhận được một tin tức bi thảm như vậy .

Hỉ Đa khóc một hồi , từ trong lồng ngực lấy ra một cái hà bao màu lam , run rẩy đưa tới trước mặt nàng .

“Phượng cô nương , đây là di vật duy nhất trước khi chủ tử rơi xuống núi để lại trên đỉnh núi , tuy rằng chủ tử bây giờ không có ở đây nhưng lúc trước trên núi , chủ tử từng phân phó nô tài , nếu người xảy ra chuyện không may , đám nô tài nhất định phải chăm sóc cuộc sống Phượng cô nương sau này”

Hỉ Đa sau đó nói những lời gì , nàng căn bản không nghe thấy , thế nào cũng không dám tin , mới xa cách sáu ngày ngắn ngủi , nam nhân điêu ngoa bá đạo , ngang ngược càn rỡ từng ôm nàng thề thốt , nói từ nay về sau sẽ chăm sóc nàng suốt đời cứ như vậy biến mất hoàn toàn !

Nàng không biết mình nên gào khóc một hồi hay nên oán ghét ông trời không công bằng , nhiều năm trước khiến hai người xa cách năm năm , vốn tưởng rằng tháo gỡ mọi vướng mắc trong lòng , được ôm hạnh phúc thì ông trời lại nhẫn tâm cướp đoạt đi sinh mệnh của Mộ Dung Trinh .

Phượng Tịch Dao đột nhiên nở nụ cười , cười đến bi thảm mà tuyệt vọng .

Nàng từng vô số lần cảm tạ ông trời đối xử với nàng không tệ , để nàng sống lại lần nữa , cho nàng một tương lai mới . Nhưng cho tới hôm nay , nàng mới phát hiện ông trời sở dĩ để cho nàng giữ lại trí nhớ chuyển sinh kiếp khác , cho nàng nhân sinh mới , chẳng qua chỉ là an bài để nàng thêm một bi kịch đau triệt nội tâm khác mà thôi .

Hỉ Đa thấy bộ dạng khác thường của nàng dọa sợ không nhẹ , vội vàng tiến đến đỡ lấy nàng “ Phượng cô nương , chủ tử tuy rằng đi rồi , nhưng người không hy vọng nhìn thấy bộ dạng bi thương của người , vì tìm được tuyết sâm ngàn năm , vì để Phượng lão tiên sinh sống lại , chủ tử ...”

Nói tới đây , hắn nghẹn ngào một tiếng “ Còn hi vọng Phượng cô nương có thể chăm sóc tốt cho mình , ngàn vạn lần đừng phụ tâm ý của chủ tử”

Phượng Tịch Dao nhờ vào sức của Hỉ Đa từ từ đứng dậy , áo ngoài rút ra , nàng lại không cảm thấy chút rét lạnh .

Nhẹ nhàng nhận lấy cái hà bao Hỉ Đa đưa tới , cùng với cây tuyết sâm ngàn năm Mộ Dung Trinh đổi tính mạng mới có được , nàng khàn giọng nói “ Ta biết mình nên làm những gì”

Nói xong , nàng chậm rãi xoay người , từng bước lảo đảo đi vào trong phòng .

Hỉ Đa nhìn bóng lưng cô đơn của nàng , ngực liền đau đớn , có lời muốn nói nhưng đến cuối cùng lại chính hắn một câu cũng nói không được .

Tuyết sâm ngàn năm quả nhiên là có thể giải được ngàn loại độc .

Sinh mệnh Phượng Ngũ bị đe dọa sau khi ăn tuyết sâm ngàn năm nấu thành thuốc giải độc , nọc độc uy hiếp đến tính mạng y từng chút từng chút bị tiêu trừ .

Không đến nửa tháng , Phượng Ngũ vốn cận kề cái chết đã khôi phục khỏe mạnh .

Nhưng khi y biết được Mộ Dung hầu gia vì hái thuốc cho mình mà táng mạng ở Yến Hà sơn thì vị lão nhân trung hậu chân chất này vì không kìm nén được cảm kích và hối lỗi trong lòng thất thanh khóc rống lên .

Thời gian trôi qua rất nhanh, tết âm lịch của Thiên Khải vương triều Minh Đức năm thứ năm đã đến .

Phượng Ngũ đã được giải hết kịch độc , sau khi thân thể khỏe mạnh liền trở về Hội Xuân đường .

Phượng Tịch Dao ở lại Mộ Dung phủ , cả ngày tự nhốt mình ở trong được phòng Mộ Dung Trinh yêu thích , không bước chân ra khỏi cửa.

Trong những ngày đó , hoàng thái hậu cũng từng triệu kiến nàng một lần .

Mộ Dung Trinh là cháu hoàng thái hậu , biết được cháu ruột bị mất mạng hoàng thái hậu đau lòng thảm thiết không thôi . Nhưng chuyện cũ đã qua , hướng hồ trong Mộ Dung gia ngoại trừ Mộ Dung Trinh ra , những người khác đều không có khả năng khởi tử hồi sinh , cho dù người nên ngoài có năng lực như thế đi nữa , thì thể Mộ Dung Trinh rơi xuống chân núi Yến Hà , dưới chân núi Yến Hà vốn là một cái hàn đàm lạnh đến tận xương , cho dù có người có bản lĩnh lên trời xuống đất cũng không có biện pháp đưa thi thể hắt trở về.

Dân chúng trong kinh thành đều náo nhiệt vui mừng trải qua tết âm lịch . Nhưng Mộ Dung phủ lại lâm vào một cảnh tượng ảm đạm .

Tết âm lịch qua đi ,chuẩn bị nghênh đón ngày hội Nguyên Tiêu* (đêm rằm tháng giêng). Tính toán thì Mộ Dung Trinh rời khỏi nhân thế cũng đã qua hai tháng .

Ngày hôm đó , hoàng thượng hạ chỉ triệu Phượng Tịch Dao vào cung kiến giá . So với bầu không khí bi thương thê lương trong Mộ Dung phủ thì hoàng cung đăng đèn kết thái , rất náo nhiệt .

Tiểu hoàng tử đã được hơn bốn tháng , gần đây số lần khóc ngày càng ít , khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp nhỏ nhắn vô cùng đáng yêu , ưa thích .

Chu Thành Tấn đặc biệt để bà vú ôm tiểu hoàng tử vào tấm cung của hắn khi Phượng Tịch Dao vào cung .

Tiểu hoàng tử vẫn chưa biết nói chuyện , vừa thấy nàng , cố gắng duỗi cánh tay ngắn béo mập ra , bộ dạng muốn ôm nàng .

Tâm tình Phượng Tịch Dao âm u mấy ngày nhìn thấy vẻ mặt non nớt của tiểu hoàng tử liền ảm lòng , ôm hắn vào trong lòng , dỗ dành một hồi .

Chu Thành Tấn nhìn thấy tình hình như vậy hết sức hài lòng . Hắn cười cười nói “ Trinh đệ đột nhiên mất mạng ở Yến Hà sơn , chẳng những khiến mẫu hậu thương tâm khổ sở mà ngay cả trẫm , mấy ngày này cũng vô cùng không vui”

Nói xong , hắn đi đến thân thiết ngồi xuống vị trí bên cạnh Phượng Tịch Dao “Nhưng mà mệnh người trên trời tự có an bài , Trinh đệ đi rồi , trẫm tuy rằng đau lòng , rốt cuộc cũng không có năng lực thay đổi quyết định của ông trời”

“Phượng cô nương , trẫm biết giữa Trinh đệ và ngươi có chút nền tảng tình cảm , nhưng mà Trinh đệ đã chết , trẫm nghĩ , hắn có linh thiêng nhất định không hy vọng ngươi hắt yêu quý bị thương khổ sở , ngày càng gầy yếu”

Hai tháng gần gũi , nàng từng ôn nhu động lòng người nhu vậy giờ gầy như da bọc xương ,hắn nhìn trong mắt thấy sự đau đớn trong mắt nàng , đây cũng không phải điều hắt thích nhìn thấy .

“Dân nữ cảm tạ sự thương cảm của hoàng thượng”

“Phượng cô nương không cần khách khí , bởi vì rất nhiều chuyện là trẫm cam tâm tình nguyện” Chu Thành nâng tay , nụ cười nhẹ nhàng sở hai má non nớt của tiểu hoàng tử một cái .

Tiểu hoàng tử đáng yêu mở to mắt nhìn về phía phụ hoàng hắt hắt cười hai tiếng .

Tiếng cười của tiểu hoàng tử vốn có thể điều giải tâm tình của người lớn . Chỉ thấy tiểu hoàng tử sau khi nở nụ cười một hồi đột nhiên mắt không chớp nhìn lên Phượng Tịch Dao đang ôm mình , hắt giương cái miệng nhỏ nhắn , nghê nghê ngô ngô một hồi , bộ dạng như muốn nói chuyện với nàng .

Chu Thành Tấn cười trêu chọc “ Đứa con trai này của trẫm cũng thật sự là kỳ quái , mỗi lần thấy nơi giống như đặc biệt thấy thân thiết , liệu có phải đây chính là duyên phận trong truyền thuyết hay không ? Người cũng biết , có một số duyên phận là trên trời đã định từ trước”

Nói tới đây , hần liếc mắt nhìn Phượng Tịch Dao có ý “ nếu hoàng như của trẫm có duyên phận với người , chỉ bằng người liền nhân hoàng nhi trẫm làm con nuôi cũng được”

Phượng Tịch Dao giữa lúc dần người lấy lại tinh thần , vội vàng đứng dậy cúi đầu “ Hoàng thượng , ta chỉ là một thường dân , sao dám làm mẹ nuôi của tiểu hoàng tử”

Chu Thành Tấn tiến đến đỡ nàng , dịu dàng lên tiếng “Phượng cô nương cần gì phải nói những lời này , hoàng nhi trẫm lúc trước được người cứu , gọi người là mẹ nuôi cũng không phải quá . Còn trẫm ...”

Ngữ khí của hần đột nhiên nặng thêm vài phần , ánh mắt nhìn Phượng Tịch Dao cũng trở nên sâu thẳm .

“Cái mạng này của trẫm , nếu không phải được Vu Tranh cô nương năm năm trước cứu , giờ khắc này , cũng sẽ không hoàn hảo vô khuyết sống trước mắt mọi người . Nói cho cùng , sự thiện lương và nhân từ của người chẳng những cứu hoàng nhi của trẫm còn cứu trẫm , cứu thiên hạ chúng sinh này .”

Nàng khó hiểu ngẩng đầu , thì thấy Chu Thành Tấn đem tiểu hoàng tử từ trong lòng nàng ôm đi , đưa tới tay bà vú.

Bà vú vội vàng tiếp lấy tiểu hoàng tử , nhìn ánh mắt hần ra hiệu rời khỏi cung điện.

Phượng Tịch Dao có phần lúng túng .

“Không cần tiếp tục phủ nhận , trẫm biết , người chính là Vu Tranh năm đó thay trẫm nhận lấy cái chết”

“Hoàng thượng ...”

Chu Thành Tấn giơ tay lên ngăn cản nàng nói tiếp , không để ý sắc mặt thất kinh của nàng nói thẳng “ Trẫm biết trong lòng người chỉ thích Mộ Dung Trinh , nhưng mà Phượng cô nương chớ quên , Trinh đệ đã qua đời , người còn trẻ , cũng không thể vì hần thủ thân như ngọc cả đời”

“Hiện giờ hoàng nhi nhỏ tuổi của trẫm rất cần một người thật sự yêu thương nó , chăm sóc cho nó . Trẫm biết người chính là Vu Tranh chuyển sinh sang kiếp khác , trẫm muốn trả lại người ân tình năm năm trước , cho nên ... Trẫm muốn nạp người làm phi , muốn cho người làm nương của tiểu hoàng tử , cho người nửa đời sau vô lo vô nghĩ , hưởng hết vinh hoa phú quý.”

Làm phi ? Phượng Tịch Dao nghiêm mặt mềm giọng từ chối khéo “ Hậu ái của hoàng thượng dân nữ nhận không nổi , thần chỉ muốn cùng nam nhân mình yêu thương cùng trải qua những ngày bình thường . Thần không biết rốt cuộc vì sao sao người biết thần chính là Vu Tranh chuyển sinh , nhưng bị kịch đời trước đã khiến cho thần bỏ lỡ nhiều thứ , thần không thể quên những gì đã từng trải qua với Mộ Dung Trinh , càng không thể quên tất cả trả giá của chàng vì thần”

Chu Thành Tấn vẫn chưa từ bỏ ý định , tiếp tục thuyết phục nàng “Nhưng Trinh đệ đã chết rồi”

Nghe lời này , nàng vươn tay ra , nhẹ nhàng đặt lên lồng ngực mình “ Người đã chết , không có nghĩa là lòng thần chết , cho nên vị trí này , ngoại trừ Mộ Dung Trinh ra không thể chứa nổi người khác nữa”

Nói đến đây , nàng nhẹ nhàng đưa mắt nhìn “ Hoàng thượng , con người của thần rất ích kỷ , nếu thần lập gia đình , không thể chấp nhận nhiều nữ nhân chung một chồng , người có thể vì ta vứt bỏ cả hậu cung sao ? Khi ta nhớ tới những ngày tháng giản đơn bình thường , người có thể vì ta vứt bỏ cả giang sơn tốt đẹp trước mắt sao ?”

Hần bị hỏi đến ngẩn ra , trong khoảng thời gian ngắn không thể nói đỡ lấy một câu.

Phượng Tịch Dao từ từ nở nụ cười “ Tất cả điều này , chỉ có Mộ Dung Trinh có thể vì thần làm được.”

Chu Thành Tấn vội la lên “ Nhưng mà hần đã chết...”

“Không sao” Nàng cười nhạt , ánh mắt nhìn về phương xa “Thần từng nói với chàng , đợi khi chàng mất đi tính mạng , lên trời xuống đất , thần sẽ đi theo chàng”

“Phượng cô nương ...” Hấn bị đáp án của nàng dọa sợ .

Nàng lại lộ ra một nụ cười giống như giải thoát “ Thần biết hiện tại chàng nhất định đang ở thế giới bên kia chờ thần , đợi đến ngày thần an bài mọi chuyện rồi thần sẽ gặp hấn lại lần nữa”

Nếu một khắc trước Chu Thành Tấn còn chưa có được kết luận của nàng , thì những lời này , không thể không khiến cho hấn thất kinh .

Từ lúc Mộ Dung phủ truyền tin Mộ Dung Trinh chết ra hấn liền phái người âm thầm giám thị nhất cử nhất động của Phượng Tịch Dao . Trinh thám hỏi báo , nàng tuy rằng buồn rầu nhưng biểu hiện vô cùng kiên cường , hơn nữa một giọt lệ cũng không hề rơi xuống .

Hấn khờ khạo nghĩ , cho dù nàng đối với Mộ Dung trinh có tình , nhưng một người đã chết , thân là một nữ nhân , suy cho cùng vẫn nên suy nghĩ tới tương lai của mình . Hiện tại đã hai tháng qua đi , xem như nàng vẫn khổ sở , theo thời gian qua dần , nàng hẳn là sẽ quên dần Mộ Dung trinh . Huống chi bên cạnh hấn còn có một ái chủ bài – chính là tiểu hoàng tử .

Không ngờ , hôm nay triệu nàng vào cung , hấn tỏ rõ muốn nạp nàng làm phi , đáp án đổi lại quả thực khác xa dự đoán ! Hấn vô cùng khiếp sợ , kinh ngạc , đủ loại cảm xúc xâm chiếm đầu óc của hấn .

Đúng lúc này , tiếng bước chân hối hả từ chỗ bình phong truyền đến . Không đợi Phượng Tịch Dao ngẩng đầu nhìn rõ người đến , nàng đã bị ôm vào trong lồng ngực rộng lớn .

Mùi hương quen thuộc ập đến , trong nháy mắt , nàng thậm chí còn cảm nhận được xương cốt của mình sắp bị đối phương bẻ gãy , đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một tiếng nói quen thuộc “ Tịch Dao , để nàng đợi lâu như vậy , nàng ... chịu khổ rồi!”

Phượng Tịch Dao không dám ngẩng đầu nhìn , nàng sợ đây chẳng qua chỉ là ảo giác nàng tưởng tượng ra .

Vô số lần trong mộng , nàng gặp Mộ Dung Trinh mỉm cười xuất hiện trước mắt, khi nàng khóc muốn chạy đến , ảo ảnh liền nháy mắt biến mất .

Nàng bị nhiều lần thất vọng đã kích khiến tâm thần hốt hoảng , giờ phút này bị người gắt gao ôm vào trong lòng , tuy rằng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cùng hương vị của hấn , nhưng nàng vẫn sợ đó chỉ là hư ảo .

Nếu đây cũng là ảo tưởng trong mơ , nàng cầu xin ông trời , để nàng mơ giấc mộng này , cả đời không muốn phải tỉnh lại .

Chân tướng phơi bày , Phượng Tịch Dao vui sướng như phát hiện , Mộ Dung Trinh không chết , hấn còn sống.

Sự việc sau này , nàng mới biết được lúc trước vì đạt được cây tuyết sâm ngàn năm kia , hấn bị bắt đánh một ván cược với hoàng thượng .

Tuyết sâm ngàn năm là bảo vật phi thường , cho dù xuất thân từ Yến Hà sơn nhưng không phải là tìm là có thể dễ dàng có được .

Mà hấn biết rõ cái cây duy nhất trên đời này là bảo vật trong hoàng cung , muốn cứu Phượng Ngũ trong thời gian ngắn , cầu hoàng thượng đưa ra tuyết sâm ngàn năm là biện pháp duy nhất .

Nhưng Chu Thành Tấn không cam tâm tình nguyện đưa tuyết sâm ngàn năm ra , liền đề nghị hai người đánh cược.

Trên thực tế , Mộ Dung Trinh chưa từng đi đến Yến Hà sơn , hai tháng trước , khi hấn mang theo Hỉ Đa và đám người xuất phủ đã bị hoàng thượng giam lỏng .

Biết rõ sự việc còn có đương kim hoàng thái hậu .

Đối với ván đánh cược giữa các tiểu bối này , hoàng thái hậu cảm thấy rất nhàm chán , nhưng bà cũng rất muốn xem xem , cuối cùng rơi vào nhà nào?

Ván cuộc này của Chu Thành Tấn rất đơn giản , một khi Phượng Tịch Dao sau khi biết Mộ Dung Trinh chết đáp ứng làm phi tử hần , như vậy hần thắng . Mà Mộ Dung Trinh thua phải vĩnh viễn biến mất ở Thiên Khải vương triều , từ nay về sau mai danh ẩn tích , tự sinh tự diệt .

Kết quả , Phượng Tịch Dao tình nguyện theo Mộ Dung Trinh đến hoàng tuyền cũng không đáp ứng làm phi của hần .

Mộ Dung Trinh cuối cùng đành được thắng lợi đắc ý nhìn hần , còn không quên thị uy vứt cho hần một câu “ Hoàng thượng , tự nguyện đánh cuộc chấp nhận thua , hi vọng người có thể giữ chữ tín , từ nay về sau , không được ở giữa gây khó dễ , phá hoại quan hệ giữa ta và Tịch Dao”

Chu Thành Tấn chẳng những không buồn bực còn lộ ra nụ cười an tâm “ Các người yên tâm , các người thành thân thì trăm còn biết đưa lên quà mừng thật lớn”

Điều này đổi lại khiến Mộ Dung Trinh giật mình kinh ngạc .

Hần cười nói “Trăm đánh cuộc ván này , chính là lo lắng Trinh đệ sẽ không đối đãi tốt với Phượng cô nương , sợ bị kịch năm năm trước lại tái diễn , mới muốn giúp nàng chặt đứt nghiệt duyên này , nếu nàng không muốn làm phi , trăm nguyện phong nàng làm công chúa , giúp nàng tìm lang quân như ý đâu biết được , nàng còn muốn đi theo Trinh đệ!”

Nàng yêu biểu đệ nhiều như vậy còn Mộ Dung Trinh trước giờ kiêu ngạo vì cứu cha của nàng , lần đầu tiên mở miệng cầu hần , rõ ràng thấy biểu đệ thật sự rất yêu nàng , hần sao dám dùng gây đánh chim uyên ương được chứ?

Đương nhiên , hai người bí mật cá cược khiến Phượng Tịch Dao có chút tức giận , nhưng sau đó nàng cũng tự kiểm điểm lại thấy chính mình không đủ thông minh , không thấy được sơ hở .

Trong chuyện này thật ra xuất hiện rất nhiều sơ hở , nếu nàng có thể nhìn thấy những sơ hở này có thể dễ dàng nhận ra dấu vết , có thể đoán được , việc Mộ Dung Trinh chết có phần kỳ quặc .

Đầu tiên , tin Mộ Dung Trinh chết truyền đến , Mộ Dung phủ lại chưa lo việc tang sự của hần ,

Sau đó là cô Mộ Dung Trinh , trước giờ đều coi hần như là cốt nhục thân sinh của mình yêu thương vô cùng , mà khi biết được tin này tuy rằng khóc lóc một hồi nhưng sau đó cũng sống chết mặc bay .

Cuối cùng chính là Hỉ Đa , hần vốn đem tính mạng Mộ Dung Trinh còn quan trọng hơn cả mạng sống của mình . Nếu Mộ Dung Trinh thất sự táng mạng ở Yên Hà sơn , đối với loại người như Hỉ Đa , nhất định sẽ đi theo .

Vậy mà Hỉ Đa sau khi hồi phủ , cũng chỉ thương tâm một chút , sau đó , thật sự là nhìn không ra hần có hành động gì cực kỳ bi thương .

Tiếc rằng lúc đấy nàng thật sự rất đau khổ không chú ý đến gì hết , mới xem nhẹ mất chỗ khả nghi này .

“Hoàng thượng ...” Nàng không trách hoàng thượng , hoàng thượng cũng vì muốn tốt cho nàng , ít nhất thì tuyệt sâm ngàn năm cũng cứu cha nàng một mạng , mà Mộ Dung Trinh vẫn còn sống , thế này là đủ rồi .

“Đợi đến khi người làm tân nương , trăm sẽ để người phong phong quang quang gả vào Mộ Dung phủ”

“Khỏi , Mộ Dung phủ không vô dụng đến vậy , cưới một phu nhân không cần hoàng thượng ra sức” Khẩu khí chưa vô cùng , Mộ Dung Trinh vẫn còn có chút khó chịu “nhỏ”

Phượng Tịch Dao nhanh chóng kéo ống tay áo của hần , ngăn hần nói ra những lời đại nghịch bất đạo .

“Ha ..” Chu Thành Tấn thoải mái cười to , không để bụng một chút nào . Dù sao đây mới chính là Tiêu Dao Hầu mọi người đều biết đến .

Không bao lâu sau , sự kiện Mộ Dung Trinh thành thân với Phượng Tịch Dao truyền khắp kinh thành .

Sau khi Chu Thành Tấn biết tin này , trong lòng không vui , nhưng chú ý đến thể diện vẫn phái người đưa mấy rương đại lễ đến .

Bởi vì Mộ Dung Trinh chán ghét cuộc sống trong kinh thành , đầu xuân năm sau , liền dẫn theo người vợ đang mang thai ẩn cư .

Rất nhiều năm sau , cách kinh thành khoảng hai trăm dặm , có một nơi gọi là đảo thần tiên , nơi này bốn mùa như xuân , cảnh vật tuyệt đẹp .

Mộ Dung Trinh cùng Phượng Tịch Dao thành danh nhân mà mọi cư dân sống phụ cận thần tiên đảo đều biết đến .

Bởi vì hai vợ chồng bọn họ y thuật vô cùng cao siêu , rất nhiều người nghe danh đến chữa bệnh , tất cả đều coi bọn họ như thể ngoại thần y .

Một người khác khiến người ta hấp mộ nhất , chính là cô con gái vô cùng thông minh xinh đẹp của bọn họ – Mộ Dung Nguyệt .

Cô gái nhỏ này diện mạo kế tục ưu điểm của cha mẹ , mỹ danh gần như truyền xa vạn dặm .

Nàng chẳng những xinh đẹp , mà ngay cả y thuật cũng thừa hưởng từ cha mẹ , tuổi còn nhỏ nhưng y danh đã truyền tứ phương .

Phụ cận thần tiên đảo có một ngọn núi , đỉnh núi này không cao , trên núi có đủ loại thảo dược .

Một tiểu cô nương khoảng mười ba mười bốn tuổi , mi thanh mục tú , lẳng đeo giỏ trúc , khẽ ngâm nga điệu hát dân gian , hoạt bát đi trên sườn núi .

Nhìn kỹ , khuôn mặt tiểu cô nương này cực kỳ đẹp dễ , bên môi nở nụ cười , khi cười , hai má còn mơ hồ nổi lên hai núm đồng tiền.

Cô gái này không phải ai khác chính là con gái Mộ Dung Trinh và Phượng Tịch Dao – Mộ Dung Nguyệt .

Nàng đang vui vẻ bước , dưới chân đột nhiên lão đảo một cái , thiếu chút nữa liền như chó ăn phân .

Mộ Dung Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn thẳm nguyền rủa một câu , cẩn thận nhìn lên , nàng hét một tiếng , bởi vì thứ thiếu chút nữa khiến nàng vấp ngã , không ngờ chính là một “thi thể”

Nàng sợ tới mức kêu to , đang lúc nóng lòng chạy trốn chợt nghe “thi thể” khẽ rên lên một tiếng .

Nghe tiếng , nàng lớn gan tiếp cận , nhẹ nhàng lật “thi thể” kia lại , là một tuấn lãng thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi .

Chỉ tiếc thiếu niên này hình như bị thương ,sắc mặt tái nhợt , trên người còn nhiễm vệt máu đỏ thẫm .

Mộ Dung Nguyệt tung chân đá đối phương, thử hỏi : “Này , ngươi còn sống không ? Nếu còn sống , ngươi kêu một tiếng lại đi”

Thiếu niên kia hình như nghe tiếng của nàng , miễn cưỡng từ nơi cổ họng phát ra một tiếng than khẽ.

Nàng thở dài , bất đắc dĩ nói “Ai! Nếu ngươi chết rồi thì thật tốt bao nhiêu , ta sẽ coi như không nhìn thấy ngươi , tiếp tục hái đi hái thuốc . Nhưng ngươi lại còn sống , mẹ ta nói , thấy chết mà không cứu sẽ bị sói cắn mòn , cho nên ngươi nói xem , ta nên cứu ngươi hay không cứu ngươi mới tốt đây?”

Mộ Dung Nguyệt suy nghĩ nửa ngày , cuối cùng nổi thiện tâm , đem thiếu niên thần chí không rõ đang bị thương kia kéo vào trong một lương đình nhỏ cách đó không xa”

May là bên người nàng mang theo dược liệu cứu mạng , sau khi cẩn thận kiểm tra , nàng phát hiện vết thương trên người thiếu niên này không nghiêm trọng lắm , sợ dĩ bị hôn mê là bởi vì thời gian lâu không được ăn uống , thể lực không chống đỡ nổi mới có thể ngất ở trên đường”

Nàng lấy bình đựng nước từ giỏ trúc phía sau , dùng cái miệng nhỏ hút cho thiếu niên , vừa tỉ mỉ xử lý tốt vết thương trên người hắn , nàng nghĩ , chờ thiếu niên này nghỉ đủ khi tỉnh lại sẽ không còn gì đáng ngại .

Lúc này đã là xế chiều , nàng đã đáp ứng nương , buổi trưa sẽ về nhà ăn cơm .

Lau mồ hôi trên trán , Mộ Dung Nguyệt nhìn thiếu niên bất tỉnh trước mắt . Tiểu tử này không tồi , ngũ quan tuấn tú , khí chất cao quý , từ cách ăn mặc của hắn xem ra là một công tử nhà có tiền”

Cha của nàng từng nói qua , dân chúng nghèo khổ không có tiền lo nổi thuốc men , có thể cứu thì cứu coi như hành y cứu người . Nhưng đối với kẻ phú quý , tuyệt đối phải dùng mọi thủ đoạn đòi thù lao lớn từ bọn chúng .

Người trước mắt này không tầm thường , thiếu niên này toàn thân tỏa ra khí chất cao quý , hẳn thuộc lại phú quý phải thu tiền a.

Cha nói , kẻ có tiền bạc trong nhà đều là kẻ lòng dạ hiểm độc bắt nạt dân nghèo , lấy thù lao lớn từ bọn chúng , cũng bằng như thay dân đòi lại công đạo .

Nghĩ vậy , Mộ Dung Nguyệt cười một khẽ một tiếng , cúi đầu cẩn thận tìm kiếm trên người thiếu niên một lúc , nhưng không tìm được chút bạc vụn nào , không tìm được cảm thấy có chút mất mát .

Đúng lúc này , ánh mắt của nàng liếc thấy bên hông thiếu niên có một miếng Dương chi ngọc bội .

Ngọc bội kia hình tròn , ở giữa khắc hai con tiểu bạch long trông rất sống động .

Nàng nói “Người đã không có bạc trả ta tiền thuốc men , mượn gộc bội của người gán nợ đi”

Khoảng hai canh giờ sau , thiếu niên tránh ở trong lương đình từ từ mở mắt ra , vẫn cảm thấy mỗi môt không chịu nổi , trên người có nhiều chỗ còn mơ hồ đau .

Ánh mắt đảo quanh , liền nhìn thấy một đám nam tử mặc hắc y quỳ ở ngoài lương đình.

Thấy hắn tỉnh lại , một hắc y thân trong đám nhanh chóng quỳ bò lên vài bước , dùng sức đập đầu một cái “ Để Thất điện hạ hoảng sợ , đám thuộc hạ không làm tròn bổn phận , nguyện lấy cái chết tạ tội”

Phải biết rằng Thất hoàng tử Chu Kỳ Huyền , vốn là người được đương kim thiên tử xem trọng kế thừa ngôi vị hoàng đế , nếu hắn có gì sơ xuất , đại nội hộ vệ bọn họ đừng nghĩ tới việc còn sống mà hồi cung kiến giá .

Chu Kỳ Huyền ngồi dậy , mơ mơ màng màng nhìn hắc y nhân quỳ trên đất , trong khoảng thời gian ngắn suy nghĩ lại tình huống.

Trước đó hắn gặp nạn bị thương , lơ mơ chạy nạn , sau đó hình như được người nào đó cứu , nhưng hắn liền ngủ say mất .

Hắn phát phát tay , ra lệnh cho đám hắc y nhân đứng dậy , lạnh nhạt nói “Lần này xảy ra ngoài ý muốn cũng không phải lỗi của các ngươi , tất cả đứng lên đi”

Nói xong , hắn theo bản năng sờ bên hông , thấy tay trống không thì sắc mặt đại biến .

Cúi đầu nhìn , miếng ngọc bội Dương Chi song long đại biểu cho quyền thế cùng địa vị phụ hoàng đưa cho hắn đã biến mất .

Là người phương nào lớn mật như thế , ngay cả vật hoàng gia cũng dám cướp đoạt?

Lúc này , đáy mắt Chu Kỳ Huyền hiện lên một tia tăm tối .

Mặc kệ kẻ lớn gan làm loạn kia là ai , tốt nhất cầu nguyện đời này kiếp này đừng cho hắn bắt được !

- Hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ty-nu-sinh-tu-khe>